

The book cover features a vibrant blue background with a sunburst effect at the top center. Three white doves are depicted in flight: one in the upper right, one in the lower left, and one in the center. The central dove is shown from a top-down perspective, appearing to be in a state of descent or landing. The title is written in large, bold, yellow, serif capital letters with a slight shadow effect. The author's name is printed in white, serif capital letters at the bottom of the cover.

**ŘEKNI VŠEM,
ŽE ŽIJU**

Lubomír Zimmer

Některá svědectví zde zveřejněná jsou chráněna autorským právem ©:

Pokud není uvedeno jinak, jsou tato svědectví zde uvedena se svolením: Dr. Richarda Kenta, www.finalfrontier.org.uk a s podporou IANDS výzkumného ústavu a archivu klinické smrti za podmíněk, že je budu šířit zdarma a se svolením Dr. Jeffa a Jody Longa ©1999 www.nderf.org

Dr. Richard Kent napsal již dvě skvělé knihy o klinické smrti, které jsou zdarma šířeny po internetu na této adrese: www.finalfrontier.org.uk

Dr. R. Kent také poskytuje zdarma lekce v církvích a na Křesťanských konferencích po celém světě. Jeho email adresa je: drkent@aol.com

Autor této knihy nesdílí všechny názory, učení a všechna svědectví, která se na zmíněných adresách nacházejí: (1 Janův 4:1.

Tato kniha může být volně šířena zdarma pouze v nezměněné podobě.

ORIGINÁL TÉTO KNIHY SI MŮŽETE STÁHNOUT z www.knihy.own.cz

„Amen, amen, pravím vám, od nynějška uvidíte nebe otevřené“ Jan 1:51

OBSAH

VĚNOVÁNÍ

ŽIVOT PO SMRTI VĚDECKY DOKÁZÁN

VÝSLEDKY TĚCHTO ZKUŠENOSTÍ V OSOBNÍM ŽIVOTĚ

CO O TOM V KRÁTKOSTI ŘÍKÁ BIBLE?

ZLODĚJ KONÍ – George Lennox

CO JE TO SMRT?

MŮJ POHLED DO VĚČNOSTI – Betty Malz

TAKOVÝM SE BUDU CHLUBIT

MAMI, VIDĚL JSEM JEŽÍŠE - Ami Buetner

CO ŘÍKÁ BIBLE O ZBRANI?

Z VÁLKY V KAMBODŽI – Paul

ČETA – Anonym

MOŽNOST BÝT MIMO SVÉ TĚLO V NEBI

STODEVADESÁTÝ LEHKÝ PĚCHOTNÍ ODDÍL – Jerry Delaney

Z NACISTICKÉHO NĚMECKA KE KLINICKÉ SMRTI - Ingeborg Miller

VELKÉ MNOŽSTVÍ PRÁŠKŮ – Micki P.

PO MĚSÍCÍCH TĚŽKÉ DEPRESE – Lisa

PŘEDÁVKOVÁNÍ – Oden Fong

POKUS O SEBEVRAŽDU – Henrietta

PĚTILETÁ SANDY – Sandy

OBLAK SVĚDKŮ

OHEŇ UVNITŘ – RaNelle Wallace

CO ZNAMENÁ ZESNOUT V JEŽÍŠI?

ANOREXIE – Susan

PŘÍBĚH Z DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY - Dr. George Ritchie

ZÁPAL MOZKOVÝCH BLAN – M. L. Gordon

NEUHASITELNÁ HVĚZDA NA VĚKY JASNÁ - Diana

ZEMĚ NEZNÁMÁ - B. W. Melvin

SMRT ANI ŽÁDNÁ HLUBINA

JEŽÍŠ -SVĚTLO NEBE - Jeanette Mitchell-Meadows

CO SE DĚJE S KŘESŤANEM PO SMRTI? VZKŘÍŠENÍ TĚLA

DŮM TVÉHO NEBESKÉHO OTCE – David Goines

PŘEJITÍ RUDÉHO MOŘE

NOC, VE KTERÉ JSEM ZEMŘEL - Jim Helms

ZÁPAS S ANDĚLEM - LaSpirit9

VĚČNÉ TEĎ - Dr. Gerard Landry

LETMÝ POHLED – Cathy Baker

NEZOUFEJ, BŮH SI SVŮJ LID ZAMILOVAL - Gerard Sybers

VĚDĚL JSEM, ŽE TO BYLO NEBE - Jim Wilhelm

MOJE ZKUŠENOST, KDYŽ MI BYLO 12 - Whitney T. Vanwells

UCHVÁCEN DO NEBE PŘI MODLITBĚ - John Fenn

POSELSTVÍ OD BOHA - Retha Mc Pherson

VĚNOVÁNÍ

Davidku Zimmerovi, který nás opustil náhle 28. ledna 2010 ve věku 34 let. Bez něho by tato knížečka nikdy nevznikla. A podobně jako Eliáš a Mojžíš, které Otec nebeský poslal k Ježíši, aby ho povzbuzovali předtím, než šel na kříž, tak podobně – i když ne tváří v tvář, ale ve snu, byl spatřen v překrásné krajině země živých a zanechal nám radostné poselství ze Slova Božího:

„ŘEKNI VŠEM, ŽE ŽIJU.“

„Amen, amen, říkám vám: Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života.“ – J an 5:24

Jaká to nádhera, jaká naděje, jaký to Spasitel!

DĚKUJEME

David Zimmer (*) 1.8.1975 - (†) 28 ledna 2010

„ŘEKNI VŠEM, ŽE ŽIJU“

ŽIVOT PO SMRTI

VĚDECKY DOKÁZÁN

Na následujících stránkách naleznete několik desítek svědectví lidí, kteří měli prožitek klinické smrti, což znamená, že jejich srdce a mozková činnost se na nějakou dobu zastavily. Je známo, že pokud se v tomto případě nepodaří zhruba do čtyř minut obnovit přísun kyslíku do mozku, potom nastává smrt, rozklad těla a biologická smrt. Z toho důvodu je nutné přistoupit okamžitě k resuscitaci, jinak hrozí, že člověk po uplynutí této doby bude po dobu svého života

postižen a nebo jejich zdravé orgány budou použity pro transplantaci. Během doby, kdy jejich mozek není funkční, proto není možné, aby se jim něco zdálo - to jsou dnešní lékařské závěry – jejich mozek, který během té doby podle záznamů EKG nefunguje, nemůže žádný sen ani zkušenost vyprodukovat. Dr. Tony Lawrence z Univerzity v Coventry říká, že názor, že by se mohlo zřejmě jednat o výplod halucinace, je u těchto případů v dnešní době zcela vyloučen a jedná se o zastaralý názor lékařů. Dnes je již výzkum v této oblasti mnohem dále a život po životě je již dokázán! Nemluvíme zde ale o lidech, kteří téměř zemřeli, ale kteří na nějakou dobu opravdu zemřeli.

Tak například, když jedna paní řekla doktorce: „Počkejte, až vám řeknu, co se mi zdálo,“ doktorka odpověděla: „Paní, není možné, aby se vám cokoli během této doby zdálo, byla jste 22 sekund mrtvá; ukáži vám záznam z kardiografu...“

Vzpomínky na tuto událost jsou překvapivě živější než jakýkoliv sen, stále je mají před očima.

„Halucinace mají sklon k nepořádku, jsou to velice neuspořádané zkušenosti a nemají nic společného s vysoce uspořádanými a strukturovanými zkušenostmi lidí z klinické smrti. Vždy se těchto lidí ptám: „Byla tato zkušenost podobná snu?“ Odpovědi zní jednoznačně: „Ne, nemá to se snem nic společného.“ Sny nemají takový řád a strukturu, jako tyto zkušenosti. Někteří mají zastrašující hrůzostrašné zkušenosti, ale i zde vidíme logické zakončení a lidé poté začínají zkoumat svůj život, kde dělali v životě chybu.“

VZESTUP SVATÝCH
1490 Hieronimus Bosch

Dr. Jeff Long, M.D.

Od narození slepí lidé během svých klinických prožitků poprvé ve svém životě vidí! To je z lékařského, biologického hlediska naprosto nevysvětlitelné! Lidé slepí od narození totiž ve svých snech nesní vizuálně, ale pomocí dotyku, tak jako ve svém životě. Někteří mluví o tom, co viděli na onom světě, ale také jsou schopni popsat, co se kolem nich odehrávalo v jejich kritické chvíli. Jedna dívka například lékařům popsala, že když opouštěla své tělo, viděla na střeše botu. Ta bota tam opravdu byla. Jedna lékařka na základě této zkušenosti dala na střechu nemocnice nápis, který často obnovovala různými hláškami a krédy. Někteří lidé, kteří prožili klinickou smrt, jí pak řekli, co na té střeše bylo napsáno.

Ne každý člověk ale má tento zážitek během klinické smrti; dr. Tony Lawrence z Univerzity v Coventry říká, že z jejich intenzivního 7letého výzkumu lidí, kteří měli srdeční zástavu nebo infarkt, mělo prožitek klinické smrti 15% . Pokud se vám zdá, že to není moc, pak si uvědomte, že podle výzkumu mezinárodní společnosti pro výzkum klinické smrti IANDS žije na zemi 12–15 milionů Američanů, kteří tvrdí, že měli prožitek života poté, co jejich fyzický život na této zemi na nějakou dobu vyhasl - ten počet je opravdu enormní, navíc pokud si jej představíte v celosvětovém měřítku.

VÝSLEDKY TĚCHTO ZKUŠENOSTÍ V OSOBNÍM ŽIVOTĚ

Někteří lidé vyjádřili obavy z dopadu, jaký tyto zážitky mohou na ty lidi mít – jako například „únik z reality“, nebo že ti lidé chtějí zemřít a podobně – pravý opak je pravdou. Z drtivé převahy jsou výsledky na život těchto lidí pozitivní. Uvedu příklad; cituji:

„Díky tomuto zážitku je dnes ze mne úplně jiný člověk. Před touto zkušeností jsem nebyla tolerantní a trpělivá s lidmi, ani jsem nebyla spokojená a šťastná v životě, a co jsem ztratila manžela, tak jsem nechtěla žít. Ironicky nejenom, že mi tento zážitek klinické smrti přinesl toleranci a trpělivost, ale dal mi také lásku pro tento život kolem mne, takže teď mám chuť k životu. Mám teď neustále rostoucí vděčnost pro „maličkosti v životě“.

Cathy Baker

Lidé z klinické smrti vypovídají často o tom, že jim bylo řečeno, že jejich čas ještě nepřišel, že nesplnili ještě to, co po nich Bůh chtěl, aby vykonali, a mají proto touhu toto dílo zde na zemi vykonat. Žádné svědectví není šablonovité – každé je originální, podobně jako není stejná ani jediná sněhová vločka nebo jediné stéblo trávy.

Tato svědectví dále zcela jasně potvrzují pravdivost Bible, a nejenom to, lidé, kteří nikdy ve svém životě Bibli nečetli, ji začínají číst.

Některé zážitky jsou ty pekelné, jiné nebeské, a zvláště nad těmito nebeskými zážitky je třeba více rozjímat - Bůh nás vybízí, abychom svou mysl upnuli zvláště k těm nebeským

věcem. Kol. 3:1: „*Když jste tedy byli vzkříšeni s Kristem, hleďte to, co je nahoře, kde po Boží pravici sedí Kristus.*“ Cílem uvedení těchto svědectví je povzbuzení v této temné a těžké době, abychom kráčeli po té úzké stezce kříže za Kristem a byli následovníci dobrých skutků, „*kteří Bůh předem připravil, abychom v nich chodili.*“ Ef. 2:10

Nakonec, jsem přesvědčen, že poté co si přečtete některá následující svědectví – těch nejslabších – tak pochopíte ve větší hloubce smysl života a ponese kříž Ježíše Krista s větší lehkostí, splňujíc tak vaše nebeské povolání z věčnosti!

CO O TOM V KRÁTKOSTI ŘÍKÁ BIBLE?

Tak například 2 Korintským 12:2-4 naprosto jasně mluví o tom, že křesťan může mít zkušenost, při které může být vytržen ze svého těla a být přítomen na nějakou dobu v nebi. „*Znám člověka v Kristu, který byl před čtrnácti lety vytržen až do třetího nebe - nevím, zda v těle, nevím, zda mimo tělo, Bůh to ví. A znám takového člověka (zda to bylo v těle nebo mimo tělo, nevím, Bůh to ví), který byl vytržen do ráje a uslyšel nepopsatelná slova, která člověku nepřísluší mluvit.*“ 2 Kor. 12:2-4

O tom nelze diskutovat. Někteří věřící také tvrdí, že někteří lidé, kteří měli tuto zkušenost, nebyli věřící, Bible ale zjevuje, že i lidé, kteří nebyli po celý život věřící, mohou v poslední chvíli k Bohu volat a být zachráněni. Lukáš 23:42,43: „*Tehdy řekl Ježíši: "Pane, vzpomeň si na mě, až přijdeš ve svém království."* Ježíš mu odpověděl: „*Amen, říkám ti, dnes budeš se mnou v ráji.*“ Kolik lidí tak asi tuto konverzaci slyšelo? Asi moc lidí ne. Jistě si všichni mysleli, že takovýto člověk v ráji nemá co dělat!

Někteří mají pochybnosti, že při těchto návštěvách do nebe by se mohlo jednat o nedovolenou praxi komunikace s mrtvými a tedy o svod ďáblův. Z tohoto hříchu by ale museli v první řadě obvinít Ježíše, protože v evangeliích je zaznamenáno, že mluvil s Eliášem a Mojžíšem (Marek 9:4), kteří již byli po smrti.

Marek 9:4: „*A uviděli Eliáše a Mojžíše, jak mluví s Ježíšem.*“

Tento verš je jedním z nejsilnějších argumentů. Eliáš byl vytržen do nebe, ale o Mojžíšově těle se jasně píše v Judův 1: „*...když měl spor s ďáblem a přel se s ním o Mojžíšovo tělo...*“ tedy Mojžíš skutečně zemřel. Někteří lidé se modlí k mrtvým nebo je vzývají během spiritistických seancí, či za pomoci různých okultních praktik se s nimi snaží navázat kontakt, což je v Bibli zakázáno. Tito lidé tak na sebe nevědomky přivolávají opravdovou démonickou aktivitu a v mnoha případech jsou tito nečistí duchové opravdu schopni napodobit hlas i podobu zemřelých, stejně tak jako jsou schopni napodobit anděla. 2 Kor. 11:14: „*A není divu, vždyť sám satan se vydává za anděla světla!*“ Ježíš ale nikoho nevyvolával, čtete přece, že se modlil k Otci a nebeský Otec mu tuto nadpřirozenou komunikaci zprostředkoval a navíc Ježíš zde nemluvil s mrtvými, ale s živými, jelikož „*Bůh není Bohem mrtvých, ale živých!*“ Tito přišli ze země živých a ne mrtvých. Smrt totiž podle slov Ježíše nad křesťanem nepanuje; ten totiž přechází ze smrti do života. Jan 5:24: „*Amen, amen, říkám vám: Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život*“

a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života.“ To neznamená, že nebude muset stanout před soudnou stolicí Kristovou, aby přijal svou odměnu, ale nepřijde na ten veliký soud živých i mrtvých, o kterém Kristus hovoří. Někdo namítl, že zkušenost, kdy Ježíš mluvil na hoře s Mojžíšem, měl proto, že Ježíš je Bůh a může konat cokoli. Souhlasím, že Ježíš je Bůh, ale tento Bůh sestoupil na zem v lidském těle, aby, jak je psáno, nám zanechal příklad. 1 Kor. 11:1: „*Následujte můj příklad, tak jako já následuji Kristův.*“ Ježíš tedy nebude „kázat vodu a pít víno“. Je samozřejmě důležité být opatrný, avšak nikoliv podle své moudrosti, ale biblicky; vše je třeba zkoumat skrze Písmo - Bibli.

PŘEDMLUVA KE SVĚDECTVÍ GEORGE LENNOXE

Svědectví G. Lennoxeho obsahuje obojí – jak peklo, tak i nebe. Bible nás varuje Judův 1:22: *“Mějte pak rozeznání a nad některými se slitovávejte. Ale jiné zachraňte v bázní, vytrhující je z ohně...”*

Tohle svědectví pochází z devatenáctého století. Než ho začnete číst a označíte ho za sen nebo podobenství, ukažme si jen v krátkosti v Písmu svatém, o co zde skutečně jde. Příběh George Lennoxeho na mne hluboce zapůsobil a velmi mi připomíná příběh o Lazarovi, jelikož je zde vylíčeno jak peklo, tak i nebe. Existuje několik skupin věřících, kteří tvrdí, že příběh o boháčovi, který se ocitl v pekle a viděl Abrahama v ráji, je pouhým podobenstvím. Ale **v žádném podobenství Pán neudává jména lidí**, zde Pán uvádí jméno člověka „Lazar“. Jedná se tedy nikoliv o podobenství, ale o **skutečnou událost!** (Lukáš 16, 19–31). Ježíš říká, že „*žebrák zemřel a andělé ho odnesli do Abrahamova náručí*“, Lazar tedy skutečně zemřel A VEŠEL DO RÁJE, ale tím jeho existence neskončila, pouze jeho „hliněná nádoba“ nebo také, jak to Bible nazývá, „stan“. Peklo a nebe taky nejsou pouze jen nějaká duchovní sféra! Můžete mít již zde na zemi jakousi ochutnávku pekla, podobně jako existuje ochutnávka nebeských věcí (Židům 6,5), což ale jen realitu tohoto místa stvrzuje. Peklo i nebe jsou reálná místa. Chóre a jeho následovníci ve vzpouře sestoupili za živa do pekla. A to i s fyzickými věcmi, které měli. Sestoupili tam dokonce se svými **těly**.

Numeri 16,31: „*...roztoupila se země pod nimi. A otevřevše země ústa svá, pozřela je i domy jejich i všechny lidi, kteříž byli s Chóre, i všechny statek jejich. A tak sstoupili oni se vším, což měli, za živa do pekla a přikryla je země; i zahynuli z prostředku shromáždění.*“ Někteří jedinci tohle vysvětlují tak, že je pouze pozřela země a usnuli jako všichni ostatní před nimi. Jestli je to pravda, proč by ale Bible říkala, že Bůh učiní NOVOU VĚC? Třicátý verš totiž říká: „*Způsobí-li však Hospodin něco úplně nového a země otevře ústa, aby je pohltila...*“ (B21)

Matouš 10:28: „*A nebojte se těch, kteříž zabíjejí tělo, ale duše nemohou zabít; než bojte se raději toho, kterýž může i duši i tělo zatratiti v pekelném ohni.*“ Zde Pán jasně dokazuje mimo jiné, že tělesnou smrtí duše nepřestává existovat – duši zabít nemohou. Jasně zde mluví o zabití těla, ale o duši mluví jako o zatracení.

„Amen, amen, pravím vám, od nynějška uvidíte nebe otevřené“ J an 1:51

„H le, vidím nebesa rozevřená.“ S kutky 7:56

„Ocitl se ve vytržení: vidí otevřené nebe“ S kutky 10:10,11

„Potom jsem měl vidění: H le, otevřené dveře v nebi“ Z jevení 4:1

„A uviděl jsem otevřené nebe“ Z jevení 19:11

SVĚDECTVÍ Z DEVATENÁCTÉHO STOLETÍ ZLODĚJ KONÍ

George Lennox

G. Lennox měl prožitek, ve kterém mu Pán ukázal peklo i nebe. George Lennox byl notorický zloděj koní, který si právě odpykával již druhý výkon trestu těžkou vězeňskou prací v dolech.

Během zimy roku 1887 a 1888 pracoval Lennox v uhelných dolech, když najednou měl velmi silné tušení, že se mu něco nebezpečného může přihodit. Oznámil tuto skutečnost svému strážnému, který místo prohledal, prohlásil, že je bezpečné a nařídil Lennoxovi opět pracovat. Trestanec uposlechl, ale nepracoval ani hodinu, když spadl strop a naprosto ho zavalil. V této pozici zůstal celé dvě hodiny.

Když se nedostavil na večeri, bylo po chybějícím trestanci pátráno a byl nalezen zasypán pod sutinami. Zdálo se, že v něm život vyhasl. Byl vynesena na povrch a po prohlídce vězeňským lékařem byl prohlášen za mrtvého. Jeho tělo bylo odneseno do nemocnice, kde bylo umyto a oblečeno, připraveno k pohřbu. Dvěma vězňům bylo nařízeno nemocničním personálem, aby mrtvolu zvedli z prken a přenesli ji do rakve. Poslechli, jeden uchopil mrtvého za hlavu a druhý za nohy, ale když byli v půli cesty, ten, co držel hlavu, nechtěně zakopl o plivátko, ztratil rovnováhu a mrtvolu upustil. Hlava mrtvolu uhodila o zem a všichni přítomní byli naprosto šokováni, když se ozvalo hluboké zasténání. Oči se otevřely a projevíly se i jiné známky života. Okamžitě byl zavolán lékař, ale než přišel, což trvalo kolem třiceti minut, ten mrtvý si řekl o sklenici vody, takže když doktor přišel, právě pil z poháru vodu.

Rakev byla odnesena a použita k pohřbu pro jiného vězně. Bylo z něho také svlečeno pohřební oblečení a nahrazeno vězeňskými šaty. Při lékařské prohlídce bylo zjištěno, že

jedna noha byla zlomena na dvou místech a druhá byla našťípnutá. V nemocnici zůstal půl roku a poté se vrátil do práce.

O jeho zvláštní zkušenosti jsem se dozvěděl od jeho spoluvězně z dolů, který krátce nato zemřel. Ze zvědavosti jsem zatoužil setkat se s Lennoxem, abych se celý příběh dozvěděl z jeho vlastních úst. Několik měsíců se mi to nepodařilo uskutečnit. Teprve poté, co byl vyveden z dolu na policejní stanici, mi bylo umožněno se s ním seznámit a z jeho vlastních úst jsem zaznamenal jeho úžasný příběh. Je to mladý muž, který ještě nedosáhl třiceti let. Byl to tvrdohlavý kriminálník; má však dobré vzdělání a je přirozeně bystrý. Nejúžasnější část jeho příběhu je z doby, kdy byl mrtvý. Jelikož jsem stenografický reportér, zaznamenal jsem jeho příběh přesně tak, jak mi ho vyprávěl.

George Lennox vypráví:

Toho rána jsem měl nepřetržité tušení, že se něco hrozného přihodí. Cítil jsem se tak nesvůj, že jsem šel ke svému nadřízenému v uhelných dolech, panu Grasonovi, sdělil mu své pocity a požádal ho, aby přišel na místo, kde jsem kopal uhlí a prohledal je. Přišel a zdálo se, že učinil důkladnou prohlídku, poté mi řekl, že nehrozí žádné nebezpečí, že si myslí, že jsem praštěný a přikázal mi, abych opět pracoval. Vrátil jsem se do práce, ale nekopal jsem ani hodinu, když se najednou velmi setmělo. Pak se jakoby velké železné dveře s hřmotem přede mnou otevřely a já jimi prošel. Přišlo mi na mysl, že jsem mrtvý a nacházím se v jiném světě. Nikoho jsem neviděl ani jsem nic neslyšel. Z nějakého nepochopitelného důvodu jsem se začal pohybovat od těchto dveří pryč a ušel jsem velkou vzdálenost, až jsem se dostal ke břehům široké řeky. Nebyla tam naprostá temnota, ale ani tam nebylo světlo. Bylo tam tolik světla, jako když v noci hledíte na hvězdnatou oblohu. Dlouho jsem u toho břehu nezůstal, zaslechl jsem ve vodě zvuk vesel a brzy nějaká osoba v loďce doveslovala na místo, kde jsem stál. Nemohl jsem ani promluvit. Chvilí na mě hleděl a pak mi řekl, že si pro mě přišel, abych nastoupil na loďku, abychom se přeplavili na druhou stranu řeky. Poslechl jsem. Nikdo nepromluvil ani slovo. Toužil jsem se ho zeptat kdo je a kde to jsem, ale můj jazyk jakoby se mi přilepil k dásním a nezmohl jsem se ani na slovo. Nakonec jsme dorazili na druhý břeh. Vystoupil jsem z lodi a ten převozník najednou zmizel před mým zrakem.

Takto ponechán o samotě jsem nevěděl, co mám dělat. Když jsem hleděl před sebe, uviděl jsem dvě cesty, které vedly skrze temné údolí.

Jedna z těch cest byla široká a zdálo se, že mnozí po ní cestují. Ta druhá cesta byla úzká a vedla jiným směrem. Instinktivně jsem šel po té široké cestě. Neušel jsem daleko, když mi připadalo, že se velmi setmělo. Po chvíli zase v dálce problesklo světélko a tímto způsobem mi byla moje cesta osvětlena.

Najednou jsem se setkal s bytostí, kterou je nemožné popsat. Během chvíle, ve které toto světélko zablesklo, jsem ho poprvé spatřil. Když jsem ho spatřil, třásl jsem se jako osikový list. Mohu vám pouze dát nedokonalý popis jeho hrozného vzezření. Podobal se trochu člověku, ale byl mnohem vyšší než jakýkoliv člověk, kterého jsem kdy spatřil. Musel měřit asi tři metry na výšku. Měl velká křídla na zádech. Byl tak černý jako to uhlí, které jsem kopal, a nebyl ničím přioděn. V ruce měl oštěp dlouhý přes čtyři metry. Jeho oči svítily jako ohnivé koule. Měl dlouhé zuby, bílé jako perly. Jeho „nos“, pokud se dá nosem vůbec

nazvat, byl veliký a plochý. Jeho vlasy byly velmi hrubé, těžké a dlouhé. Visely mu přes jeho masivní ramena. Jeho hlas si jinak nevybavuji než jako řev lva v kleci. Oštěp měl namířený tak, jakoby jej chtěl prohodit skrze mne. Najednou jsem se zastavil. Tím hrozným hlasem mi dal pokyn, abych ho následoval, že byl poslán, aby mne doprovázel na mé cestě. Následoval jsem ho. Co jiného jsem mohl dělat? Poté, co jsme ušli kus cesty, se před námi objevila vysoká podivná hora. Část hory směrem k nám byla svislá a vypadala jakoby v půli roztržená na dvě části, z níž jedna byla odstraněna. Na této svislé stěně jsem velmi zřetelně spatřil nápis „Tohle je peklo“. Můj průvodce přistoupil k té svislé stěně a svým oštěpem o ni třikrát hlasitě zaškrabal. Obrovská masivní vrata se otevřela a my jsme jimi prošli. Poté jsem byl veden něčím, co se zdálo být chodbou vedoucí skrze tuto horu. Po nějakou dobu jsme cestovali tmou podobnou temnotě, kterou Bůh ranil Egypt. Slyšel jsem těžké kroky mého průvodce a tak jsem ho následoval. Během té cesty jsem slyšel hluboké sténání, jako by někdo umíral. Když jsem pokračoval dál, tato sténání zesilovala a mohl jsem zcela jasně slyšet volání: „Vodu, vodu, vodu!“ Když jsme teď přišli k jiné bráně a prošli skrze ni, mohl jsem slyšet v dáli miliony hlasů, které volaly: „Vodu, vodu!“ Najednou jsme přišli k jiné bráně a po zaklepání na ni mým průvodcem jsem zjistil, že jsme prošli skrze celou horu a přede mnou se objevila široká rovina.

Na tomto místě mne můj průvodce zanechal, aby mohl jít pro jiné ztracené duše, kráčející tím stejným směrem jako já. Někakou dobu jsem na tomto otevřeném prostranství zůstal, když najednou ke mně přišla jiná bytost podobná té první; ale namísto oštěpu měla obrovský meč. Přišel, aby mi řekl o mém budoucím zatracení. Promluvil hlasem, který v mé duši vypůsobil zděšení. „Jsi v pekle,“ řekl, „pro tebe již není žádná naděje. Když jsi procházel tou horou, mohl jsi po cestě sem slyšet sténání a křik ztracených, jak volají o vodu, aby zchladila jejich vyprahlý jazyk. Podél té cesty je brána, která vede do jezera ohně. Tohle bude brzy tvým osudem. Předtím než budeš zaveden na toto místo muk, ze kterého již není úniku – neboť není žádná naděje pro všechny ztracené, kteří tam vstoupí – bude ti dovoleno zůstat na tomto volném prostranství, kde je všem ztraceným umožněno hledět na to, čeho si mohli užívat místo toho, co musí trpět.“

NEBE JE REÁLNÉ

S těmito slovy jsem byl ponechán o samotě. Jestli to bylo díky hroznému strachu, kterým jsem procházel, nevím, ale byl jsem jako omámený. Síla mne opustila a moje končetiny odmítly nést mé tělo. Bezmocně jsem se zhroutil na zem. Byl jsem jakoby napůl vzhůru a napůl jako bych snil. Neboť nade mnou a ve velké dálce jsem spatřil to Nádherné město, o kterém čteme v Bibli. Jak nádherné byly jeho zdi z jaspisu! V dáli jsem spatřil rozlehlé pláně pokryté nádhernými květinami. Také jsem viděl řeku života a skleněné moře. Obrovské zástupy andělů procházely branami města, zpívali, ach tak nádherné písně. Mezi nimi jsem spatřil moji drahou starou matku, která zemřela před pár lety na zlomené srdce kvůli mé špatnosti. Pohleděla směrem ke mně a zdálo se, že mi ukazuje, abych k ní šel, ale já se nemohl hýbat. Zdálo se, jako by mě drželo dole nějaké ohromné závaží. Najednou jsem mohl ucítit, jak jemný závan větru ke mně přináší vůni těch překrásných květin a mohl jsem teď více než předtím slyšet ty sladké melodie andělského zpěvu, a řekl jsem: „Ach, kéž bych mohl být jedním z nich.“

Zatímco jsem takto pil z poháru blaženosti, byl najednou tento pohár od mých rtů vzat. Byl jsem ze svého snění probuzen. Byl jsem přenesen svým průvodcem zpět ze svého šťastného snu do toho temného místa a bylo mi řečeno, že je čas, abych vstoupil do svého budoucího

osudu. Pokynul mi, abych ho následoval. Když jsem ho po nějakou dobu následoval, upozoroval jsem podle svých stop, které jsem zanechal na té temné cestě, že jdeme nazpět. Až jsme přišli k jakési bráně, která se otvírala po straně té cesty. Když jsme po ní šli dál, prošli jsme nakonec dalšími dveřmi a hle! Spatřil jsem to jezero ohně.

Přímo přede mnou jsem to mohl vidět, tak daleko jak oko mohlo dohlédnout, bylo doslovné jezero ohně a síry. Veliké vlny ohně se valily jedna přes druhou a veliké plamenné vlny narážely jedna o druhou jako při bouři na moři. Na těchto vlnách jsem viděl lidské bytosti, jak se vznášejí a opět potápějí s vlnami do hlubin jezera a opět nahoru. Když byly na okamžik na vrcholu těch vln, bylo slyšet, jak strašně proklínají toho spravedlivého Boha a jejich politováníhodný křik o vodu by býval roztrhal srdce. Toto veliké prostranství plné ohně bylo naplněno hřmotem ohnivých vln a nářkem těchto ztracených duší.

Najednou jsem se otočil ke dveřím, kterými jsem před chvílí přišel, a na nich jsem četl tento strašný nápis „Tohle je tvůj osud; věčnost nikdy nekončí“. Nato jsem cítil, jak se pode mnou země propadá a já padám do toho jezera ohně. Nepopsatelná žízeň se mne zmocnila. A zatímco jsem volal po vodě, moje oči se otevřely ve vězeňské nemocnici.

Předtím jsem tuto zkušenost nikomu neřekl, ze strachu, že se toho úředníci chopí, budou mne považovat za blázna a zavrou mne do blázince. Skrže tohle vše jsem musel projít a jsem velmi spokojen, že mohu žít. Existuje nebe a také existuje peklo, je to takové obyčejné staromódní peklo, o kterém hovoří Bible. Ale jednou věcí jsem si naprosto jist, že na to místo již nikdy znovu nepřijdu, protože okamžitě, jakmile jsem v nemocnici otevřel své oči a zjistil, že jsem znovu na zemi, tak jsem odevzdal své srdce Bohu a budu žít a zemřu jako křesťan. Zatímco ty hrozné scény pekla nemohou být nikdy vymazány z mé paměti, tak ani nemohou být vymazány ty nádherné scény, které jsem viděl v nebi, kde znovu již za krátkou dobu spatřím svoji drahou starou matku. Bude mi dovoleno sednout si na březích té nádherné řeky, svobodně putovat s těmi anděly skrže pláně, skrže údolí a přes hory porostlé koberci voňavých květin, jejichž nádhera daleko přesahuje vše, co si smrtelník dovede představit. Budu naslouchat těm písním vykoupených a to vše je více než nějaké vyrovnání za to, že jsem žil křesťanským životem zde na zemi a to vše přesto, že jsem si užíval „potěšení“ hříchu, než jsem vstoupil do tohoto vězení. Opustil jsem své kumpány ve vězení a spojím se s dobrými lidmi, až jednoho dne budu puštěn na svobodu.

Tento zážitek jsme vám předali přesně tak, jak nám ho Lennox sdělil.

CO JE TO SMRT?

Po pádu v ráji, kdy Bůh řekl člověku: „Jistě smrtí zemřeš,“ člověk nepadl hned mrtvý k zemi. Smrt začala v člověku pomalu pracovat - člověk ztratil ten úzký vztah a blízkost Boží – to je ta smrt! „*Ti ponosou trest, věčnou zkázu v odloučení od tváře Pána a od slávy jeho síly.*“ (2 Tesalonickým 1:9) Duchovní smrt je tedy odloučení od Boží tváře, odloučení od Jeho přítomnosti a slávy, nikoliv konec existence. Smrt tedy neznamená konec existence. Smrt se stává pro křesťana cestou po jeho pravici i levici, podobně jako vody moře, které se před lidem Božím rozestoupily, dokud nepřešli na *druhý břeh* Rudého moře.

Kazatel 12:7: „A navrátí se prach do země, jakž prvé byl, duch pak navrátí se k Bohu, který jej dal.“ Prach se navrací v prach a duch k Bohu, který jej dal. To ukazuje na život

poté, co je ukončen život tělesný. To dokazuje, že smrtí tělesnou nic nekončí, ba teprve začíná.

„Velká část toho prachu jsi ty!“... Můj bratr jednou viděl v televizi, jak vědci pod mikroskopem sledují povrch lidské kůže. Bylo vidět, jak tření ruky na předloktí vyvolalo obrovské mikroskopické mračno prachu z naší ruky. Za den se nám v těle vymění miliardy buněk a jsou nahrazovány novými.

Prach, který pak zametáme, a to i v naprosto uzavřené budově, je právě zčásti i z nás samotných. Vědci potvrdili to, co Bible říká už hodně dávno o naší tělesné schránce: „*Prach jsi a v prach se navrátíš.*“ (Genesis 3:19)

Spousta lidí, kteří měli zážitek klinické smrti, to popisuje tak, jakoby vyšli ven ze svého auta nebo z ulity. A to je přesně jako v knize Kazatel - „prach do země“ „duch pak k Bohu“...samozřejmě že to neznamena, že tito lidé jsou nezbytně spaseni, protože poté co přijdou k Bohu, následuje soud „*A jako je lidem uloženo jednou zemřít a potom bude soud...*“ Židům 9:27

Další verš z Nového zákona o tomto prachu je ještě výstižnější: „*Proto nezemdlíváme; i když nás vnější člověk chátrá, ten vnitřní se však den ze dne obnovuje.*“ 2 Korintským 4:16 (KMS). Ano, člověk chátrá doslova ze dne na den, stárne, vypadávají zuby, vlasy atd., ale to je jen ta vnější schránka, ve které žijeme jen dočasně ... „*ten vnitřní se však den ze dne obnovuje.*“ Ohromná to výhoda znovuzrozeného křesťana, který ze dne na den prožívá pomalou, ale jistou duchovní obnovu a vyzrálou. Apoštol Pavel naše tělo přirovnává ke stanu, ve kterém bydlíme jen přechodně. Pavel zde pěkně obrazně mluví: 2 Korintským 5:1 „*Víme totiž, že bude-li stan našeho pozemského přebývání zbořen, máme příbytek od Boha.*“ (KMS) Až nám spadne na hlavu, jednoduše z něho vyjdeme a dostaneme nový duchovní a při vzkříšení dokonce dostaneme naše tělo zpět vzkříšené. Jeden bratr to popisuje takto: „*Bylo to úplně stejné, jako když jsem otevřel dveře a vyšel ze svého auta.*“ Není to skvělé?

V jednom svědectví, ve kterém se jeden nevěřící po ukončení svého tělesného života cítil velmi dobře a ptal se: „Tak tohleto je smrt?“, nečekaně uslyšel Boží hlas, který mu řekl: „*Ne, tohle není smrt,*“ a poté jej Ježíš vzal s sebou a řekl mu: „*Ne, tohle není smrt, pojd' se mnou, ukážu ti co je smrt.*“ A ukázal mu lidi v temnotě, v naprostém oddělení od Boha. „*Tohleto je smrt,*“ řekl. Celou věc mi studium Bible potvrdilo. Poté dostal tento muž novou příležitost, když mu Pán navrátil život a dnes je z něj horlivý následovník Krista.

Následuje svědectví, ve kterém si jedna sestra také klade překvapeně otázku „tak tohle má být smrt?“ Ne – pro opravdového křesťana to není smrt, jen přechod z pozemského života do nebeského.

MŮJ POHLED DO VĚČNOSTI

BETTY MALZ

Roku 1959 v Terre Haute, Indiana, když bylo Betty Malz dvacet sedm roků, byla prohlášena za mrtvou a byla přes její hlavu přetažena plachta. Ve své knize „Můj pohled do věčnosti“ Betty popisuje svoji zkušenost na „druhém břehu“ a jak se navrátila do těla k překvapení svého zarmouceného otce a nemocničního personálu. Její kniha je příběhem o tom, jak Bůh jednal s pyšnou materialisticky založenou ženou, která musela zemřít, aby se naučila jak žít. Následuje výtažek.

Každé ráno, když se probudím, je to pro mne jako veliký svátek Dne vzkříšení. Takto to ale nebylo se mnou vždy. Musela jsem zemřít, abych se naučila jak žít. Zemřela jsem na 28 minut a během této doby jsem se naučila jak žít. Nikdy předtím jsem nebyla nemocná. Byla jsem na dovolené. Měli jsme skvělý čas s mojí matkou a otcem, mým malým bratrem Barym a mojí šestiletou Brendou. První noc jsem však měla bolest na pravém boku. Pro toho, kdo ve svém životě nikdy neměl ani bolest hlavy, to byla hrozná bolest.

Poté co jsem začala zvracet a krvácet, byla jsem převezena do nemocnice poblíž pláže. Pak jsem byla převezena do jiné nemocnice, kde jsem prodělala operaci břišní dutiny. Doktoři zjistili, že mám zánět pobřišnice. Po operaci jsem upadla do kómatu na dobu 44 dnů. Pak jsem měla další dvě operace.

Během té doby jsem procházela obdobím učení. Modlila jsem se většinu času, i když jsem byla v bezvědomí a nemohla jsem mluvit ani reagovat. Stále jsem se modlila ve svém srdci a rozuměla jsem všemu, co se kolem mne dělo. Vzpomněla jsem si na všechny rozhovory v mém pokoji, co kdo řekl, a uvedla jsem je ve své knize *My Glimpse of Eternity*. Další věc, kterou jsem v této místnosti slyšela, byla hudba, po celou tu dobu, co jsem visela mezi životem a smrtí. Vždy si vzpomenu na ty dvě písně, které mi utkvěly v paměti a v srdci. Slyšela jsem zpívat Jacka Holcolme „*Ten starý účet byl již dávno zaplacen*“. Jak jsem byla vděčná za to, že ve věku 13 let jsem ten účet za hřích vyřešila. Pozvala jsem Ježíše, aby byl

Pánem mého života, odpustil mé hříchy a zakusila jsem nové narození. Další píseň, kterou jsem soustavně slyšela, byla od téhož zpěváka „*Byl jsem znovuzrozen*“.

Bůh použil obyčejné lidi, aby do mého života přinesli neobyčejné zážitky. Byla jsem pyšná, namyšlená mladá žena, kterou Bůh takto použít nemohl. Skrze toto utrpení a 44 dnů bezvědomí jsem prošla proměnou. Vždy si pamatuji na tetu Gertrudu. Nevěděla o tom, že lidé v bezvědomí slyší, ale vzala mne za ruku a velmi pozitivně se za mne modlila. Mluvila se mnou o květinách doma, četla mi různé věci a malé poznámky, které někdo napsal a přiložil ke květinám, které nechal do mého pokoje poslat.

Další úžasná osoba, která mi sloužila, byl strýc Jesse. Pracoval na železnici. Jednoho dne, když přišel z práce, cítil touhu přijít za mnou do nemocnice a podívat se, jak se mi vede. Nejdřív se chtěl jít domů osprchovat, ale pak cítil, že Bůh po něm chce, aby tam šel hned. Když přijel, zjistil, že jsem zoufale potřebovala krev B-negativní. Když zkoušeli, jakou má strýc krevní skupinu, měl stejnou jako já. Přijala jsem okamžitě transfuzi, kterou jsem tak potřebovala.

Další, kdo mi sloužil, byl náš soused, který mluvil podivnou angličtinou, a já jsem ho měla za ošklivce. Neměla jsem ho ráda. Nelíbily se mi jeho pohledy, a nevěděl jak se má oblékat. Měl vysílací čas v rádiu, ale nikdy mě to nezajímalo. Vždy jsem to vypnula, jakmile to začali vysílat. Tento muž porušil zákaz na cedulce „žádné návštěvy“ a vešel do mého nemocničního pokoje, a nevěděl, že ho slyším. Přišel k posteli. Slyšela jsem kroky a myslela jsem, že to je manžel John, který přicházel několikrát za den. Anebo že přišel můj otec, aby si ke mně přisedl a modlil se za mne nebo zpíval chvalozpěvy a vzýval jméno Ježíš. Ale otec to nebyl. Poznala jsem najednou hlas Arta, muže, kterého jsem nikdy neměla ráda. Chtěla jsem se probrat a zmáčknout zvonek na sesternu, aby přišli a vyvedli ho ven. Nemohla jsem ho vystát, když jsem byla zdravá, o co víc teď v nemoci. Ale Art neodešel, protože Bůh pracoval na mé pýše. Bůh mne měl v koutě, kde jsem nemohla manipulovat se situací. Art začal číst a já jsem začala naslouchat. Četl mi Žalm 107:20: „*Poslal své slovo a uzdravil je.*“ Najednou jsem si uvědomila, že tento škaredý muž byl nádherným nástrojem a hrál nádhernou hudbu mé umírající duši. Chytla jsem se naděje toho slova, které mi četl: „*poslal své slovo a uzdravil je.*“ Začala jsem mít víru, že můžu být uzdravena. Art odešel a já jsem si řekla, že když budu žít, pak se mu omluvím a řeknu mu, jak moc ho mám ráda za to, že mi přinesl ta slova života a naděje.

V následujících dnech jsem to málem vzdala. Dvakrát jsem musela být resuscitována. Pak jsem dostala zápal plic s vysokou horečkou. Během této doby a 44denního bezvědomí jsem neměla naději na přežití a moje rodina se začala připravovat na pohřeb.

Přechod byl vyrovnaný a pokojný. Cítila jsem se, jako kdybych jela obrovskou rychlostí na horské dráze. Uvědomila jsem si najednou, že je to smrt. Neměla jsem žádný strach, smrt byl jen přechod z jednoho místa na druhé.

Šla jsem po nádherném sametově zeleném kopci. Byl strmý, ale moje nohy se pohybovaly bez jakékoliv námahy a hluboká extáze zaplavovala moje tělo. Navzdory třem řezným ranám v mém těle po operaci, jsem stála vzpřímeně a bez jakékoliv bolesti, užívala jsem si svou výšku a neměla jsem žádné zábrany kvůli tomu. Moje fobie z toho, jak jsem vysoká, byla pryč. Když jsem se podívala dolů, byla jsem bosá, ale tvar mého těla mi byl zastřen. Šla jsem po trávě, po té nejjasněji zelené trávě, jakou jsem kdy viděla. Každé stéblo bylo asi dva a půl centimetru dlouhé a bylo na dotek jako skvostný samet; každé stéblo zářilo a

pohybovalo se. Jak se mé nohy dotýkaly trávy, něco živého z té trávy pronikalo do mého celého těla s každým krokem. Uvědomila jsem si, že jsem v přítomnosti Syna Božího, kterého budeme uctívat na věky.

„Je tohle smrt?“ Podivovala jsem se, neměla jsem z ničeho obavy. Nebyla tam žádná temnota, žádná nejistota, pouze změna umístění a naprostý pocit pohody. Jak úžasné vědět, že nebe není sedět na obláčku a hrát na harfu, ani to nejsou čtyři církevní zdi.

Všude kolem mne byla velkolepá modrá obloha, nezastřená oblaky. Když jsem se rozhlížela kolem, neviděla jsem cestu a přece jsem věděla kam jít.

Pak jsem si uvědomila, že nejdu sama. Po mé levici, trochu za mnou, kráčela dlouhá, svalnatě vypadající postava v bílém zářícím rouchu. Říkala jsem si, jestli to není anděl a snažila jsem se podívat, jestli nemá křídla. Ale stál mi tváří v tvář, takže jsem mu neviděla na záda. Jeho tvář vyzařovala, že má hluboké poznání. Uvědomila jsem si, že tento anděl byl vždy se mnou od doby, kdy jsem přijala Ježíše Krista. Tohle jsem nikdy nevěděla, až teď.

Cítila jsem, že může cestovat kamkoliv a to velmi rychle.

Nemluvili jsme spolu, nějak se to zdálo zbytečné, neboť jsme šli oba stejnou cestou. Pak jsem si najednou uvědomila, že mi není neznámý. Znal mě a pocítila jsem k němu zvláštní druh příbuznosti. Kde jsme se to už potkali? Znali jsme se? Vypadalo to, že ano. Kam to teď jdeme?

Když jsme tak šli spolu, neviděla jsem nikde slunce – ale světlo bylo všude. Po mé levé straně byly nádherně rozkvetlé květiny všech možných barev. Také stromy a keře. Po pravé straně byla nízká kamenná zeď.

Měla jsem smíšené emoce: mládí, vážnost, naplnění, zdraví, vědomí, klid. Cítila jsem, že mám vše, co jsem kdy chtěla mít. Byla jsem vše, co jsem kdy chtěla být. Došla jsem tam, kde jsem vždy chtěla být.

Zeď po mé pravé straně teď byla vysoká a byla sestavena z mnoha různých druhů kamenů různých barev. Z druhé strany zdi prozařovalo jantarové (žluté) světlo skrze řadu drahokamů ve zdi, které se nacházely jen kousek nad mojí hlavou. „Topas“ byla moje myšlenka (pozn. překladatele: Zjevení Janovo 21:20 „*pátý sardonix, šestý karneol, sedmý chryzolit, osmý beryl, DEVÁTÝ TOPAS, desátý chrysopras, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst.*“ Takto Bible popisuje základy městské hradby Nového Jeruzaléma.)

Když jsme došli na vrchol kopce, slyšela jsem hlas mého otce, jak volá: „Ježíši, Ježíši, Ježíši!“ Jeho hlas zněl jakoby odněkud zdálky a přemýšlela jsem, že se otočím nazpět a vyhledám ho. Neučinila jsem ale tak, protože jsem věděla, že můj cíl je přede mnou. Šli jsme v tichosti, kromě šumění něžného větru, který čechral bílé ryzí roucho anděla.

Došli jsme k velkolepé stříbrné budově. Tato budova vypadala jako nějaký palác, kromě toho, že tam nebyly věže. Když jsme k ní šli, uslyšela jsem hlasy. Byly melodické, harmonické, mísily se s pěveckým sborem a zaslechla jsem slovo „Ježíš“. Byly tam jakoby čtyři sbory mísící se v jedno. Nejenom že jsem zpěv slyšela, ale jsem se k němu i připojila.

Vždy jsem měla ženské tělo, ale chlapecký hluboký hlas. Najednou jsem si uvědomila, že zpívám tak, jak jsem vždy chtěla... vysokým, čistým a sladkým tónem.

Po nějaké chvíli se melodie vytratila a neviditelné hlasy zpívaly jinou píseň. Hlasy nejenom zpívaly ve čtyřech skupinách, ale byly v jiných jazycích. Byla jsem udivena, jak dokonale ta slova zapadají do sebe – a mohla jsem jim rozumět! Nevím jak je to možné, ale byla jsem součástí mezinárodní zkušenosti. Jeden verš z Bible mi velmi ožil. 1 Janův 3:2: *„Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.“* On rozumí všem jazykům všech národů. V Jeho přítomnosti jsem byla jako On, a proto jsem rozuměla jiným jazykům.

Zatímco jsme spolu s andělem šli, cítila jsem, že můžeme jít kamkoliv chceme a okamžitě se na tom místě ocitneme. Komunikovali jsme spolu skrze myšlenky. Slova, která byla zpívána ve všech jazycích, byla srozumitelná, ale nevím proč, ani jak je to možné. Všichni jsme byli na jakési stejné mezinárodní úrovni.

Říkala jsem si tehdy: „Nikdy nezapomenu tu melodii a ta slova.“ Ale později jsem si vzpomněla jen na dvě slova: „Ježíš“ a „vykoupení“.

Anděl šel kousek přede mne a položil dlaň své ruky na bránu, které jsem si předtím nevšimla. Byla vysoká asi tři a půl metru, byla vyrobena z jednoho kusu perly, neměla žádné úchyty a navrchu své gotické struktury měla umělecky vyryta nějaká krásná slova. Ta perla byla průsvitná, takže jsem mohla téměř, ale ne tak docela, vidět dovnitř. Za touto branou se ukrývala ještě větší radost. Když jsem pomyslela na to, že touto branou vejdu dovnitř, zachvátil mě pocit extatické radosti a očekávání.

Když tento anděl přišel k bráně, zatlačil na ni dlaní ruky a uprostřed se ta perla začala otvírat. Pomalu se otvor rozšiřoval, jakoby se perla rozvínovala nebo rozpouštěla. Uvnitř za touto branou jsem spatřila něco, co vypadalo jako ulice zlaté barvy a překryté sklem nebo jako by byl jejich povrch z vody. Žluté světlo, které z toho vyzařovalo, bylo oslnivé. Není způsob, jakým bych to popsala. I když jsem Ježíše neviděla fyzicky, byla jsem si vědoma Jeho osoby. Najednou jsem věděla, že to světlo je Ježíš, ta osoba byl Ježíš.

Nemusela jsem se nijak pohybovat. Světlo mě obklopovalo. V tomto světle bylo jakési teplo, jako kdybych stála v slunečním svitu, a moje tělo začalo zářit. Každá část mé bytosti toto světlo vstřebávala. Cítila jsem, že mne tyto mocné paprsky světla koupají, pronikají mou bytostí svojí milující mocí.

Vím, že to světlo pocházelo z trůnu Boha Otce, na kterém seděl, a Ježíš byl po Jeho pravici.

Anděl se na mě podíval a řekl mi skrze myšlenku: „Přeješ si vejít dovnitř a připojit se k nim?“

Celou svojí bytostí jsem chtěla vejít dovnitř, a přece jsem zaváhala. Měla jsem volbu? Tehdy jsem si vzpomněla na hlas svého otce. Možná bych měla jít a najít ho.

Když jsem se rozhlížela, viděla jsem, jak ze země stoupají vzhůru blesky světla přímo do toho trůnního sálu. Světlo v tom trůnním sále je zdrojem veškeré moci a energie. Uvědomila jsem si, že to, co vidím, jsou modlitby. Nejde to popsat v krátkosti a tak jsem

napsala knihu *Modlitby, které jsou odpovězeny – Prayers that are answered*, ve které o tomto píše. Když jsem viděla tyto světelné paprsky vystupovat k tomu velkému světlu v trůnním sále, uvědomila jsem si, že to jsou modlitby lidí ze Země. Bůh na ně mohl odpovědět skrze mocnosti nebe, skrze anděly nebo skrze armádu Boží. Musíme si uvědomit, že uprostřed bitvy nesmíme se nechat zvíkat, neboť mocnosti nebe a armáda nebe jsou nám k dispozici, když se modlíme. Co mě k tomuto uvědomění vedlo, bylo to, že jsem na jednom tom světelném paprsku uviděla zaregistrovaný hlas mého otce. V mé knize jsem to popsala jako „Modlitba jednoho slova“. Moji rodiče byli zavoláni do nemocnice hlavní sestrou, aby jim řekla, že jsem zemřela. Můj otec tam byl jako první. Přišel k mému tělu, které již bylo odpojené od přístrojů a zakryté plachtou. Řekl, že vše, na co mohl myslet nebo říct, bylo vydechnout jedno slovo modlitby za sebe, kdy žádal Boha skrze tuto modlitbu, aby mu dal sílu říct to mému manželovi. Také se modlil za moji dceru Brandu, která by z toho byla celá nanic, kdyby se dověděla, že její matka zemřela. To jediné slovo, které můj otec mohl říct, bylo „Ježíš“. Já jsem to viděla, a slyšela. Je moc ve jménu Ježíš. Nechtěla jsem toto místo opustit, ale moc modlitby mého otce vdechla tuto touhu do mne, a Ježíš mne uzdravil a změnil mé myšlení. Teď jsem měla touhu následovat otcovu modlitbu a vrátit se.

„Chtěla bych zde chvíli zůstat a trochu si zazpívat, pak bych se chtěla vrátit zpět dolů po tom kopci!“ Byla moje odpověď. Začala jsem říkat něco víc, ale na to už nebyl čas.

Brány se opět pomalu zavínuly do jedné perly a my jsme šli zpět dolů po tom stejném nádherném kopci. Tentokrát byla ta zeď z drahých kamenů po mé levé straně a anděl šel po mé pravé straně.

Když jsme scházeli dolů, pozemský svět se mi začal pomalu promítat před mýma očima a mísil se spolu se světem duchovním. Před sebou jsem viděla mnohé církevní budovy v záplavě ranního slunečního světla. Najednou jsem si byla vědoma Boží lásky, kterou chová pro všechny Jeho církve. Byl to takový malý kousek poznání, jakoby mi tohle bylo řečeno uvnitř ve mně skrze Ducha svatého. V tom okamžiku jsem milovala všechny Jeho církve také; a když se mé předsudky takto rozpustily, milovala jsem všechny Jeho lidi.

Poté jsem uviděla koruny stromů a pak nemocnici. Moje oči viděly skrze stěny nemocnice jako laserové paprsky, až dolů do chodby v třetím podlaží a do pokoje číslo 336. Uviděla jsem, že na posteli někdo leží a je přikryt plachtou.

Poté co jsem sestoupila dolů, zpomalila jsem a zastavila se. Slunce mi svítilo do očí. V tomto světle jsem uviděla částičky prachu a to vše se najednou proměnilo do plovoucích písmen asi pěticentimetrové velikosti a tento nápis přede mnou blikal. Ten nápis vypadal jako ze slonoviny, ale byl tekutý – a pohyboval se skrze paprsky slunce.

Ocitla jsem se najednou ve své nemocniční posteli a ten nápis se táhl od okna do místnosti, kde jsem ležela. Ten nápis byl: **JÁ JSEM VZKŘÍŠENÍ A ŽIVOT, TEN KDO VE MNE VĚŘÍ, I KDYBY ZEMŘEL, BUDE ŽÍT.**

Ta slova byla tak živá, že pulsovala. Věděla jsem, že se těchto živých písmen musím dotknout. Když jsem se k těm písmenům natáhla, shrnula jsem tím ze svého obličej tu plachtu, kterou jsem byla přikryta. V tom okamžiku, kdy jsem tak učinila, se ta slova pro mne stala realitou. Během dvou dnů jsem odešla z nemocnice.

Doktor přišel do pokoje a byl ohromen. Zdravotní sestra utekla z pokoje, běžela po chodbě a volala: „Je to duch!“, tak byla vystrašená. Nejdříve mne napadlo zavolat mojí babičce a když jsem jí zavolala, byla v šoku a myslela si, že je asi také po smrti, protože moje matka ji už informovala o mé smrti. Nakonec vzal telefon do rukou můj otec a řekl: „Betty je zpět, nevíme, co se stalo, ale je živá a sedí tady.“ Poté jsem požádala o pití a jídlo. Dalí mi limonádu 7up s kousky ledu a talíř s dvěma vepřovými řízkami a všechno jsem to snědla.

Mám dokonalý zrak a netrpím depesemi. Od té doby jsem porodila pěknou dceru, jsem naprosto zdravá a nemám žádné poškození mozku. Odešla jsem za dva dny domů s novou příležitostí milovat lidi.

Moje uzdravení byl veliký zázrak, ale ještě větší zázrak byl ten, že jsem se vrátila s velkou láskou k lidem. Skrze vyprávění tohoto příběhu zakusili mnozí lidé lásku Ježíše a prožili ten největší zázrak všech zázraků, odpuštění hříchů.

TAKOVÝM SE BUDU CHLUBIT

2 Korintským 12:2: „Znám člověka v Kristu, který byl před čtrnácti lety vytržen až do třetího nebe – nevím, zda v těle, nevím, zda mimo tělo, Bůh to ví.“ 4 „Byl vytržen do ráje, kde slyšel nepopsatelné věci, které člověk ani nemůže vypovědět. Takovým člověkem se budu chlubit...“

Pavel zde uvádí, že je možné, aby byl někdo v ráji v těle nebo mimo tělo. Další biblický důkaz, že smrtí těla nic nekončí a který popírá argumenty některých náboženských lidí, kteří tvrdí, že nic takového není možné, jelikož je to údajně nepopsatelný zážitek, čímž mají na mysli ten verš 1 Kor. 2:9: „Co oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani na lidské srdce nevstoupilo, to připravil Bůh těm, kteří ho milují.“

To je pravda, ale všimněte si, o kom je zde řeč, o člověku bez Boha, jelikož další verš, který již tak často citován není, zní: 1 Kor. 2:10 „Nám to však Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všechny věci, i Boží hlubokosti.“

„Nám to však“, tedy křesťanům, Bůh zjevil skrze svého Ducha... a není to tedy již velké tajemství, neboť každý křesťan má závdavek tohoto nebe ve svém srdci – znáte-li Krista, pak znáte cestu do nebe a znáte zčásti i atmosféru nebe, kterou je Kristus, který je i cestou do nebe, kterou křesťan také zná.

Kniha Zjevení, která je vyvrcholením celé Bible, o tomto místě poskytuje spoustu informací.

MAMI, VIDĚL JSEM JEŽÍŠE

Ami Buetner

Poté co se náš čtyřletý syn téměř utopil, nám doktoři řekli, že už nikdy nebude stejný. Tedy...měli svým způsobem pravdu!

Začalo to pozdě na jaře v našem malém městečku Tuscaloosa, Alabama. 15. června 2000 byla noc, která byla předurčena a na kterou moje rodina nikdy nezapomene. Můj nejstarší syn Jákob prohrál spolu se svým týmem ve finále o pohár – basebalovou ligu juniorů, o které noviny psaly, že ji určitě vyhrají. Můj manžel Craig, který pomáhal s kamarádem trénovat tento tým, slíbil chlapcům, že pokud vyhrají, tak budou mít velkou bazénovou párty. Ale když viděl utrápené obličejy desetiletých chlapců, Craig se se svým přítelem rozhodli, že tuto párty uspořádají stejně.

Tak v domě jednoho mladého hráče si tým a jejich rodina užívali teplého večerního vzduchu. Každý se měl dobře, zatímco dováděli v bazénu a kolem něho. Po plavání jsme se všichni shromáždili k jídlu na terase. Tři metry hluboký bazén se nacházel asi 18 metrů od této terasy.

Když jsme našich pět dětí uklidnili, sedli jsme si spolu s manželem k jídlu. Kennedy, náš čtyřletý chlapec seděl kousek od nás na ručníku a jedl hotdogy s „velkými chlapý“.

Ještě jsem nedojedla, když jsem si uvědomila, že Kennedy není na svém ručníku. Tou dobou už spousta kluků dojedla a zase si hráli, jezdili na kolech, ale já měla pocit, že musím najít svého syna.

Okamžitě jsem šla k bazénu, ale neviděla jsem ho tam. Prohledávala jsem bazén a okolí a hledala jsem jeho červenou plovací vestu, kterou měl na sobě. Nikdy by mne nenapadlo podívat se na dno bazénu a tak jsem vyběhla z domu na ulici, což by mohla být další nejhorší možnost, kde ho najít.

Pak jsem šla za Craigem a spolu jsme Kennedyho hledali. Hledali jsme ho a volali ho více jak pět minut. Když jsme se vraceli ze zahrady, kde jsme ho také hledali, uslyšeli jsme výkřiky. Náš desetiletý syn Jákob křičel: „Tati, tati, Kennedy byl na dně bazénu!“ Slyšela jsem, jak někdo volá: „Zavolej 911“ (Rychlá pomoc)

Přiběhla jsem k tomu bazénu a to, co jsem viděla, mi bodá u srdce ještě dnes. Tam na tom betonu ležel můj drahý Kennedy. Byl bezvládný, oteklý do jedné tak větší velikosti, a měl churavou šedavě modrou barvu. Craig a nějaký rodinný lékař se nad ním již nakláněli a prováděli resuscitaci. Za nimi klečeli dva muži, modlili se a citovali Písmo.

„Tohle se neděje,“ říkala jsem si. „Ne mému dítěti.“ Padla jsem na kolena, chytla Kennedyho nohy, které byly jako z gumy a modlila jsem se k Pánu, aby zachránil mého syna. Později jsem zjistila, že Kennedymu netlouklo srdce ani po pěti minutách oživování.

Po dvanácti minutách resuscitace přijela sanitka. Kennedy začal dýchat a měl tep 120. Craig jel s Kennedym v sanitce do nemocnice.

Náš dvouměsíční syn a já jsme byli odvezeni do nemocnice naším drahým přítelem, který se také na kolenou modlil za Kennedyho. Náš přítel se po celou dobu v autě modlil a citoval Písmo.

Kennedy byl v nemocnici napojen na hadičky. Otékaly mu plíce a měl křeče což je znamení poškození mozku.

Několik z Craigových lékařských kolegů tam bylo a starali se o Kennedyho. Pracovali neúnavně, ale moc šancí na přežití mu nedávali. Byl bez kyslíku příliš dlouho. Pediatr, který před několika lety trénoval Craiga, si mě vzal stranou a vysvětlil mi, že Kennedy bude mít vážné poškození mozku – pokud to ovšem vůbec přežije.

Kennedy musel být převezen do dětské nemocnice, vzdálené 20 minut cesty, v ambulantní helikoptéře. Autem nám to s Craigem trvalo hodinu. Když jsme vyjžděli, věděli jsme, že to nevypadá dobře.

V dětské nemocnici nás všichni překvapili, když tam dojeli nás podpořit a modlili se za nás. Nakonec nám doktoři řekli, že Kennedy je ve vážném stavu, ale je tam šance na přežití. Řekli nám, že Kennedy nás vůbec nemusí poznat a že může nekontrolovatelně narážet do věcí. Také, že je tam pětidenní čekací doba, během které Kennedyho mozek může začít otékat.

Znovu jsme se tedy modlili za kompletní uzdravení, ale chtěla jsem si Kennedyho nechat i s poškozením mozku.

Když jsme se ptali na jméno doktora, který o něho tak výborně pečoval, bylo nám řečeno: „Ach, to je doktor Buckmaster.“ (Buck=jelen, srnec) Podívali jsme se na sebe s Craigem a usmáli se.

Můj milovaný bratr Mark Kennedy, který zemřel na rakovinu mozku před šesti měsíci, měl totiž přezdívku „The Buckmaster“ (něco jako „Jelení muž“) kvůli jeho lásce k lovení jelenů. Byla to taková malá útěcha od Boha, aby nám dal vědět, že Kennedy je v dobrých rukou. Ráno jsme se dověděli, že doktorovo jméno je Mark.

Z hlubin

A přece po dvou dnech po vytažení z vody Kennedy prokazoval znamení, že je s námi. Nejdříve začal bojovat s trubičkou v krku, mačkal nám ruce, když jsme ho o to požádali a hlavně zvedal ruce.

Během tohoto času čekání nám Bůh poslal rodinu a přátele, ale nejvíce nás potěšoval skrze své Slovo. Každý den k nám Pán skrze Písmo nějak promluvil.

V neděli 18. června mi Bůh řekl, abych četla Žalm 18:17-20: *„Vztáhl ruku z výše, uchopil mě, vytáhl mě z nesmírného vodstva. Nepříteli mocnému mě vyrval, těm, kdo nenáviděli mě, kdo zdatnější byli. Přepadli mě v den mých béd, ale Hospodin mě podepíral, učinil mě volným; ubránil mě, protože si mě oblíbil.“*

Věděla jsem, že náš syn bude naprosto uzdraven.

Přesně po týdnu, co se ta nehoda stala, byl Kennedy propuštěn z Dětské nemocnice. Dítě, které mělo zemřít anebo při nejlepším být mentálně postižené, si nesl dědeček z nemocnice v náručí a za pár minut opět doma v Tuscaloosa se Kennedy zeptal otce: „Tati, zahraješ si se mnou baseball?“ Myslím, že víte, co mu otec na to odpověděl.

Do nebe a zpět

Příběh Kennedyho je opravdu zázrak uzdravení, ale tady ten příběh nekončí.

Chtěla jsem se zoufale dovědět, jak se Kennedy dostal na dno bazénu. Bylo tam více jak 40 lidí a nikdo ho neviděl, jak tam padá. Proč jsem ho lépe nehlídala? Vina začala šířat mé svědomí.

Když byl Kennedy schopen mluvit, řekla jsem mu: „Dlouho jsi spinkal, scházel jsi mi. Co jsi dělal?“ Odpověděl mi: „Anděl mě zvedl a odletěli jsme pryč. Letěli jsme skrze zdi, oblaka, a já jsem letěl skrze tebe, mami.“

Zeptala jsem se ho, jak ten anděl vypadal, a řekl mi, že ten anděl měl dlouhé bílé oblečení. Kennedy mi řekl, že přiletěli k nebi, kde byly dveře, které měly v sobě drahokamy ze všech stran a „když ty dveře otevřeli, tak tam právě sněžilo“.

Dávala jsem si pozor, abych Kennedymu nevkládala do úst moje slova, ale chtěla jsem, aby to byla jeho vzpomínka. Jedinkrát jsem mu dala detailní otázku, když jsem se ho ptala, jestli tam v nebi viděl svého strýce Marka. Řekl mi, že Marka v nebi viděl a že vypadal „stejně jako Ježíš, a všechna jeho „bebínka“ byla pryč.“ Řekl mi, že Mark je šťastný a chtěl v nebi zůstat.

Kennedy mi také řekl, že Ježíš ho držel a že tam bylo také spousta andělů. Kennedy také popsal, jak viděl vulkán. Řekl mi, že „byli lidé uvnitř té sopky, byl tam s nimi i drak a byli smutní, kolem sopky byl všude oheň.“

Když mi to popisoval, zeptala jsem se ho, jestli se nebál, řekl: „Ne, byl jsem s Ježíšem a strýcem Markem a já jsem stál na skle; byl jsem neviditelný.“ Zeptala jsem se ho, jak se dostal zpět, a řekl mi, že strýc Marek a anděl ho vzali s sebou a přiletěli s ním zpět. Zeptala jsem se ho, jestli by se chtěl vrátit do nebe jednoho dne a on mi řekl: „Ano, ale Ježíš přijde sem.“

Kennedy byl jen 4letý chlapec, který by byl podrážděný, kdybyste s ním mluvili o smrti a o tom, že s ním půjdete do nebe. Na to připraven nebyl. Nechtěl tady zanechat maminku. Teď najednou je to chlapec, který nám vykládá o Ježíši a o nebi s nadšením a radostí. Náš syn viděl Ježíše.

Mnoho lidí se nás ptalo, jak tato zkušenost ovlivnila naše životy. Za prvé, jsme fanatici, když jde o bezpečí dětí při koupání. Ale co víc, dalo nám to smělost křičet z vrcholů hor, co Pán pro našeho malého chlapce udělal a co nás čeká, až opustíme tento svět!

Vím, že zkušenost Kennedyho bude většině lidí znít neuvěřitelně. A to chápu. Ve skutečnosti by to pro nás nic neznamenalo, kdybychom neměli Boží Slovo.

Kennedyho příběh je šepot, ale Boží Slovo je hlas trubky.

CO ŘÍKÁ BIBLE O ZBRANI?

DĚLÁ BIBLE ROZDÍL MEZI ZABITÍM A VRAŽDOU?

Následuje zkušenost z války. Víím, že někteří učí, že nemáme brát zbraň do ruky. Když ale přišli vojáci k Janu Křtiteli a ptali se, co mají dělat, neřekl jim, aby tyto zbraně odhodili „Ptali se ho také vojáci. Říkali: "A co máme dělat my?" Řekl jim tedy: "Nikoho nevydírejte ani nepodvádějte a buďte spokojeni se svým žoldem." (Lukáš 3:14)

Dále epištola Římanům nás učí o tom, že autority, jako třeba policie nebo vojsko, jsou zřízeny Bohem, a v tomto kontextu se zde píše i o zbrani: „Vždyť je Božím služebníkem pro tvé dobro. Jestliže však jednáš zle, boj se, neboť ne nadarmo nosíš meč. Je přece Božím služebníkem, mstitelem k vykonání hněvu nad tím, kdo páchá zlo.“ (Řím. 13:4) Dnes jsou meče nahrazeny jinými zbraněmi. O tom, že i tohle jde samozřejmě zneužít a zvrhnout, mluví další příběh, který následuje po svědectví z Kambodži.

Někteří citují ten verš z desatera: „nezabiješ“, ale pokud se podíváme do originální hebrejštiny, pak zjistíme, že doslovně to zní „nezavraždíš“. Některé Bible to taky tak překládají – jako např. Český studijní překlad (vydaný KMS) čteme následovně: „NEBUDEŠ VRAŽDIT“ (Exodus 20:13) a vše je nám hned jasné. Bůh nikdy NIKOHO NEZAVRAŽDIL, i když zabil spoustu lidí. Stačí se podívat na Sodomu a Gomoru, ale i na jiné mnohé případy. Vražda je z nenávisi, ze závisi, z chtivosti po majetku nebo jiných příčin, ale pokud například si koupím zbraň a zastřelím svého nemocného psa, pak na tom není nic špatného. Motiv posvěcuje činy – samozřejmě v souladu se zákony té země, ve které žijeme, - pokud ovšem není tak zvrácená jako Sodoma a Gomora.

První zmínka o zbrani v Bibli je hned na začátku, po pádu člověka, kdy čteme Genesis 3, 24: „Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života.“ Také i učedníci měli meče - na ryby je neměli!

Z VÁLKY V KAMBODŽI

Paul

V roce 1970 jsem byl beznadějně zatažen do tragédie a hororu Vietnamské války. Moje manželka Sue byla právě druhý měsíc v jiném stavu, když jsem dostal tu obávanou zprávu o svém nasazení.

30. dubna 1970 prezident Richard Nixon prohlásil, že americké vojenské jednotky začaly pozemní útok proti komunistickým pevnostem v Kambodži. Byl jsem vyložen a zúčastnil se spolu s čtyřiceti tisíci jednotkami tohoto manévru ve Vojenské desáté bojové divizi (Army's Tenth Combat Division). Prvního října se moje četa pohybovala směrem na západ, když jsme byli najednou těžce napadeni odstřelovači. Pokoušel jsem se stáhnout zpět do bezpečí, když jsem najednou uslyšel výkřik, z kterého tuhla krev v žilách. Otočil jsem se a v tu chvíli jsem spatřil svého kamaráda Peteho, jak padl k zemi pod sprchou nepřátelských kulek.

Veškerý můj instinkt mi říkal, abych se zachránil a nepřestával utíkat. Když jsem však nepřestával slyšet jeho beznadějně volání, uvědomil jsem si, že za sebou nemohu zanechat člověka, který se tak obětoval, který nám, kteří jsme byli ještě zelenáči na vojně, ukázal naději. Věnoval nám hodiny svého volného času, což byl pro nás takový velmi potřebný únik z našeho válečného traumatu a utrpení. Ukázal mi svůj opravdový zájem o můj život a o mé naděje, že se znovu připojím ke své manželce a k mému nově narozenému dítěti, až ta noční měra války skončí.

Já jsem zase sdílel jeho sen, že najde jednoho dne tu pravou ženu a založí svoji vlastní rodinu. Chtěl se stát učitelem za pomoci „G.I. bill for education“. Otočil jsem se a vrátil se na místo, kde ležel v nářku a po celou dobu volal zdravotníka. Přeběhl jsem těch patnáct metrů, které nás od sebe oddělovaly, a zdálo se mi, že jsem to uběhl za sekundu, když jsem byl najednou zasažen kulometnou palbou. Bolest projela mýma nohama a já spadl dopředu. Další věc, o které vím, je ta, že jsem celou tu scénu pozoroval zhruba z pětimetrové výšky nad svým tělem. Viděl jsem, že moje tělo bylo několikrát zasaženo do pravé nohy a jednou do levé. Byl jsem přesvědčen, že vykrvácím a cítil jsem velký zármutek, že již nikdy nevidím svoji manželku a naše dítě, které se ještě nenarodilo.

Můj zármutek zhoršoval narůstající zmatek a zvědavost. „Tak tohle má být smrt?“ myslel jsem si. „Žádná bolest! Žádný strach! To je divné, necítím se nijak jinak. Stále můžu přemýšlet.“ Zíral jsem na své tělo a zvědavě očekával, co se bude dít dál. Můj kamarád Pete ležel vedle mého těla. Byl jsem šokován, když jsem najednou uviděl, jak jakási mlha vychází z jeho hlavy a tato mlha se okamžitě proměnila do naprosto přesné podoby jeho těla. Všiml jsem si, že jeho duch, anebo nové tělo bylo celé a trochu zářilo. Jeho fyzickému tělu pode mnou totiž chyběla ruka a část zápěstí, jelikož byl zasažen tím stejným odstřelovačem. Pete vypadal zmateně a tak jsem na něho zavolal. Okamžitě „přioplul“ ke mně a mluvili jsme o tom, co se asi bude dít dál. Všimli jsme si, že mladý černošský zdravotník objevil naše těla. Nejdříve prohlédl Peteho a pak mě. Začal pracovat na mém těle a Pete to okomentoval tak, že si myslí, že on je mrtvý, ale já že mám pravděpodobně ještě šanci. Natáhl ruku, potřásl mi jí a řekl: „Chci ti poděkovat za to, že jsi byl můj dobrý kamarád a za to, že ses snažil zachránit můj život. Nevím proč, ale mám ten pocit, že tady nezůstanu. Jdu na nějaké místo, kde jsem byl již předtím. Cítím, že je to můj domov. Víím,

že to zní divně, ale cítím, že ještě není tvůj čas, abys odešel. Budu se teď snažit rozloučit se s mojí matkou, ale ty jdi dál a měj bezva život, a jestli bude tvé dítě chlapec, tak ho pojmenuj po mně. OK?“ Řekl jsem: „Určitě, Petel!“ a natáhl jsem ruku, abych ho poplácal po rameni, ale než jsem tak stačil udělat, rychlostí světla se ztratil. Sledoval jsem několik vojáků pode mnou, jak mne odnášejí pryč ze scény, zatímco mě zdravotník ošetřoval. Měl jsem touhu být se svojí mladou manželkou a svým dítětem, které se ještě nenarodilo. Najednou jsem byl vtažen zpět do svého těla velkou rychlostí, jako bych spadl z desetimetrové výšky.

Kvůli svému zranění jsem byl o měsíc později lodí převezen domů. Neměl jsem příležitost účastnit se Peteho pohřbu, ale vyhledal jsem adresu jeho rodiny a zavolal jsem jeho matce. Jeho matka Helma zvedla telefon a já jsem jí vyjádřil srdečně upřímnou soustrast. Řekla mi, že její syn k ní ve snu přišel navštívit ji přesně v ten den, ve kterém byl zabit. Dlouho s ní zůstal, než jí vysvětlil, že odešel „na druhý břeh“, ale aby se kvůli němu netrápila, že je šťastný a má práci, kterou vykonává. Roztáhl ruce a přišlo k němu světlo. Nádherné, zářící dítě z toho světla k němu přišlo. Bylo mu pět nebo šest let, mělo světlohnědé kudrnaté vlasy a ořechově hnědé oči. „Měl trochu pihy na nose a na tvářích.“ „Kdo je to?“ Zeptala se jeho matka. „Tedy tohle je malý Pete.“ Pak zvedl tohle dítě a objal ho.

Obraz se rychle vytratil. Peteho matka chtěla o tom dítěti vědět víc, kdo to byl, ale neměla tu příležitost. Obraz toho krásného dítěte se jí vryl do paměti. Nebylo to dítě z doby, kdy byl Pete svobodný mládenec? Kdo je matka? A je vůbec tohle dítě narozeno na zemi? Malý Pete se jistě jmenoval po svém otci. Dokonce měla pocit, že je tam rodinná podobnost. Jak to mohla vědět? Kam měla jít pro pomoc?

Tyto otázky ji pronásledovaly každou chvíli a stále více v ní sílily poté, co jí bylo řečeno, že její syn byl skutečně zabit při jedné akci v ten stejný den, kdy měla ten sen. Byla smutná, zraněná ze smrti svého jediného syna, ale cítila, že jí dal důkaz, že se má dobře a žije v jiném světě. Dítě, které nazval „malý Pete“ bylo stále záhadou, o které věděla, že ji musí vyřešit.

Řekl jsem jí o tom, že moje manželka je těhotná a o tom slibu Petemu, že po něm pojmenuji svého syna. Naznačil jsem jí, že tohle může být to dítě, které jí bylo ukázáno ve snu 1. října 1971. Slíbil jsem, že s ní zůstanu v kontaktu a že pošlu fotky, když se to dítě narodí, ať už chlapeček nebo holčička, a bude mu kolem 4 až pěti měsíců.

Můj syn Petr se narodil 31. října 1971. Neměl vlasy, ale měl jasně ořechově hnědé oči. V jeho druhém roce jsem poslal jeho fotky Peteho matce v Coloradu a ona zavolala, aby mi poděkovala. Ty fotky jí připomínaly toho malého chlapce z jejího snu, zvláště jeho světlohnědé kudrnaté vlasy. Na Petrovy šesté narozeniny přiletěla, aby uviděla naši rodinu a když ho uviděla, tak se rozplakala. Nebylo žádných pochyb. Tohle byl ten stejný chlapec, kterého viděla v tu hroznou noc, kdy Pete zemřel. Ihned jsme si ji adoptovali jako naši „babičku Helmu“, hned jak k nám přišla. Zůstali jsme s ní v kontaktu roky přes telefon a dopisy. Vážila si každého detailu a fotky s Petrem.

Nedávno zemřela, nicméně Petr, jeho manželka Karen a jejich dva synové ji navštívili v nemocnici týden před její smrtí. Věděla, že se již brzy připojí k Petemu a jeho otci, který zemřel v druhé světové válce. Nemohla se dočkat, až bude znovu s nimi a poděkovala „malému Petemu“ (ted' 27 roků) za to, že byl tím vnukem, kterého chtěla od chvíle, kdy ho viděla ve snu.

Tato zkušenost byla velmi živá a skutečná a dala mi naději, že když zemřeme, tak ve skutečnosti žijeme dál a můžeme vidět všechny naše zemřelé blízké. Také cítím, že děti jsou darem od Boha. Neznám všechny odpovědi, ale dívám se na život opravdu v novém světle. Bylo mi dáno vidět ten „Hlavní film“ jaký skutečně je a o čem skutečně je. Kdyby každý konal to stejné, pak vím, že už by nebyly žádné války! Lásku a pokoj všem, kteří tohle čtou.

ČETA

Anonym

V roce 1969 jsem byl ve Vietnamu, konal jsem svou vlasteneckou povinnost a vyučoval ostatní, jak vykonávat tu svoji. Cvičil jsem zelené barety, jak bojovat beze zbraní, když k tomu dojde. Představoval jsem si, že postarat se o nepřátelské vojáky je jako veliká videohra nebo šachy. Nemyslel jsem na to, že nepřítel má skutečnou osobnost, jména, rodiče, manželky, děti, že mají své osobní obavy, cíle, naděje a sny. Na to jsem nemyslel ani trochu. Pro mě to byla jen čísla. Vysoké počty mrtvých - to bylo pro mne dobré, čím větší číslo, tím lépe. V armádě svědomí nehrálo žádnou roli, ale důležitý byl vysoký počet zabitých.

Byl jsem podlý, tvrdý, a robustní postavy. Mohl jsem použít k zabíjení jakoukoliv část svého těla. Takové lidi jsem i trénoval. Jednoho dne jsem byl příliš arogantní a málem jsem za to zaplatil životem. Zatímco jsem byl na strážní, byl jsem sražen k zemi při výbuchu minometného granátu. Vznášel jsem se nad svým tělem a necítil žádnou bolest. Nemohl jsem tomu uvěřit, že stále mohu přemýšlet, vidět, slyšet a dokonce čichat. Snažil jsem se nahmatat puls na svém těle pode mnou, ale k mému velkému šoku mi prsty projely mým vlastním krkem. Věděl jsem, že jsem vážně raněn. Pomocný zdravotník, kterého jsem znal jen pod jménem Skip, se objevil a pocítil jsem úlevu. Začal mne volat jménem a ptal se mne, jestli ho můžu slyšet. Díval jsem se na něj z očí do očí a odpovídal mu na otázky, i když mne vůbec neslyšel. Všiml jsem si, že se naklání velmi nízko nad mým tělem a dívá se mi do očí. K mému údivu jsem teď zjistil, že část mne prochází skrze zem a část je nad zemí, bylo to podivné.

Ale bylo to ještě podivnější, když jsem najednou pocítil, jak mne něco nasává směrem dolů a najednou jsem se ocitl v jakési jámě. Tahle jáma byla naplněna krví, lidskými vnitřnostmi a částmi těl. Bylo to husté jako hovězí dušené maso. Aby to ale nebylo málo, uviděl jsem asijsky vypadající muže, ženy a dokonce malé děti, kteří stáli nade mnou na obou okrajích té jámy. Ukazovali na mne a křičeli. Sápali se po mně a chtěli mě chytit, když jsem se z té odporně páchnoucí jámy snažil vyhrabat se vším úsilím ven ke světlu, které jsem viděl v dálce. Tito lidé na okrajích neměli různé části těl, neměli tváře, nohy...atd. Matka držela své dítě v náručí a oba měli v obličejí díry od kulek. I když na mě křičeli vietnamsky, věděl jsem, že jsem nějakým způsobem zodpovědný za jejich smrt. Vypadali tak hrůzostrašně, že jsem se radši snažil soustředit jen na to světlo, které jsem viděl. Cítil jsem, že kdybych se jen toho světla dotknul, pak bych byl zachráněn. Žádný z těch rozkouskovaných lidí se mne nedotkl, ale cítil jsem, že od nich musím za každou cenu utéct.

Jedna z nejhorších věcí, na kterou jsem si v té mučivé jámě vzpomněl, byla jedna pohublá šestiletá dívka, kterou jsem pojmenoval Miss Pilet – něco jako miss prasátko – jelikož stále byla kolem nás a žebrale o jídlo, o bonbony a byla špinavá. Jednou se v našem táboru ukázala a měla něco schovaného v batohu přehozeném přes rameno. Tvářila se, že chce udělat něco, o čem věděla, že by dělat neměla. Opatrně jsem na ni zamířil asi ze vzdálenosti 15 metrů a přemýšlel jsem: „Pokud z toho vytáhne cokoli podezřelého, je z ní minulost.“ Viděl jsem, jak sahá do batůžku a vytahuje z něho něco, co vypadalo jako granát. Myslel jsem: „V tom batůžku má granát a byla poslaná, aby odpráskla moje chlapy!“ Poté jsem odstřelil vrch její hlavy jediným výstřelem. Její bratr později někomu řekl, že se snažila najít nějakého Američana, u kterého by si mohla schovat svého pejska, kterého její rodina chtěla sníst na večeři. Někteří z našich chlapců mne kritizovali za to, že jsem vystřelil příliš zbrkle, ale já jsem viděl zdálky pouze hlavu toho černého pejska a myslel jsem si, že to je granát. Setřásl jsem to svým obvyklým způsobem, když jsem řekl: „Byla nešťastnou obětí války.“

Jeden z těch lidí po stranách té řeky krve a vnitřností byla právě tato malá vietnamská holčička. Křičela na mě, i když měla jen část obličeje. Byl jsem vystrašen a naplněn pocitem viny.

Poté co jsem se touto jámou brodil snad několik kilometrů, uslyšel jsem hlas svého nejlepšího přítele z vysoké školy, který již zemřel. Povzbuzoval mne, že to dokážu. Že to můžu dokázat. Věděl jsem, že mi dává povzbuzení. Povzbuzení, abych se dostal k tomu světlu. Můj přítel Ed zemřel před rokem a půl při lovecké nehodě. A najednou tu byl a pomáhal mi z té jámy a vroucně mne objímal. Cítil jsem neskutečné uvolnění, lásku a přijetí. Slzy radosti nám oběma stékaly po tváři. „Ahoj, člověče,“ řekl, „vím, že to bylo hodně drsné. Ale potřeboval jsi to, stal ses příliš necitelným a to na tebe nevypadá. To prostě nebylo to dítě, s kterým jsem hrál fotbal a studoval na vysoké.“ Rozhlédl jsem se kolem a byl jsem jak oněmělý z nádhery toho místa, kde jsme oba dva stáli. Bylo to jako louka, skrze kterou protékal třpytivý potůček. Barvy byly mnohem výraznější než ty na zemi. Všiml jsem si poprvé, že Ed zářil, a když jsem se podíval na své ruce, tak také zářily, ale jen trochu. Řekl mi: „Neděleš správnou věc, neměl bys dělat všechno to zabíjení. Tvoje mise je pomáhat ostatním a ochraňovat je. Dozvíš se o své misi více, když půjdeš dál, ale teď se potřebuješ vrátit. Tohle je tvůj domov a vrátíš se sem, ale teď se potřebuješ vrátit a objevit své poslání v plnosti.“ Jakmile to řekl, ucítil jsem třesk a byl jsem okamžitě v bolesti a ležel jsem v nemocniční posteli.

Později toho dne se u mne zastavil Skip, ten pomocný zdravotník, aby mne viděl. Poděkoval jsem mu, že mi zachránil život. Divil se tomu, jak jsem mohl vědět, že to byl on, kdo se mne snažil zachránit, ale více než to, věděl jsem, že volal mé jméno, zkoušel puls a pracoval na mně až do příchodu posil. Jen jsem to hodil za sebe a zbytek příběhu jsem držel v tajnosti. O několik týdnů později jsem byl lodí převezen domů a začal jsem studovat, abych se mohl stát učitelem. Od mé zkušenosti z Vietnamu jsem cítil, že mám ochraňovat ženy a děti. Pomáhal jsem jako dobrovolník při stavění domovů pro zneužitě a opuštěné ženy a jejich děti. Od té doby jsem měl několik dalších nadpřirozených zkušeností, ale to někdy později. Doufám, že tato zkušenost z klinické smrti poskytne nějaké světlo pro vaše hledání.

Možnost být mimo své tělo v nebi

2 Korintským 12:2: „Znám člověka v Kristu, který byl před čtrnácti lety vytržen až do třetího nebe – **nevím, zda v těle, nevím, zda mimo tělo**, Bůh to ví.“ Úvaha, zda to bylo v těle či mimo tělo dokazuje, že tato možnost zde opravdu existuje. Lukáš 23:43: „**I řekl mu Ježíš: Amen pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji.**“ Zde je to naprosto zřetelné – avšak některé ojedinělé skupiny tuto část zpochybňují a říkají, že se jedná o chybu v interpunkci a dávají čárku až za „dnes“! Je zvláštní, že tato „chyba“ zatím v žádné jiné Bibli opravena nebyla, než v Bibli svědků Jehovových. Nikde ale Ježíš nepraví „amen pravím tobě dnes“, jako by na tuto událost kladl zvlášť důraz, že v ráji nebude dnes, ale někdy v budoucnu, což teprve po této úpravě souhlasí s jejich učením. Tito lidé nevědí, že důraz Pán vyjadřuje již ve slově Amen! Amen totiž podle hebrejskořecké konkordance vysloveno před větou znamená „jistě nebo opravdu“ a dává tak důraz na to, co bude vysloveno; pokud je Amen vysloveno ke konci věty, znamená něco „pevného nebo věrného“. Je zde stejné zpochybnění Božího Slova, jako bylo vzneseno v ráji satanem: „Zdali Bůh řekl?“, načež satan Evě nevyvracel Boží Slovo – chraň Bůh – ale jeho prostý přímý význam! 2 Korintským 11:3: „**Avšak bojím se, aby tak, jako ten had svou vychytralostí oklamal Evu, nebyly i vaše mysli svedeny od prostoty, která je v Kristu.**“ V anglické Bibli je zde „od jednoduchosti“.

Matouš 17:3: „**A hle, uviděli Mojžíše a Eliáše, jak s ním mluví.**“ Je zde další nepopíratelný důkaz! Zde se ale Ježíš nedomlil „ke svatým“, ale ke svému Otci – Svrchovaný Bůh tentokrát neposlal anděly, ale dva Boží proroky, kteří zemřeli již hodně dávno a jak je zřejmé – daří se jim celkem dobře, protože Bůh není Bohem mrtvých, ale živých! Nejednalo se zde o spiritismus, který Bible jasně zavrhuje, ani o vyvolávání duchů. Satan dovede tyto věci dobře napodobit, tak aby vypadaly jako originál! Je-li někde falzifikát, musí být někde i originál! To, že Židé z Božího slova chápou, že duch i duše existují i po smrti, je například vidět z příběhu Saula, kdy požádal věštkyni, aby mu vyvolala mrtvého Samuela a to i přes všechny zákazy a varování (1 Samuelova 28).

Genesis 3:19: „**Nebo prach jsi a v prach se navrátíš.**“ Mluví se zde o duši člověka, o jeho duchu a nebo o jeho tělesné schránce? Dětská otázka, ale kupodivu i toto někteří dokážou překroutit. Tak tedy víme, že Bůh stvořil lidské tělo z prachu, ale duše vznikla vdechnutím Božího dechu života a Bůh nazval člověka duší živou. Z toho je jasné, že když Bůh mluví o spánku, z kterého mrtví procitnou k soudu, mluví o tělesné schránce. Příklad toho máme v Matouši. Matouš 27:52: „**Otevřely se hroby a vstala mnohá těla zesnulých svatých.**“ Není to zvláštní věc, že vstala jejich těla? Proč není jednoduše řečeno, že mnozí svatí procitli z hrobu a vstali z mrtvých? Duch svatý zde jasně upozorňuje, že vzkříšení je zde otázkou těla a nikoliv duše nebo ducha. Vzkříšení ducha prožívá člověk, když do něho vstupuje Duch Boží a to již v tomto životě. Jan 5:24: „**Amen, amen, říkám vám: Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života.**“ K Matouši 27:52 je důležité poznamenat, že tohle ještě nebylo to vzkříšení, ke kterému dojde při příchodu Páně, tohle byla pouze předzvěst toho, co se stane v budoucnu ve velkém, jak to i Pán dosvědčuje v 2 Timoteovi 2:18: „**...zbloudili od pravdy, když říkají, že již nastalo vzkříšení, a převracejí víru některých lidí.**“

STODEVADESÁTÝ LEHKÝ PĚCHOTNÍ ODDÍL

JERRY DELANEY

Jako seržant čtyř jsem právě organizoval přepadení ve fazolovém poli, asi 140 metrů od místa, kde začínala džungle. Z ničeho nic vyšel z této džungle nějaký muž. Měl zbraň na jednom rameni a přes druhé měl pytel, ve kterém nosil zásoby pro Vietkong. Pocítil jsem příliv síly. Mohl jsem ho buď zranit nebo mu vzít život. Spolu s dalším vojákem z mé čtyř jsme na něho vypálili a ten muž klesl k zemi.

Jako americký voják jsem trénován jednat s lidmi jako s věcmi. Bylo nám také řečeno, abychom brali mrtvým nepřátelským vojákům jejich vlastnictví. Tak v té tmě jsem šel k němu a vzal jsem mu peněženku z kapsy a dal jsem ji do své.

Další ráno se mne jeden z vojáků zeptal, cože jsem to včera večer ukořistil. A protože jsem na to zapomněl, tak jsem dal ruku do kapsy a vytáhl tu peněženku, kterou jsem vzal Vietkongu – a byla to moje vlastní peněženka!

Dva týdny před touto událostí Stodevadesátý lehký pěchotní oddíl, kterého jsem byl součástí, pracoval v džungli mezi vesnicemi asi 40 kilometrů severovýchodně od Saigonu. Vedl jsem jednotku skrze džungli jako obvykle spolu s jiným družstvem. V jedné chvíli naše družstvo vedlo ostatní družstva. Předem mnou šli asi dva nebo tři vojáci, kteří nás vedli. Voda, kterou jsme se brodili, byla stále hlubší. Nakonec jsem zavolal na jednoho z důstojníků, že potřebujeme změnit směr, protože voda je stále hlubší a mohl by se z nás stát jednoduchý cíl. V té chvíli se porost džungle stal téměř neprůchozí. Jeden z mužů, Bill Woods, přišel dopředu a mačetou začal klesat cestu skrze bambusy. Následoval jsem ho, ale asi po deseti krocích se zastavil, otočil se ke mně a zašeptal mi do ucha, že si myslí, že jsme chyceni v pasti. Vietkong se k nám přibližoval ve tvaru U, a byli přímo před námi, u Billa a u mne. Zbytek čtyř se rychle stáhl zpět, za hustou bambusovou stěnu.

V té chvíli jsme byli spolu s Billem po bradu ve vodě. Najednou Bill zakopl a zmizel pod vodou a já tam zůstal sám. Později jsem zjistil, že se rychle potopil, plaval pod vodou a vyplaval za mnou. Ve vodě byla veliká kláda. A jak jsem se jí snažil obeplout, vyplavil jsem vietkongské vojáky, kteří se za ní schovávali. Začala střelba ze samopalů. Aby si mysleli, že jsem mrtvý, chtěl jsem je obelstít tím, že zadržím dech, potopím se a na břeh vyplavu tváří dolů.

Když jsem to udělal, zjistil jsem, že se mi nohy zachytily do kořenů stromu a ještě k tomu jsem měl na zádech 36kilogramový ruksak. V tom momentě hodil Vietkong do vody dva granáty, a pro mne to bylo v té chvíli, jako kdyby někdo zhasl světla.

Najednou nastala opravdová tma. Cítil jsem, že stojím ve své uniformě, pěkně vyžehlené a čisté, ale neměl jsem na sobě žádnou zbraň ani ruksak. Předě mnou byla dlouhá cesta a po každé straně, kam jen oko dohlédlo, bylo pole a pole slunečnic. Byly tam i různé barvy květin jako je žlutá, hnědá a zelená a nebe bylo tak krásně modré, jak jsem ho ještě v životě neviděl. Nemohl jsem pochopit, kde se to nacházím. Když jsem se díval, uviděl jsem na konci té cesty jasné světlo. Když jsem na toto světlo hleděl, najednou bylo u mne. Nikdy v životě jsem takovou zář neviděl. Je nemožné to popsat. To světlo jakoby mne uchvátilo. Nemohl jsem z něho spustit oči, a byl jsem jím obklopen.

Postupně jsem si uvědomil, že po mé pravé straně někdo stojí. Nedíval jsem se, ale věděl jsem, že tam někdo je. Odněkud z mého nitra přišla tato myšlenka: „Prosím tě, neber mne, já ještě nejsem připraven.“ Nebylo řečeno nic o umírání, ale věděl jsem, že o tom to je. Poté mi přicházely na mysl myšlenky na moji matku. Jeden z mých příbuzných byl zabit ve Vietnamu a já vím, jaký to mělo dopad na jeho rodinu. Myslel jsem, že by to moje matka neunesla.

Když jsem tam tak stál, stále obklopen tím světlem, uslyšel jsem hlas, který říkal: „Neboj se, všechno bude v pořádku.“ Ten hlas přišel z té pravé strany. Když jsem ten hlas uslyšel, pocítil jsem bezpodmínečnou lásku, jak mnou prochází od hlavy až po prsty u nohou. Pak jsem slyšel ten hlas znovu: „Ještě není připraven, můžeš ho vzít zpět.“ Cítil jsem, jak mne tato přítomnost bere za moji pravou ruku a okamžitě jsem se probral. Ležel jsem na zemi a všichni muži z mé čety buď kolem mne stáli nebo u mne klečeli.

Důstojník u mne klečel a oběma rukama mi stlačoval hrudník. Začal jsem kašlat a vyplivovat vodu. Řekl mi udiveným hlasem: „Jsi O. K?“ Moje reakce byla: „Myslím, že ano.“ Zeptal se mne, co se stalo, a já řekl, že opravdu nevím. Jeden z přístojících řekl: „Hodili po tobě granáty.“ Další řekl: „Seržante Delaney, pokud to takhle budete dělat, začneme věřit tomu Bohu, o kterém pořád mluvíte.“

Řekl jsem důstojníkovi, že až se vrátíme na základnu, dostane Stříbrnou hvězdu, protože kvůli mé záchraně riskoval život. Podíval se na mne naprosto zmateně a řekl: „Ale já jsem se tě ani nedotkl!“ Myslel jsem si, že je skromný a řekl jsem mu, že jsem cítil, jak mne drží a tahá z vody. „Takhle to ale vůbec nebylo,“ řekl „šel jsem do té vody, ale nemohl jsem se k tobě přiblížit, protože všude lítaly kulky. Pak nastala velká exploze. Po té explozi jsi zmizel a mysleli jsme si, že jsme tě ztratili. Z ničeho nic jsme uviděli, jak se z vody vynořila tvoje ruka a najednou jsi byl tady před námi.“

Těžko jsem tomu mohl uvěřit. Očividně to tedy nebyl on, kdo mne zachránil. Když to tedy nebyl on, kdo do té vody za mnou přišel, pak už zbývá jen jediná odpověď – byla to Boží ruka, která mne zázračně vytáhla z těch kořenů stromu pod vodou do bezpečí.

Postavil jsem se, pozapínal si oblečení a šli jsem dál. Před touto událostí jsem si z nepochopitelného důvodu vytáhl svoji peněženku z kapes u kalhot a dal jsem si ji do košile. Když jsem se zapínal, sáhl jsem do kapsy u košile. Ta peněženka byla pryč a já jsem věděl, že není způsob, jak ji dostat zpět. Myslel jsem si, že asi leží někde pod vodou, kam jsem klesl.

Bylo to o dva týdny později, když jsme byli v tom fazolovém poli, asi 140 metrů od místa, kde začíná džungle. Když jsem tedy otevřel tu peněženku, kterou jsem vzal Vietkongu, zjistil jsem, že moje peníze byly pryč a na místě, kde byly vloženy fotografie mé rodiny, byly teď fotografie vietnamské rodiny. Nemohu popsat své pocity v tu chvíli, kdy mne poprvé zasáhla myšlenka, že zabívám lidi. Ten muž, kterého jsem zabil, patřil do nějaké rodiny stejně tak jako já. A jeho rodina se teď pro něho trápí. Uvědomil jsem si nesmyslnost války. Vše, co tento muž dělal, bylo, že mne chtěl vyhnat z jeho vlastní země. Měl jsem potíže tuto zkušenost do sebe vstřebat, jelikož jsem prožil tak bezpodmínečnou lásku během klinické smrti. Nevěděl jsem, jak dál takto mohu ještě vůbec ve Vietnamu pokračovat.

O týden později během prudkého boje jsem dostal zásah. Přišel jsem o pravou ruku. Byl jsem poslán domů do americké nemocnice, abych se fyzicky vyléčil, ale trpěl jsem hroznými posttraumatickými depresemi. Ve skutečnosti jsem si několik roků myslel, že jsem se z toho zbláznil. Nikdo, koho jsem znal, neměl podobnou zkušenost jako já, a nikdy jsem o ničem takovém ani nečetl.

Vyrůstal jsem jako křesťan, v církvi, a dokonce jsem byl i pastorem na nějakou dobu. Po Vietnamu jsem šel zpět na studium a získal jsem titul bakaláře v oblasti psychologie. Pak jsem navštěvoval studium pro poradenství. Tak těžké bylo to trauma, kterým jsem prošel, že se nakonec moje manželství rozpadlo. Já sám jsem musel být léčen. Poradce se mne ptal, na co že jsem to umíral, a když jsem mu to vykládal, tak jsme seděli a plakali oba dva. To byl počátek, kdy se mé duševní zdraví začalo obnovovat.

V roce 1975 jsem četl v časopisu Readers Digest o jedné dámě, která měla prožitek klinické smrti, a to uvolnění, které jsem prožil, bylo neskutečné. Takže jsem se nezbláznil, ale opravdu se mi to stalo! Jedna věc, kterou jsem se z toho všeho naučil je, že náš Bůh je velmi soucitný a vždy připraven odpustit. Nemusíme být dokonalí, jen hotoví k pokání. Bůh tam je, aby nás pozvedl a použil si nás pro Jeho slávu.

Jerry Delaney je zaměstnán jako kvalifikovaný psycholog, ale také je v pastoračním týmu v církvi.

Z NACISTICKÉHO NĚMECKA KE KLINICKÉ SMRTI

Ingeborg Miller

Narodil jsem se a byl vychováván do věku 13 let mojí babičkou v nacistickém Německu, ve městě Kruezburg na polské hranici, stranou od bouře války. Kromě oddělení od rodičů a hučení amerických letadel nad hlavou na cestě k bombardování Berlína, bylo moje dětství nedotčeno strachem nebo nenávisť a tím vším hororem – až do doby, kdy pozdě večer někdo zabouchal na naše zabedněná okna a varoval nás, že Rusové přicházejí. Bomby nad Berlínem ukončily druhou světovou válku v Německu, ale teď nám hrozí nový nepřítel – komunismus – a ohrožuje naši svobodu a životy. Ruská armáda byla zhruba 2 hodiny od

nás a my jsme proto potřebovali stihnout vlak v 7 hodin ráno, který nás zaveze z Východního Německa na Západ. V shonu a zmatku jsem byl oddělen od své milované babičky. Ten vlak spolu s mnoha jinými lidmi zachránil náš život. Byl jsem znovu připojen ke své rodině, ale svoji babičku jsem již nikdy nespatriil.

Po mnohých zkušenostech útěk mé rodiny skončil. První sobotu v červnu roku 1945 – čtyři týdny poté co válka v Německu skončila – mě moje matka poslala 7 kilometrů do města Siegenburg, abych koupil děkovný dárek pro rodinu, která nás vzala do svého domova. Když jsem takhle šel osamocen, uviděl jsem americké vojenské transportní vozidlo a dva G. I. s puškami přes rameno. Řekl jsem: „Ahoj, jak se máte?“ ale nedostal jsem odpověď. Pár metrů potom, co jsem je přešel, jsem byl najednou chycen zezadu. Ruka mi zacpala ústa, zatímco jsem byl násilím otočen, abych byl tváří v tvář jednomu z vojáků. Chytl mě kolem krku a zmáčkl. Zatímco mě dusil, zatahl mě do lesa a po cestě mě kopal. To škrcení a kopání bylo tak divoké a bolestivé, že jsem to již nemohl vydržet a prosil jsem Boha, aby si mě vzal k sobě. Další věc, o které vím, je ta, že jsem stál nad svým tělem a hleděl na něj shora. Viděl jsem, jak ten voják pouští mé bezvládné tělo na zem. Kopl naposled, ale jaké to překvapení – necítil jsem vůbec žádnou bolest! Sledoval jsem ho, jak se vrací ke svému transportu. Jeho kamarád mu vrátil pušku a odešli...

Co je na tom nejužasnější, je to, že když jsem byl škrcen, jasně jsem vnímal, že jsem „chráněný“ nebo spíše, že na mne dohlíží neviditelná přítomnost. Dospěl jsem k tomu, že věřím, že tato přítomnost je se všemi lidmi, kteří jsou vražděni, takže víme, že nad námi někdo bdí. I ve chvíli, kdy jsem byl vražděn, jsem cítil toto ujištění způsobem, který nedokážu popsat.

Nemám ponětí, jak jsem se tam dostal, ale najednou jsem stál na jakémsi přechodu, který byl obklopen barvami jako je bílá, světle modrošedá a růžová. Předě mnou byla obrovská brána, podobná dveřím od katedrály. Tato brána nebyla připevněna k nějaké budově, ale byla vysoká asi 6 až deset metrů a byla jen trochu pootevřená. Z toho otvoru zářilo jasné, velmi jasné světlo. Cítil jsem nepopsatelný pocit lásky a pokoje; nikdy jsem se nikde necítil tak vítán a milován, jako na tomto místě. Najednou jsem pocítil přítomnost své babičky. I když jsem ji neviděl, cítil jsem její láskyplnou přítomnost. A poté jsem najednou prožil každou myšlenku a emoci, kterou jsem měl v životě. Byl jsem si vědom hrůzy i nádhery všeho, co jsem v životě prožil a uvědomil jsem si chybu nenávisti a jak důležité je zbavit se jí.

Probral jsem se k vědomí o něco později. Šest měsíců po útoku na mě jsem se dověděl, že moje babička byla zajata Rusy a vyhladověla k smrti. S posledními silami volala moje jméno.

Když se na to dívám zpět, uvědomuji si, že jsem se naučil hodně užitečného, když necháme nenávist odejít, a o potřebě milovat. Věřím tomu, že tohle se mělo stát v mém životě, abych se něčemu přiučil. Jsem přesvědčen, že vše co se děje, má svůj důvod a i z hrůzy může vzejít dobro. Kdybych dnes potkal toho vojáka, který se mne snažil zabít, musel bych mu vyjádřit svůj dík za to, že odehrál svoji část v tom vyšším dramatu, které mě tolik naučilo.

VELKÉ MNOŽSTVÍ PRÁŠKŮ

Micki P.

Moje manželství se rozpadalo. Rozhodla jsem se, že všem bude lépe, když již zde nebudu. Toho času jsem byla „odpadlým křesťanem“ a věřila jsem tehdy tomu, že když spáchám sebevraždu, tak půjdu do pekla. Věděla jsem, že sebevražda je špatná věc, ale přesto jsem snědla velké množství prášků, klekla jsem si na kolena a prosila Boha o odpuštění za to, co jsem právě udělala. Pocítila jsem naplnění Duchem svatým a cítila jsem, že mi Bůh odpustil. Začala jsem být ospalá a tak jsem si šla lehnout do postele a po celou tu dobu jsem se modlila a prosila Boha o odpuštění a říkala jsem Mu, jak moc Ho miluji.

Najednou, než jsem si cokoliv stačila uvědomit, jsem se vznášela nad svou postelí a hleděla dolů na své tělo. Byla jsem blízko stropu. Věděla jsem, že jsem mrtvá a viděla jsem shora, jak moje bezvládné tělo leží dole na posteli.

Najednou jsem pocítila, jak jsem tažena skrze obrovský prázdný prostor, kde nebyly stěny, ale mohla jsem vidět, že jsem tažena skrze něco jako tunel se světlem, které se stupňovalo. Po nějaké době jsem stála před nádhernou ručně tepanou bránou, pokrytou těmi největšími a nejjasnější zářivými květinami všech možných barev, jaké jsem kdy viděla. Obrovské květiny, šestkrát větší než ty, které známe na zemi. Tato brána byla zčásti otevřena uprostřed toho bílého zářivého světla a nacházela se po mé pravici. Položila jsem ruku na tuto bránu a chtěla jsem skrze ni projít. V té chvíli jsem si uvědomila, že pokud skrze ni projdu, pak již není návratu na zem.

Ale ještě než jsem stačila vejít, uvnitř ve mně promluvil hlas, otočila jsem se doleva a tam stál Ježíš Kristus! Uviděla jsem ty jizvy od hřebů na rukou a nohou, ale přesněji řečeno byly v jeho zápěstí a v kotníkách a nebyly to jen jizvy, ale díry způsobené natržením od své vlastní váhy. Nemluvili jsme spolu ústy, ale vnitřně v mysli. Běžela jsem k němu a objala jsem jeho nohy, líbala jsem mu je a říkala jsem mu, jak moc Ho miluji. Jeho ruce se sklonily a přivinul si k sobě moji hlavu, zatímco jsem velmi plakala.

Otočil se najednou a pohleděl vzhůru směrem vlevo, vtom jsem se postavila na nohy a hleděla jsem směrem, kterým hleděl On a uviděla jsem, že stojím pod obrovskými schody, z nichž svítilo světlo. Byl tam obrovský trůn. Na něm byl Bůh Otec. Ježíš stál po pravici Boží dole u trůnu. Začala jsem mluvit k Bohu a řekla jsem mu, jak moc ho a Ježíše miluji, ale Bůh mi hned neodpověděl. V té chvíli jsem si uvědomila, že Ježíš mluvil k Otci vnitřně a říkal mu o mně, jak moc Ho miluji a že věřím, že On zemřel za moje hříchy.

Ježíš byl tím prostředníkem mezi mnou a Bohem. V této chvíli Bůh naslouchal. Otec se mnou mluvil až poté, co se za mne Ježíš přimluvil. Pak ke mně Bůh Otec promluvil vnitřně a řekl mi, jak moc mne miluje. Řekl mi, že se musím vrátit zpět na zem, „tvůj čas ještě nepřišel“. Prosila jsem Ho a padla jsem přitom na kolena, žebrala jsem po něm, aby mne neposílal zpět. Cítila jsem tam takovou velkou lásku a pokoj. Neměla jsem v té chvíli žádné myšlenky na svět, myslela jsem jen na nebe. Plakala jsem a prosila Boha tak hlasitě až jsem najednou pocítila, jak Jeho ruce se ke mne natáhly z trůnu (i když jsem žádné neviděla, ale cítila jsem je kolem sebe) a On mne pozdvihl ze země a choval mě, jako když matka chová své dítě v náručí. Houpal mě, zatímco mě pevně tiskl k sobě. Pak mě postavil jemně na nohy a řekl mi, že ještě není můj čas. V té chvíli mi řekl, že se musím vrátit, protože se mi

narodí děti a já se potřebuji vrátit, abych ten jeho dar dětí přijala. (Předtím, než jsem zemřela, mi doktoři řekli, že nemohu mít děti).

V tu chvíli jsem zatoužila se vrátit zpět a teprve tehdy mě poslal zpět. Ježíš stál po mé levici před trůnem Božím. To znamená, že stál po Boží pravici. V sekundě, kdy mi Bůh řekl, že mi dává děti, jsem začala myslet pozemsky a začala jsem znovu tu cestu skrze ten prázdný prostor, až jsem se znovu vznášela nad svým tělem v posteli. Cítila jsem, jak do něj vstupuji nohama skrze hlavu a spouštím se do svého těla. Když jsem otevřela oči, můj manžel klečel na kolenou a modlil se k Bohu, aby mě od něho nebral. Amen, je to REÁLNÉ... chvála PÁNU.

OTÁZKY:

(Otázky – je jich spousta, vybírám jen některé)

Bylo těžké tuto zkušenost popsat slovy?

Ano, nádhera nebe a ty jasné barvy, které tam byly a zvláště ta láska, kterou jsem tam cítila. Žádná slova to nedokážou v našem pozemském jazyce vyjádřit.

Jaký byl váš stav vědomí a bystrosti?

BYLA JSEM MRTVÁ; VÍM, ŽE JSEM BYLA V PŘÍTOMNOSTI BOŽÍ

Nepřipadala vám tato zkušenost trochu jako sen?

ANI TROCHU, VŮBEC. BYLO TO SKUTEČNÉ.

Změnil se váš život nějak po této zkušenosti?

Ano Jsem teď velmi horlivou křesťankou a pomáhám neustále ostatním, i bezdomovcům. Bůh mne poslal zpět na zem s určitým záměrem a ne jen abych prostě jen žila.

Sdílela jste tuto zkušenost s ostatními?

Jen s několika přáteli a mými dětmi.

Jaké byly vaše emoce po této zkušenosti?

LÁSKA. UŽ SE TĚŠÍM, AŽ BUDU MOCT BÝT V NEBI NAVĚKY

PO MĚSÍCÍCH TĚŽKÉ DEPRESE

LISA

Zhruba před třemi roky měla Lisa prožitek klinické smrti. Po měsících těžké deprese a fyzické bolesti šíravého vředu se jednoho dne otrávila prášky. Její sestra dvojče ji našla ráno v křečích, napůl roztaženou přes postel. Ještě než stačila zavolat 911, upadla na podlahu a ve smrtelné křeči mi kroutila rukama. Zde příběh pokračuje jejími vlastními slovy.

Neviděla jsem žádný světelný tunel. Probudila jsem se – a stála jsem vzpřímeně v zadní části něčeho, co vypadalo jako obrovská hala, bez židlí. Zdi byly ze zlata a měly v sobě vsazeny různé drahokamy. Byla jsem nejprve daleko vzadu a nemohla jsem přijít na to, kde se nacházím. Hráli tam na roh takový klasický druh hudby a byla to velmi formální ceremonie. Byli tam tanečníci s nádherně barevnými vlajkami a tančili takovým nadpřirozeným způsobem. Cítila jsem, že se přibližuji dopředu, ale necítila jsem přítom, že by se moje nohy pode mnou pohybovaly.

Byla tam dlouhá ulička a po každé straně této uličky bylo posazeno 10 – 15 mužů. Byli naproti sobě, měli na sobě roucha a zlaté koruny, jako králové nebo soudci. Ta sedadla, na kterých seděli, byla dlouhá, zlatá sedadla a na konci té uličky byla prázdná židle. Přiblížila jsem se do jejich blízkosti a zleva ke mně najednou přišel muž v dlouhém rouchu. Měl krátké hnědé vlasy a na hlavě měl věnec z listů propletený s rostlinou zvanou „dětský dech“. Usmál se a přistoupil ke mně s nataženou pravou rukou.

Vzal něžně moji ruku a řekl: „Ahoj Liso. Já jsem Petr, vítěj na oslavě.“

Když to řekl, otevřel veliké dveře a já vstoupila do místnosti, která byla převážně bílá. Byly tam veliké nádherně prostřené stoly, na nich šťavnaté ovoce a veliká fontána s červeným vínem. Bylo tam jen pár lidí a byli oblečení v normálním dnešním oděvu.

V té chvíli se mi před očima udělalo bílo, ale nebylo to jako mlha. A já byla posazena na pravé koleno velmi vysoké silné postavy, která mě s láskou objímala ve svém náručí. Uslyšela jsem hluboký mužský hlas, který mi zazněl v pravém uchu: „Liso, oni pracují na tvém těle, musíš si pospíšet. Chceš se vrátit? Tvůj syn tě potřebuje.“

Pamatuji si, že jsem jakoby zapomněla, že jsem vůbec opustila Zemi.

Nic jsem neřekla a pak zněl tento hlas silněji, přímo v mém uchu: „Liso, musíš si pospíšet, pracují na tvém těle. Chceš se vrátit?“

A ještě hlasitěji jsem slyšela: „Ryan tě potřebuje.“

Vložil veliký důraz na jméno mého syna. V té chvíli jsem si okamžitě uvědomila, že jsem za sebou nechala svého devítiletého syna a v té chvíli jsem se probrala v ambulatním voze.

Později mi řekli, že jsem řekla: „Já chci být v ráji s Ježíšem.“

Tohle je tedy moje zkušenost. Ocením váš komentář. Nikdy jsem nic podobného předtím nečetla. Bylo to téměř jako film a vím, že to zní téměř neuvěřitelně.

PŘEDÁVKOVÁNÍ

ODEN FONG

Můj otec byl hollywoodským hercem, známým jako Benson Fong. Hrál v seriálu Charlieho Chana, stejně tak jako ve filmech *Keys of the Kingdom* a *Thirty Seconds over Tokyo*. Díky jeho životnímu stylu jsem byl vychováván kolem celebrit po celý svůj život. Potkával jsem neustále lidi jako Gregory Peck, June Allyson a Jack Lemon.

Během mého mládí můj otec příliš doma nebyl, ale když byl, tak byl velmi přísný. Byl jsem jeho jediný syn, takže ode mne očekával hodně.

Od svých 13 roků jsem se začal bouřit. Nejdříve jsem pil whisky, pak jsem často kouřil trávu a nakonec jsem dospěl k droze LSD. Tak jako spousta narkomanů, i já jsem se stal překupníkem drog, prodával jsem většinou LSD, marihuanu a hašiš. Po pár letech jsem se přestěhoval do Laguna Canon, což bylo notorické místo narkomanů a stal jsem se blízkým přítelem Rosemary Leary, manželky jednoho guru s LSD, Timothy Leary. On byl ten muž, který vymyslel to přísloví „Zapni se, nalad' se, a odpadni“. Také jsem zabředl do východního mysticismu, abych za použití drog znásobil své „duchovní“ zážitky.

To, co jsem dělal, jsem bral velmi vážně. Jednou jsem se postil 45 dní a nocí. Praktikoval jsem jógu po celé dlouhé hodiny, přitom jsem seděl na kamenech v poušti u Josua Tree Monument. (To je národní park poblíž Palm Sprinte).

Sedával jsem na dece a sledoval, jak se svět točí, snažil jsem se soustředit a uvědomit si dokonalost. V mém duchovním putování snad nebylo nic, co bych nevyzkoušel.

Nakonec jsem byl již tak frustrovaný, že jsem se rozhodl, že se konečně jednou provždy stanu jedno s Bohem tím, že spáchám sebevraždu předávkováním drogami. Tak tehdy v tom parku v roce 1970 jsem do sebe naládoval čisté LSD rovnající se 150 dávkám a okamžitě jsem se začal zmítat v křečích. Upadl jsem na záda a nemohl jsem dýchat. Pamatuji si, že jsem umíral, podle svědectví těch, kteří byli kolem mne; věděli, že jsem mrtvý.

Pamatuji si, že během té doby mé srdce začalo divoce bít a pak se mi zastavilo. Pokojně jsem zemřel. Pak se najednou začalo stmívat, jelikož jsem již nemohl nic vidět. Hledal jsem to světlo, abych k němu mohl jít. To je to, co mi okultisté a média řekli, abych očekával.

Když jsem nemohl vidět žádné světlo, v zoufalství jsem zavolal: „Ježíši, jestli jsi skutečný, zachraň mne.“ Pak se stalo něco nadpřirozeného. V té temnotě se ukázalo světlo, které sílilo a bylo stále jasnější.

Po chvíli jsem se probral a uviděl jsem před sebou postavu muže. Ta zář byla taková, že jsem se na Něho ani nemohl podívat. Dokonce i slunce, které svítilo za ním, se zdálo, že je velmi mdlé ve srovnání s Ním. Schoulil jsem se a snažil se ukrýt hlavu do písku, ale cítil jsem, že ať už je to kdokoliv, může vidět přímo skrze mne, skrze každou část mé bytosti. Nebylo nikde místo, kde se ukrýt. Uslyšel jsem Jeho hlas, který mi řekl: „Já jsem ta Alfa a Omega, počátek a konec.“ V tu chvíli jsem přišel zpět do tohoto světa. Zakrátko po této

události skupina mých starých přátel, kteří se nedávno obrátili ke křesťanství, mne zavedla k jednomu kazateli v Long Beach. Pamatuji si, že jsem pozorně naslouchal tomu co říká a věděl jsem, že je to přesně to, co mám udělat. Musel jsem odevzdat svůj život naprosto a cele Ježíši Kristu.

Oden Fong je teď pastorem v Calgary Chapel, Costa Mesa, Kalifornie.

POKUS O SEBEVRAŽDU

HENRIETTA, UK

Vše jsem již věděla, jak si mnozí mladí lidé myslí. Chtěla jsem se nějak vymanit z mé omezující minulosti a začít si užívat života. Nejdřív se mi to dařilo. Muž, kterého nazveme Šimon, přišel do mého života a začal se vztah, který ze začátku vypadal úžasně. Nicméně jsem jednoho dne Šimonovi řekla, že odjíždím na půl roku na cestu kolem světa. Tak jsem prodala dům, odešla ze zaměstnání a měla jsem v úmyslu jet přes USA do Austrálie. Když jsem byla v Kalifornii, navštívila jsem přátele, které jsem navštívila už před šesti měsíci. Byli to křesťané a při té příležitosti jsem navštívila jednu z jejich biblických hodin. I když jsem vyrůstala v křesťanském domově, začala jsem objevovat, že život křesťana je velmi obtížný. To proto, že jsem plně nechápala pravdu o tom, jak moc mě Bůh miluje.

Studovali jsme verš v knize Židům 4:16, kde se říká: „*Přistupme tedy se smělou důvěrou k trůnu milosti, abychom dosáhli milosrdenství a našli milost k přijetí včasné pomoci.*“ Někdo položil otázku co dělat, když už víme, že nás hřích přemůže. Zbystřila jsem pozornost, jelikož jsem vždycky hřešila a pak jsem se z toho cítila hrozně. Jedna paní řekla, že potřebujeme volat k Bohu, když víme, že hřešíme, dokonce v samotném skutku a říct: „Otče, smiluj se nade mnou v tomto čase potřeby.“

Z nějakého důvodu jsem během své návštěvy cítila, že již nemohu s tímto šestiměsíčním cestováním pokračovat. Chtěla jsem od Šimona slyšet jeho definitivní rozhodnutí a tak jsem mu zavolala do Anglie a řekla mu: „Poslyš, musíš se rozhodnout teď nebo nikdy.“ Rozhodl se tedy, že tento vztah chce ukončit, i když jsme mezi sebou žádný důvod k rozchodu neměli.

Navzdory tomu jsem si koupila letenku zpět a vrátila se. Byla to taková bolest, jako kdyby mne někdo krájel na kousky a začala jsem myslet na sebevraždu, protože jsem si život bez něho nedokázala představit.

Jakmile jsem byla doma, znovu jsem zavolala Šimonovi a on za mnou přijel. Své rozhodnutí nezměnil. I když jsem mu to neřekla, tak jsem uvnitř křičela: „Pokud vyjdeš z těch dveří, pak spáchám sebevraždu.“ Odešel a nevěděl, na co myslím. Řekla jsem: „Dobře – a je to tady. Nenávidím tě, Bože, jsi proti mně.“

Nikdo kromě Šimona nevěděl, že jsem zpět doma a o svém záměru jsem nechtěla s nikým mluvit. Byla jsem na Boha tak našťavaná, protože jsem Ho z toho vinila, že okamžitě poté co Šimon odešel, jsem se předávkovala léky.

Moje sestra z nějakého důvodu se rozhodla přijít do mého bytu, i když nevěděla, že jsem uvnitř a okamžitě zavolala záchranku, která mne rychle převezla do nemocnice, kde mi zachránili život.

Druhého dne ráno, když jsem se probudila, tak moje sestra seděla vedle mne u postele a já jsem si myslela: „Ach, Bože, já jsem pořád naživu, pořád jsem tady.“ Moje první myšlenka byla vyjít z nemocnice, abych se o to znovu pokusila.

Ale můj psychiatr jakoby věděl, co mám v úmyslu, z nemocnice mne nepustil. Snažila jsem se mu namluvit, že nemám v úmyslu spáchat sebevraždu, ale marně. Mezitím moje sestra zavolala křesťanskému psychiatrovi, který všeho nechal a přijel za mnou do nemocnice. Řekl, že budu pod jeho dozorem, tak mne pustili. Nechal mě o samotě s jeho velmi dobrými přáteli, kteří mne hlídali 24 hodin denně, jelikož musel jít udělat něco velmi důležitého.

Bylo to pro mne velmi zahanbující, protože nevěděli nic o mém vztahu se Šimonem, ani co se stalo. Přesvědčila jsem je, že jsem naprosto v pořádku. Zavezli mne zpět do mého bytu..

Kolem jedenácti hodin večer mi tento doktor volal, že se mnou chce mluvit, ale nikoliv o samotě, jen v přítomnosti druhých křesťanů. Nahněvala jsem se a chtěla se okamžitě zabít. Ale prášky již v bytě nebyly, ani alkohol. Z prvního patra bych si akorát zmrzčila nohy a podřezat se by zas moc bolelo. Nakonec mne napadlo, že si napustím vanu a pak do ní pustím elektřinu. Uvažovala jsem tak až do půlnoci. Nebyl tam nikdo, kdo by mi v tom mohl zabránit, tak jsem si sedla a napsala tradiční dopis na rozloučenou, kde jsem vysvětlila, jak se cítím. Vysvětlila jsem svou temnou zoufalou situaci, z které nebylo úniku od chvíle, kdy jsem zavolala z té Kalifornie. Byla to hluboká jáma, z které jsem se sama nedokázala vyhrabat.

Vše jsem pečlivě promyslela a rozhodla jsem se, že jelikož jsem dítě Boží, že předtím než zemřu, tak se pomodlím. Věděla jsem, že sebevražda je hřích a nebyla jsem si jista, jestli budu stále moci vejít do nebe, jelikož v momentu smrti člověk hřeší. V tu chvíli jsem si vzpomněla na ten verš o Boží pomoci v čase potřeby. Vzala jsem si Bibli, klekla si na kolena a otevřela ji v Židům 4:16. Místo toho, abych křičela uvnitř k Bohu, jak jsem to tak dlouho dělala, tak jsem se tentokrát tento verš modlila a řekla jsem Bohu: „Bože, přicházím k Tobě v mé hodině potřeby, přicházím k Tvému trůnu milosti. Je mi líto, že páchám sebevraždu, Pane, ale jiné východisko už nevidím.“

Ještě jsem to ani nedořekla, když jsem se najednou ocitla před Bohem. Lidé mi řekli, že jsem musela zemřít, ale já si nejsem jista, co se stalo. Vše co vím je to, že jsem tam byla. Neviděla jsem Ježíše, jen Všemohoucího Boha. Nevím jak vypadal, kvůli tomu světlu a teplu. Potom promluvil a pozdravil mne, a já jsem jenom řekla „ahoj“. Jeho další slova se mohou zdát legrační, ale tehdy mi to nepřipadlo. „Jsi tu brzy,“ řekl, načež jsem reagovala, že to vím a že je mi to líto. Bůh se mne poté zeptal, co tady dělám, že ještě není můj čas. Měl ke mně takovou lásku, že jsem mu tam vylila své srdce a řekla mu, že kvůli té bolesti již takto dál nemohu pokračovat. Odpověděl mi: „Já vím, že už dál nemůžeš, ale domů ještě přijít nemůžeš.“

Neměla jsem žádné negativní cítění, jako že nejsem vítaná, ani nic podobného. Cítila jsem, že kdybych přešla k té levé straně Božího trůnu, mohla bych vejít do nebe. Znovu řekl: „Domů ještě přijít nemůžeš, jsou lidé, kteří potřebují, abys k nim mluvila.“ I když přede mnou bylo světlo, za mnou byla tma. Otočila jsem se a uviděla skupinu lidí. Stáli ve dvou

skupinách v kruhu do písmene osm. Bůh mi ukázal, že tito lidé jsou na cestě do pekla, pokud k nim nepromluví. Neměla jsem žádnou námitku, věděla jsem, že mluví pravdu.

Otočila jsem se a prosila jsem Ho, aby je neposílal do pekla, ale aby jim poslal někoho jiného, kdo by k nim mluvil místo mě. Odpověděl mi: „Nemohu, budeš to muset udělat ty.“

Věděla jsem, že s tím nejde argumentovat. Věděla jsem, že přijde čas, kdy k těmto lidem budu mluvit. Ať už jsem měla říct cokoli, nebo jestli jsem je měla nakonec vést k Bohu, to jsem nevěděla. Jen jsem věděla, že je to má práce a nikdo jiný to nemohl udělat.

Už jsem se otáčela a říkala, že souhlasím se svým návratem, když v tom jsem si opět uvědomila, do čeho se vrátím, a opět jsem říkala Bohu, že se nemohu vrátit, jelikož nemohu vydržet tu bolest. Ale neměla jsem jinou volbu, nebe je místem dokonalosti a proto jsem se musela vrátit, abych s těmi lidmi hovořila.

Když jsem se naposledy otočila, abych vyšla z Boží přítomnosti, Bůh mi řekl: „Zavolej někomu jinému.“

A v dalším okamžiku jsem byla v tom bytě, klečela jsem na podlaze a telefon byl hned vedle mě. Myslela jsem na to, že zavolám tomu psychiatrovi, který mi řekl, že mu mohu zavolat jak přes den, tak i v noci. Volala jsem mu, ale žádná odpověď. Zahodila jsem sluchátko a zakřičela jsem na Boha: „Tak jo, budu muset zemřít, protože to nebere.“ Jako bych tím Bohu řekla: „Máš to ale smůlu, Bože, já jdu stejně.“

Poslední slova Boží byla, abych zavolala někomu jinému a já věděla, o koho se jedná. Třikrát jsem volala, ale třikrát jsem to číslo celé nevytočila, musela jsem to položit. Uvnitř ve mně se odehrával boj, ale ten tichý hlas Boží mi nepřestával říkat: „Zavolej mu!“

Nakonec jsem to číslo celé vytočila a z mých úst vyšla tato slova: „Ach, tati, právě chci spáchat sebevraždu, ale nechci zemřít.“ Poprvé v životě jsem taková slova vyslovila a táta řekl: „Já vím, Chloe.“ a začal se za mne modlit, ale já jsem se s ním nemodlila. Ke konci jsem ho přerušila a řekla mu, že to nemá cenu, protože to udělám stejně. Řekl mi, že zavolá do nemocnice pro ambulanci, ale já mu řekla, ať se neopovazuje. Znovu jsem začala plakat a nakonec jsem ho požádala, jestli by se znovu nepomodlil.

Požádal mne, jestli bych se s ním nemodlila společně, a já souhlasila. Tohle bylo důležité, jelikož už v tom byla zapojena nejen otcova, ale i moje vůle. Věděla jsem, že musím odpustit Šimonovi, a to těžké nebylo, protože jsem si myslela, jak ho miluji. Ale když jsem se ta slova odpuštění snažila vyslovit, uvědomila jsem si, že ho nenávidím. Když jsem ale ta slova odpuštění nakonec vyslovila, cítila jsem, že ze mne spadlo tunové závaží. Uvědomila jsem si, že ležím na podlaze, všemi těmi věcmi zatížena, ale když jsem to vyslovila, vyskočila jsem a zakřičela: „Je to pryč, je to pryč!“

Později jsem zjistila, že jsem ve chvíli pokusu o sebevraždu byla těhotná a uvědomila jsem si, že bych tou sebevraždou zabila i své dítě. Pán mi potom ukázal, že ta první skupina lidí, které jsem v nebi v tom vidění spatřila, byli ti, ke kterým jsem měla mluvit já a ta druhá dál ode mne byla skupina, ke které měla mluvit moje dcera.

I když se ta situace zdála jako neštěstí, bylo úžasné si uvědomit, že Pán toto dítě naplánoval a pro moji dceru měl přichystané lidi, ke kterým měla mluvit o Jeho lásce.

Mojí dceři je dnes 11 roků a přivedla mnoho lidí k Ježíši, je to obdivuhodné. Pokaždé, když mi řekne o někom, ke komu promluvila, tak skáču radostí, protože si vždy vzpomenu na tu skupinu.

*„Z úst dětí a kojenců jsi ustanovil sílu kvůli těm, kdo se mají nepřátelsky.
Tak jsi skoncoval s nepřítelem a s tím, kdo se mstí.“*

Žalmy 8:3
Český studijní překlad

PĚTILETÁ SANDY

MALÁ SANDY

V roce 1985, kdy mi bylo pouze 5 let, jsme byli na lodním výletě na místním jezeře. Bodl mě komár a dostala jsem encefalitidu. Zemřela jsem a dostala se do jakéhosi temného prázdna, kde jsem necítila žádnou bolest ani strach. Tady jsem se cítila jako doma. V dálce jsem viděla malé světlo. Tohle světlo mě k sobě přitahovalo. Cítila jsem, jak k němu letím obrovskou rychlostí. Nebála jsem se. Když jsem vstoupila do toho světla, cítila jsem pokoj a radost, ale nejvíce hlubokou lásku. Ve světle byl třpytivý zářivý mrak. Z tohoto mraku jsem uslyšela hlas, který promluvil uvnitř ve mně a já věděla, že je to Bůh. Jelikož moji rodiče o Bohu nikdy nemluvili, ani mě nikdy do církve nevzali, opravdu nevím, jak je možné, že jsem tohle věděla, ale věděla jsem to. Navíc jsem jasně cítila, že tohle je můj opravdový domov, tohle místo, kde jsem byla s tím nádherným světlem, které bylo Bůh.

(pozn. překladatele: 1 Janův 1:5 *„To je pak to poselství, které jsme slyšeli od něho a oznamujeme vám, že BŮH JE SVĚTLO a není v něm žádná tma.“* Skutky ap. 22:6: *„Ale stalo se mi, že když jsem se okolo poledne blížil na cestě k Damašku, NÁHLE MĚ OBKLOPILO VELIKÉ SVĚTLO Z NEBE.“* Skutky apod. 12:7: *„A hle, postavil se k němu Pánův anděl a V MÍSTNOSTI ZAZÁŘILO SVĚTLO.“*)

Cítila jsem se tímto světlem obklopena a cítila jsem, že jsem jeho součástí. Byl to podobný pocit, jako když mě tatínek držel v náručí, když mě kouzl pes, akorát, že ten pocit byl silnější. Další nádherné světlo se k nám připojilo, ale menší. Byla to holčička kolem 10 let. Byla mi podobná. Mohu říct, že mě poznala. Objaly jsme se a ona mi řekla: „Já jsem tvoje sestra, byla jsem pojmenovaná po naší babičce Willamette, která zemřela měsíc předtím, než jsem se narodila. Naši rodiče mi říkali zkráceně Willie. Čekali, že ti to o mně řeknou, až na to budeš připravena.“ Mluvili jsme spolu beze slov. Když se na to dívám zpět, zní to divně, ale tehdy mi to připadlo přirozené. Políbila mě na hlavu a já pocítila teplo a její lásku. „Je teď, Sandy, potřeba, aby ses vrátila,“ řekla. „Musíš zachránit matku od ohně. Tohle je velmi důležité, potřebuješ se vrátit a to hned.“ Říkala to s lítostí a sladkostí ve svém hlase, zatímco se na mě jemně usmívala. „Ne, já nechci jít,“ řekla jsem, „chci tady zůstat s tebou.“ „Matka tě potřebuje, abys ji zachránila od ohně,“ opakovala stále jemným a něžným způsobem. Ale já jako takový malý sobecký harant jsem začala naříkat a udělala jsem tam scénu toho nejhoršího druhu. Padla jsem na zem a vzlykala jsem a mlátila kolem sebe tak moc, že jsem si jista, že všichni, co byli kolem, se museli cítit velmi nepřijemně.

Bylo mi ukázáno něco jako film, ve kterém jsem uviděla svoje rodiče, kteří tam dole na zemi seděli vedle mé nemocniční postele a vypadali velmi ustaraně a vystrašeně. Dotýkali se mě, mluvili ke mně a prosili mě, abych neumírala. „Prosím, neumírej“, a plakali. Cítila jsem k nim veliký soucit; ale stále jsem nebyla schopna vzdát se té nádhery a úžasného pocitu všeho kolem, tohoto nebe. Bůh se na mě usmál a pohleděl na mě s velikým soucitem. Nemohla jsem zahlédnout Jeho tvář, ale věděla jsem, co si myslí. Smál se mému dětskému skotačení.

Poté ukázal na jiné světlo, které se v dálce formovalo. K mému velkému šoku se z tohoto světla zformoval můj drahý přítel a soused Glen a zakřičel na mě hlasitě: „Sandy, běž domů, běž hned domů.“ Řekl to s takovou autoritou, že jsem okamžitě přestala plakat a okamžitě jsem se ocitla ve svém těle.

Otevřela jsem oči a uviděla jsem radostné a uvolněné obličejové tváře svých rodičů. Řekla jsem jim o své zkušenosti, kterou ze začátku nazvali snem. Řekli mi, že ten den, ve kterém jsem šla do nemocnice, náš soused Glen zemřel na náhlý infarkt. Byl to milý starý muž, který vždy zval mého bratra, mě a ostatní děti z ulice do své zahrady, abychom si hráli s jeho pěti psy, které měl. Miloval děti a dával nám jídlo, dárky a hostil nás. Jeho manželka z nás byla nakonec unavena a říkala nám, abychom šli domů. Vynadal jí a říkal: „Rose, nikdy neříkej Sandy, že už musí jít, může tady zůstat tak dlouho, jak chce.“ Byla jsem jeho oblíbenec ze všech dětí, které zval k sobě domů. Byl to takový šok, jak na mě zakřičel takovým způsobem, že jsem se skutečně vzdala svého boje a cítila se trochu zahanbena svým chováním. Vzpomínám si také, že jsem z toho neměla moc dobrý pocit. O jeho smrti jsem se dověděla teprve poté, co jsem svůj příběh řekla rodičům.

Nakreslila jsem obrázek mé „andělské sestřičky“, která mě pozdravila a popsala jsem všechno, co mi řekla. Moji rodiče z toho byli v šoku. V rozpacitosti vstali a opustili místnost. Po nějaké době se opět vrátili. Potvrdili, že ztratili dceru jménem Willie. Zemřela tím, že se z neopatrnosti otráвила asi rok předtím, než jsem se narodila. Rozhodli se, že to neřeknou ani mému bratrovi, ani mě, dokud nepochopíme o čem je život a smrt. Co se týče té záchrany mé matky od ohně, nikdo opravdu neví.

Moje matka mi s tímto psáním pomáhá a já se jí zeptala, jaký by byl její život, kdybych zemřela, kdybych dostala to, zač jsem prosila a zůstala bych v nebi. Odpověděla mi: „Měsíce jsem plakala potom, co nás Willie opustila; kdybychom ztratili i tebe, bylo by to jako živé peklo a oheň.“ Časem uvidíme, ale zatím se tohle zdá být ta správná odpověď. Věřím, že uvidím Willie jednoho dne a osobně se jí zeptám, co tím myslela.

Tato zkušenost změnila životy celé rodiny. Teď všichni chodíme do církve a spoustu věcí teď dělám jinak než předtím.

OBLAK SVĚDKŮ

Židům 12:1-2: „*Proto i my, obklopeni takovým oblakem svědků, odložme každou zátěž i hřích, jenž nám tak snadno bývá překážkou, a s vytrvalostí běžme závod, který leží před námi. Hleďme na původce a dokonavatele víry Ježíše.*“

Tito svědkové, kterými jsme OBKLOPENI duchovně, i když je nevidíme, jsou hrdinové víry; obyčejní lidé, kteří žili na této zemi a odešli k Pánu. Jsou to naši svědkové, kteří podle Židům 12 nás obklopují duchovně a tedy nás vidí, i když my je nikoliv. Zdá se tedy, že některým je umožněno stát se svědky, kteří obklopují své spoluvěřící. Je mnoho svědectví věřících, kteří měli prožitek klinické smrti a tyto svědky viděli. Zde tedy leží další biblický důkaz toho, že ti, kteří zesnuli v Pánu, neleží jen někde bezvládně v hrobě. Protože vidí vše co konáme, *proto - odložme každou zátěž i hřích, jenž nám tak snadno bývá překážkou, a s vytrvalostí běžme závod, který leží před námi.* Tento závod je úkol, který máme na této zemi vykonat. Z tohoto oblaku svědků vystoupil Eliáš a Mojžíš a mluvili s Ježíšem. Marek 9:4: „*A uviděli Eliáše a Mojžíše, jak mluví s Ježíšem.*“ Této události přihlíželi i další tři učedníci.

Možná jste někdy slyšeli o velmi významném misionáři Sadhu Sundaru Singhovi (narozen 1889), kterému se jednou dostalo velmi neobyčejného nadpřirozeného prožitku, na jehož základě prohlásil: „*Kdyby křesťan mohl jen na okamžik vidět, že ho pozorují jeho v Pánu zesnulé rodinní příslušníci, hned by své hříchy odhodil.*“

O tom, že tento oblak svědků obsahuje jak anděly tak i věřící, kteří vešli do nebe, mluví verš Židům 12:22,23: „*Přistoupili jste ale k hoře Sion a k městu živého Boha, nebeskému Jeruzalému; k desetitisícům andělů, k slavnostnímu shromáždění, k církvi prvorozených, kteří jsou zapsáni v nebesích; k Bohu, soudci všech, k duchům spravedlivých, kteří došli cíle.*“

OHEŇ UVNITŘ

RaNelle Wallace

9. října 1985 se RaNelle Wallace a její manžel pokoušeli letět s jejich jednomotorovým osobním letadlem skrze sněhovou bouři v centrálním státě Utah. Ztratili směr a havarovali do boku jedné hory a začali hořet. S popáleninami na 75% těla a ve velkých bolestech zápasila o svůj život, zatímco se plazila dolů s hory, aby našla pomoc. Poté co ze sebe vydala všechno, aby se zachránila, nakonec se vzdala svého života, když jeden ze zdravotníků řekl: „*Přestaňte bojovat, děláme pro vás vše, co je v našich silách!*“ V té chvíli RaNelle Wallace zemřela – šest hodin potom, co letadlo

havarovalo. Co se jí přihodilo pak, uchvátilo srdce tisíců lidí, kteří její úžasný příběh o životě, který se nachází za tímto pozemským životem, slyšeli.

V té chvíli jsem byla vtažena do jakéhosi úzkého tunelu a letěla jsem skrze něj obrovskou rychlostí nohama napřed. Ta rychlost byla nepředstavitelná. Nic na zemi nikdy tak rychle neletělo, ani nemůže. Vypadalo to, že letím skrze galaxie.

Pak jsem uslyšela hlasy. Vypadalo to, že i jiní lidé cestovali hned vedle mne, i když jsem neviděla, kde. Spolu se mnou cestovala jedna osoba, byla sama a nemluvila. Nikoho jsem neviděla, ale věděla jsem, že ta osoba tam někde je.

Hlasy ustaly a různé úseky z mého života mi jako film proběhly před očima velikou rychlostí, a přesto jsem všemu rozuměla a poučila jsem se z toho. Pak další úseky z mého života a další, až jsem spatřila celý svůj život, každou sekundu. Nejenom, že jsem těmto úsekům života rozuměla, jako bych byla v tom dění a dělala ty věci své matce nebo řekla některé věci svému otci, bratrům a sestře, ale věděla jsem poprvé v životě...proč,...proč jsem je řekla nebo proč jsem je dělala. Měla jsem v těchto věcech poznání ohledně sama sebe, ale takové poznání, které by všechny knihy na tomto světě nemohly pojmut. Chápala jsem každý důvod pro vše, co jsem v životě udělala. A také jsem chápala vliv, jaký tyto činy a slova měly na ostatní.

(Pozn. překladatele: Tohle je nepochybně určitý druh soudu, který následuje naši tělesnou smrt. Žid. 9:27: „*A jako je lidem uloženo jednou zemřít, a potom bude soud*“)

Část mne začala prožívat určité věci z mého života, kterých jsem se obávala, že je budu muset znovu vidět, ale většina z nich se neukázala a tehdy jsem pochopila, že ty věci, které mi nebyly ukázány, byly věci, ze kterých jsem konala pokání. Viděla jsem se, jak z nich dělám upřímné pokání a chtěla jsem, aby tyto hrozné činy Bůh odstranil spolu s jejich tíhou a vinou. A Bůh tak opravdu učinil. Podívovala jsem se Jeho úžasné lásce, že moje přestupky mohly být odpuštěny a odstraněny tak jednoduše. Ale pak jsem uviděla scénu, kterou jsem již ale znovu neprožívala, a tyto věci byly stejně tak ohavné. Viděla jsem je detailně a sledovala jsem, jaký vliv mají na ostatní. Viděla jsem, že jsem spoustu lidí ve svém životě nechala o samotě. Měla jsem různé závazky ke svým známým, přátelům a rodině, které jsem jednoduše nechala čekat, až již bylo pozdě a nedaly se napravit. Lidé na mně záviseli a viděla jsem se, jak říkám „mám příliš práce“ anebo „to není můj problém“ a nechala jsem to být. Můj bezstarostný postoj způsobil ve skutečnosti opravdovou bolest a zármutek v ostatních, bolest, o které jsem se nikdy nedozvěděla.

Byla mi ukázána jedna známá, o které jsem věděla, že ve svém životě hrozně trpí. Bylo mi ukázáno, že já jsem byla jedním z klíčových přátel vybraná jako její vůdce a pomocník. Pak jsem uviděla své osobní hlouposti, které jsem dělala a postoj nezájmu. Viděla jsem, jak tyto věci dohromady ovlivnily a svedly tuto moji známou přítelkyni do nových chyb a zármutku.

Zbabrala jsem svůj vlastní život tím, že jsem se nestarala o ty důsledky, a toto jí zranilo stejně tak. Kdybych jen konala své povinnosti a starala se o jiné, žila by jednodušší a produktivnější život. Až do této chvíle jsem si neuvědomovala, že neplnění mých zodpovědností byl hřích.

Co se to dělo? Proč jsem všechno tohle viděla? Moje mysl byla zaplavena těmito otázkami.

Jako další mi z mého života byla promítnuta žena, o které mě vedoucí v naší místní církvi požádal, abych ji občas navštívila. Měla jsem ji jen zkontrolovat a zjistit, jestli nepotřebuje nějakou pomoc. Tuto ženu jsem dobře znala, ale bála jsem se jejího pesimismu a negativního postoje. Byla známa pro svoji hořkost. Myslela jsem si, že nezvládnou její depresivní vliv, který by na mě mohla mít, tak jsem ji nikdy nenavštívila. Ani jednou. Teď mi ale bylo ukázáno, že ta příležitost návštěvy byla zorganizována skrze moc Boží a že právě já jsem byla tou osobou, kterou toho času potřebovala. Ona to nevěděla a ani já jsem to nevěděla, ale nechala jsem ji být. Teď jsem prožívala její smutek a cítila její zklamání a věděla jsem, že mám na tom svoji vinu. Neuspěla jsem v tom svém zvláštním poslání pro ni, v zodpovědnosti, kterou kdybych splnila, tak by mne v čase potřeby posílila. Minula jsem tím také svoji příležitost k většímu růstu jak pro sebe tak i pro ni, jelikož jsem se dostatečně nestarala, abych se probíjela skrze své malicherné strachy a lenost. Na výmluvách nezáleželo; mohla jsem vidět, že i v tuto chvíli stále žije v smutku a hořkosti a tyto její pocity jsem teď prožívala a teď už jsem to nemohla vrátit a pomoci jí.

Znovu jsem zakoušela, že když jsem dělala dobré věci, bylo jich poskrovnu a byly méně důležité, než jsem si o nich myslela, že jsou. Většina z věcí, které jsem dělala a o kterých jsem si myslela, že jsou obrovské, byly ve skutečnosti téměř zanedbatelné. Dělala jsem je sama pro sebe. Sloužila jsem druhým lidem, když to vzápětí posloužilo mně. Zakládala jsem svou lásku k druhým na podmínkách odplaty, i když se ta odplata týkala pouze pochvaly mého ega. Některým lidem bylo pomoheno, nicméně více pomáhaly moje malé skutky laskavosti, jako úsměv, milé slovo a jiné malé věci, které jsem dělala a na které jsem již zapoměla. Viděla jsem, že lidé byli šťastnější kvůli mým skutkům a vzápětí byli milejší k druhým. Viděla jsem, že posílám vlny dobra, naděje a lásky, i když jsem se jen usmála nebo malým způsobem pomohla. Ale byla jsem zklamána, jak málo jich bylo. Nepomohla jsem tolika lidem, kolik jsem si myslela. (Pozn. překladatele. Židům 10:24: „*Hleďte si jedni druhých, abychom se rozněcovali v lásce a dobrých skutcích.*“ NBK)

Když film mého života skončil, cítila jsem hlubokou bolest. Viděla jsem to, co jsem kdy vykonala, velmi živě, v okamžitém detailu – špatné věci a jejich hrozné důsledky a ty dobré věci, za které je velká odměna a štěstí, o jakém se mi ani nesnilo. Ale na konci jsem byla shledána lehká (pozn. překladatele: Má na mysli verš z Daniela 5:27: „*Tekel – byl jsi zvážen na vahách a shledán lehký.*“). Sama sebe jsem shledala lehkou. Nikdo jiný mne neodsuzoval. Nebylo ani třeba. Chtěla jsem se v tu chvíli rozpustit v agonii sebeobvinění. Ohně výčitek mne začaly stravovat, ale nebylo nic, co jsem mohla dělat.

Přede mnou se v dálce objevilo malé světlo. Byla to jen tečka, ale její zář ji odlišovala od jiných světél okolo mne a já jsem se instinktivně k tomuto světlu začala přibližovat. Z toho světla vyzařovala ta láska, naděje a pokoj, po kterém moje duše hladověla. Chtěla jsem a potřebovala toto jasně zářící světlo. Otvor toho tunelu se teď zvětšil, jak jsem se blížila k jeho konci. Světlo přede mnou vzešlo s obrovskou září, ozařovalo vše okolo mne jasem a já jsem se pohybovala neuvěřitelnou rychlostí. „Hrome...je to silnější než slunce, to mě buď oslepí, nebo zabije!“ myslela jsem si.

Vzpomněla jsem si na své popáleniny z letadla a myslela jsem si, že to znovu roznítí ty rány. Ale nemohla jsem sebe sama zastavit. Byla jsem tažena k tomu světlu nějakou silou, takže jsem zavřela oči před tou přicházející zkárou. Ale oči se mi nechtěly zavřít. Cítila jsem, že je mám zavřené – ale nějakým způsobem jsem stále viděla. A pak jsem se v tom světle ocitla.

Proniklo skrze mne podobně jako nukleární exploze. Každá část mé bytosti byla tímto světlem prosycena a já jsem vnímala, že jsem prošla skrz.

Moje kůže ale nepálila. Moje oči mohly stále vidět. Vznášela jsem se v tomto světle, koupala jsem se v něm, a ta láska, která mne obklopila a naplnila, byla sladší a jemnější než jsem kdy pocítila. Byla jsem tím proměněna, přečištěna a očištěna. Koupala jsem se v její sladkosti a ta traumata z minulosti pominula někam daleko pryč, byla zapomenuta. Pak jsem v dálce něco zahlédla.

Nějaká žena oděná v bílém ke mně přicházela. Její vlasy byly bílé a její obličej zářil světlem. Nebála jsem se jí; láska, kterou jsem z ní cítila, nedovolila strachu. Přišla blíž a v okamžiku stála přede mnou. Pak se usmála, a moc se mi její úsměv líbil. Naplnil mne ještě větší láskou a chtěla jsem ji poznat. Vyslovila moje jméno. „RaNelle“.

Ale její rty se nepohybovaly. Její úsměv jí zůstal na tváři a moje první myšlenka byla: „Páni, jaký to skvělý trik! Její rty se vůbec nepohnuly.“

„RaNelle“, řekla znovu a já jsem si uvědomila v tu chvíli, že její hlas zazněl v mé mysli místo v mém uchu. Jak je to jen možné?

„RaNelle“, zněl její hlas naléhavěji, „jsem tvoje babička.“

A v tu chvíli, kdy to řekla, tak jsem ji poznala. Byla to matka mé matky. Ale vypadala jinak, než jak jsem si ji pamatovala. Byla na vrcholu svého mládí, byla vyzrálá a plná života. Vypadala, že je jí tak kolem dvaceti pěti let, ale její vlasy byly nádherně bílé a stejně tak vše na ní nádherně zářilo. Její tělo bylo slavné a začala jsem si uvědomovat, proč jsem ji hned nepoznala. Předtím byla slabá a nemocná po všechny roky, po které si ji pamatuji. Pak mi to všechno došlo.

Babička je přece mrtvá; zemřela před několika roky. A přemýšlela jsem dál: „Pokud je ona mrtvá, tak co tady dělám já?“

„Jé, já jsem mrtvá.“

Ta myšlenka ze mne vyhrkla stejně jako vyslovená slova, i když jsem ani nepohnula svými ústy.

Ted' mi začalo vše zapadat dohromady. Ta barevná světla, přehrání mého života a ted' to světlo se slavnou láskou, to vše se odehrálo, když můj život pokračuje v tom následujícím světě. Tohle rozhodně nebyl jen nějaký sen nebo nějaké vidění pod vlivem drog. Měla jsem silnější vědomí a pocity a byla jsem mnohem živější, než jsem kdy byla ve svém těle. Okamžitě jsem tuto myšlenku přijala a chtěla jsem vědět, kde všichni jsou.

Babička se chichotala, i když se její rty nepohnuly, ale její duch se chichotal.

„Nemají se se mnou lidé setkat, když zemřu?“ Zeptala jsem se. „Nemají lidé zpívat Aleluja a přijít ke mně, objímat mne a říct: „Vítej“?“

Znovu se zachichotala a já myslela, že to je ten nejlepší smích, jaký jsem kdy slyšela.

„Dobrá,“ řekla, „každý má spoustu práce. Pojd'. Musíš toho spoustu vidět,“ a natáhla se po mé ruce.

Ale já jsem pomyslela: „Počkej, a co Jim?“

Jim byl přítel a byl zabit v autonehodě před několika měsíci. Když je tu babička, možná mi řekne, co se s ním stalo.

„Co je s Jimem?“ zopakovala jsem a poté jsem ho viděla z dálky, jak k nám přichází.

Okamžitě jsem mu chtěla běžet naproti a obejmout ho, ale moje babička mi nastavila paži a řekla: „Ne, nemůžeš.“

Byla jsem překvapená. V jejích slovech byla moc a věděla jsem, že jim nemohu vzdorovat.

„Proč ne?“ zeptala jsem se.

„Kvůli tomu, jakým způsobem žil svůj život,“ řekla.

V té chvíli se k nám přiblížil a zastavil se asi 3 až čtyři metry od nás. Byl oblečený v riflích a měl na sobě modrou košili s rozepnutými knoflíky do půli hrudi.

Takto chodil běžně oblečen, když nosil košile na zemi, ale já jsem si myslela: „Pro pána...to tě takhle nechají chodit oblečeného v nebi?“

Usmál se, a já mohla cítit jeho štěstí. I když neměl to stejné světlo nebo moc, jakou měla moje babička, vypadal šťastně. Dal mi poselství pro svou matku, požádal mne, abych jí sdělila, že se nemá trápit nad jeho smrtí, že je šťastný a že dělá pokroky.

Vysvětlil mi, že udělal v životě určitá rozhodnutí, která zadržela jeho další růst na zemi. Učinil rozhodnutí, o kterých věděl, že jsou špatná a teď je ochoten přijmout jejich důsledky. Když byl katapultován z auta, ve kterém byla jeho manželka a přítel, jeho hlava udeřila o skálu a byl okamžitě mrtvý. Když přišel na „druhou stranu“, byla mu dána volba, jestli chce zůstat a nebo se vrátit na Zemi. Mohl vidět, že jeho duchovní růst na zemi se zastavil a kdyby se vrátil, mohl by ztratit i to světlo, které získal. Tak se rozhodl zůstat.

Požádal mě, abych to vysvětlila jeho matce, a řekla jsem, že tak učiním, ale nevěděla jsem jak, jelikož jsem vůbec netušila, jestli se sama vůbec vrátím zpět. Pak řekl, že ho čeká spousta práce a odešel. Mohla jsem vycítit, že je velmi zaneprázdňený věcmi, které jsou pro něho životně zásadní, které mu pomohou, i když jsem nevěděla přesně, co to je.

Podívala jsem se na babičku a zeptala se jí, proč mi zabránila, abych ho objala. Vysvětlila mi, že tohle je část jeho „odsouzení“ (pozn. překladatele: 1.Kor. 3,14-15: „*Zůstane-li něčí dílo, které na něm postavil, dostane odplatu. Shoří-li něčí dílo, utrpí škodu; ale sám bude spasen, avšak tak jako skrze oheň.*“ Podobně jako Lot ze Sodomy, vše co tam vykonal, shořelo. Lot ale nebyl mučen tím ohněm. O podobném místě svědčí spousta lidí. Jedná se o určité místo těsně před vstupem do nebe, kde jsou tyto duše vyučovány, aby mohly vstoupit.)

„Schopnosti, které jsou nám dány,“ vysvětlovala mi, „jsou námi ovládané. Rosteme skrze sílu naší touhy milovat, přijímat věci vírou, kterou nemůžeme dokázat. Naše schopnost přijmout pravdu, žít skrze ni, ovládá náš růst v duchu, a to rozhoduje o míře světla, které máme. Nikdo nás násilím nenutí přijmout více světla a pravdy, a nikdo to od nás nebere, pokud mu to ovšem nedovolíme. Ovládáme sami sebe, a také soudíme sami sebe. Máme naprostou svobodu jednání. Jim se rozhodl omezit svůj duchovní růst na Zemi tím, že odmítl věci, o kterých věděl, že jsou pravdivé. Často volil temnotu před světlem tak, že již světlo nevolil. A teď je v tom stupni, v jakém byl duchovně na zemi, má podobný nedostatek světla – zde v duchu. A přesto má stále vůli. Může růst. Stále může najít všechnu tu radost, kterou je ochoten přijmout, vše čeho je schopen přijmout. Ale ví, že nemá takové schopnosti, aby tak rostl a dosáhl takové radosti jako jiní, kteří mají světla více. Tohle je také část jeho odsouzení, protože jeho růst je omezen. Ale zvolil si růst. A je šťastný.“

„Pán nikdy nedává více než bychom nebyli schopni unést,“ pokračovala, „než aby se díval na to, jak je něčí duchovní růst vážně ohrožen nebo než aby mu bylo způsobeno ještě více utrpení než by unesl, tak takového ducha přinese domů, kde on nebo ona může pokračovat v růstu“.

Vše, co řekla, mi znělo pravdivě. Řekla mi to rychlostí blesku, rychleji než počítač. Bylo to okamžité a naprosto obsáhlé. Zjistila jsem, že babička a já můžeme na určité úrovni komunikovat naprosto stejně. Nemůžete něco vědět bez toho, abyste se dozvěděli vše kolem toho, co to způsobuje, co to udržuje atd. Poznání zapadá přesně do sebe v duchovním světě, jeden kousek do druhého. Každá skutečnost je tím propojena a okamžitě viděna, v celosti. Na zemi nic takového nemáme. Nemůžeme se tomu ani přiblížit. Naše poznání a schopnosti komunikace jsou v porovnání s tím jako malé dítě, které se ještě nenaučilo mluvit. Zápasíme o komunikaci, ale nemáme k tomu náradí. Jsme jako malé děti.

Moje babička mi podala ruku a řekla mi: „Pojď rychle.“

Natáhla jsem se po ní a zastavila se.

„Páni...“ řekla jsem. „Podívej se na moji ruku.“

Moje ruka byla tak čistá, jako průhledný gel, ale místo krve v ní pulsovalo světlo. Tohle světlo v ní ale nepulsovalo jako krev v žilách; spíše prozařovalo skrze moji ruku jako paprsky. Celá moje ruka jiskřila světlem. Podívala jsem se dolů a všimla si, že i moje nohy jiskří světlem. A znovu jsem si všimla, že nejsou popálené. Moje nohy a ruce byly dokonalé a celé. Vyzařovaly tohle lesknoucí se pulzující světlo, a když jsem se podívala na babičku, tak její světlo bylo větší než to moje. Každá její část byla více jasnější. Dokonce i její oděv zářil bíle. A ty šaty jsem poznala. Byly to ty šaty, ve kterých byla pohřbena. Moje matka jí je koupila na pohřeb. Zamyslela jsem se nad tím, co na sobě měl Jim, a pochopila jsem, že lidé tam nosí to, co chtějí nosit. Jsou oblečení, v čem se cítí pohodlně, a věděla jsem, že mojí babičce se ty šaty, které jí moje matka koupila, líbily. I když je nikdy v životě nenosila, babička je nosila teď, a ty šaty zářily.

Za několik okamžiků jsme se společně procházely ruku v ruce a před námi se objevilo to nejnádhernější panorama, jaké jsem v životě viděla.

Taková zahrada, jakou jsem viděla, na zemi ani existovat nemůže. Byla jsem v botanických zahradách v Kalifornii, které mi vzaly dech, ale v porovnání s tím, co jsem viděla zde, se pro mne staly naprosto bezvýznamné. Zde byla nekonečná alej trávy vytrácející se do zářících kopců. Nikdy jsem neviděla tak zelenou barvu v našem světě, ta tráva se třpytila. Každé stéblo bylo perlivé, silné a nabitě světlem. Každé stéblo unikátní a dokonalé a zdálo se, že mě na toto zázračné místo vítá.

A celá zahrada zpívala. Květiny, tráva, stromy a jiné rostliny naplňovaly toto místo tóninami a melodií; a přece jsem neslyšela hudbu jako takovou. Nějak jsem ji vnímala, ale nebylo to skrze moje uši. Když jsme se s babičkou zastavily a na moment jsme se podívaly té velkolepé nádheře, řekla jsem si: „Všechno, co je tady, se zdá, že zpívá“, což ani zdaleka nedokáže popsat to, co jsem tam cítila. Jednoduše na to nemáme jazyk, který by dostatečně popsal tu nádheru toho světa.

Všimla jsem si něčeho neobvyklého u květin, které se nacházely v naší blízkosti. Moje babička zamávala rukou a bez jediného slova jim přikázala, aby k ní přišly. I když to byl příkaz, květiny s radostí poslechly a přistály v jejím náručí. Ta kytice byla živá. Každý květ byl schopen komunikovat, reagovat a ve skutečnosti osvítil ostatní kolem.

„Babi,“ řekla jsem „babi, ony nemají stonek.“

„Proč by měly mít?“ řekla „Květiny na Zemi stonek potřebují, aby jím přijímaly živiny, aby mohly růst do svého plného potenciálu. Všechno, co Bůh stvořil, je duchovní a je navrženo tak, aby rostlo do svého plného potenciálu. Květina dosahuje své plnosti v květu. Zde všechno existuje ve své plnosti. Tyto květiny nepotřebují stonek.“

„Zdá se, jakoby pluly.“

„Měly by spadnout? Všechno zde je dokonalé.“ Zvedla jednu květinu a dala mi ji. „Není to nádherné?“ řekla.

Celá ta květina byla plná různých odstínů světla a její nádhera byla neuvěřitelná. Ta květina si byla ve skutečnosti vědoma mojí přítomnosti a stala se najednou mojí součástí a já jsem cítila, jak něco z ní do mne proniklo, něco co mne změnilo svou existencí a životem.

(Pozn. překladatele. To je to, co Bible nazývá plnost Boží slávy v přírodě – něco co tento svět ztratil skrze pád a co bude znovu obnoveno v milleniu. Abakuk 2:14: „Země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře.“ Každá květina, každý kámen, prostě vše bude plné Boží slávy, Jeho přítomnosti. Římanům 8:19-23: „Neboť stvoření napjatě vyhlíží a očekává zjevení Božích synů (stvoření je totiž poddáno marnosti, ne dobrovolně, ale kvůli tomu, který je poddal) v naději, že i ono samo bude vysvobozeno z otroctví zkázy do svobody slávy Božích dětí. Víme přece, že všechno stvoření až dosud společně sténá a pracuje k porodu. A nejen ono, ale i my, kteří máme prvotiny Ducha, i my sami v sobě sténáme, zatímco očekáváme přijetí za syny, to jest vykoupění svého těla.“ Jsou lidé, kteří na této zemi místo Boha uctívají přírodu – to je velmi nebezpečné. Příroda je

padlá a zkažená od pádu člověka. Podívejte, kolik desetitisíců lidí ročně zahyne při potopách, bouřích, od divokých šelem atd.)

Ovlivnilo to mé pocity, mé myšlenky i moji identitu. Stalo se to mojí součástí. Radost, která z této jednoty byla tak naplňující, jak jsem doposud nezažila až do tohoto okamžiku, až se mi chtělo plakat. Bible říká, že jednoho dne všechny věci budou jako jedno. To prohlášení má pro mne teď velkou hodnotu.

Moje babička zase těm květinám přikázala a ty se vrátily na své místo. Ta v mé ruce se také vrátila, ale její vůně se mnou zůstala.

„Všechny tyto pocházejí od Boha, a moc, která je vyživuje, přichází také od Něho. Je to moc jeho lásky. Tak jako rostliny na Zemi potřebují půdu, vodu a světlo pro výživu, tak duchovní život potřebuje lásku. Všechno stvoření pramení z Boží lásky a všechno co tvoří, má schopnost tuto lásku opětovat. Světlo, pravda a život jsou všechny stvořeny v lásce a jsou udržovány láskou. Bůh tomu dává lásku. Ty tomu také dáváš lásku. A tak stvoření roste. A, RaNelle,“ řekla, „miluji tě!“

Když tato slova pronesla, cítila jsem její lásku, jak vibruje celou mojí bytostí a naplňuje mne úžasným teplem a radostí. Tohle byl život. Tohle byla opravdová existence. Nic takového na zemi neexistuje. Cítila jsem, jak mě rostliny milují, i obloha, vůně – prostě všechno. A když jsem přijala slova mé babičky a tuto lásku, věděla jsem, že teď jsem zodpovědná za to, abych tuto lásku kolem sebe šířila, za jakýchkoliv okolností. Učila mne lásce, její definici, jejímu rozmáhání se a moci, nejen proto, abych měla požitek z přijímání lásky, ale jak ji vyjádřit ostatním. Byla jsem naplněna láskou proto, abych se stala zdrojem lásky.

Moje babička mne vzala za ruku a když jsme se procházely tou zahradou, vysvětlovala mi některé základní záměry našeho života na Zemi, potřebu řídit se zlatým pravidlem, potřebu pomáhat ostatním, potřebu Spasitele, potřebu číst Bibli a mít víru, a já řekla: „Babi, tohle všechno já už vím; to všechno jsem se naučila už v nedělní besídce. Proč mi to vše opakuješ?“

Promluvila jednoduše: „Právě v těch nejjednodušších principech evangelia Krista jsou ukryta tajemství nebe.“

O čem to mluvila? Nemohla jsem v jejích slovech vidět žádná tajemství. Cítila jsem její nesmírnou lásku, ale neviděla jsem žádný důvod, proč mě učí věcem, které mi již před mnoha lety byly jasné. A přesto pokračovala, opakovala mi důležitost základu milosrdenství, náboženství, moc pokání, prostě věci, které se kdokoliv může dočíst v Bibli. Naslouchala jsem a pořád nechápala, zatímco jsme šly nahoru po kopci. Když jsme vystoupili na vrchol, řekla jsem: „Babi, to všechno znám. Opravdu. Nauč mě něco, co neznám.“

„Nejsi připravená.“

„Jsem, babi. Jsem připravená pro mnohem víc.“

„Ne. Ještě ani nevěříš základům. Schází ti víra.“

„Co je to, čemu nevěřím? Jak mi schází víra?“

Ale ona mne znala. Znala mne lépe, než jsem si kdy dovedla představit. Když jsme stály na kolmém útesu a hleděly jsme dolů na malé údolí, měla jsem vidění, které mě změnilo na věky. To vidění bylo příliš posvátné, posvátné mimo lidské chápání, a ti, kteří ho viděli, si ho drží v srdci uchované od zraku ostatních. Viděla jsem, že jsem skutečně měla nedostatek víry, že láska není jednoduše slovo nebo emoce; láska je moc, která dává sílu ke konání všem okolo. Láska je moc života. Tohle byl pro mne bod obratu v životě, bylo to něco, co obohatilo všechno moje porozumění a lásku, ale nemohu zde sdílet všechny detaily, ale řeknu jen tohle – vím, že láska mezi lidmi zde na Zemi může být věčná. Cítila jsem, jak babička září štěstím. Prošla jsem zkouškou.

Babička vzala moji ruku a cestovaly jsme velmi rychle nad krajinou. Podívala jsem se dolů na zem, nad kterou jsme letěly. Proletěly jsme jak paprsek světla přes obrovský duchovní svět, vznesly se nahoru a cestovaly ještě větší rychlostí. Otevřely se mi závory poznání a pravda bez konce se do mne vlévala bez jakýchkoliv zábran. Zdrojem této pravdy bylo silné světlo, které se zde nacházelo všude kolem, a vše mi ještě babička vysvětlovala nebo potvrzovala, abych to na té duchovní úrovni, ve které jsem se nacházela, pochopila. Dala mi poznání o Bohu, o životě, o stvoření světa, a dokonce o bohatstvích, která jsou ve věčnosti. Tyto pravdy byly obsáhlé a ucelené a byly do mne vlévány v takovém ohromném množství, až jsem si v jednom okamžiku myslela, že mi z toho moje hlava bude explodovat. Přicházelo to neuvěřitelně rychle. Obávala jsem se, abych to všechno vůbec dokázala vstřebat do sebe nebo si to všechno zapamatovat, myslela jsem si, že to je již příliš moc. „To už neunesu!“ řekla jsem. „Zastav to!“

Okamžitě všechna komunikace přestala a zastavily jsme se. Moje babička se na mne podívala a já jsem cítila její překvapení: „Proč to děláš?“ zeptala se.

„Nejsem schopna udržet vše, co mi dáváš. Jak to mám vůbec všechno vstřebat?“

„RaNelle, nestarej se o to,“ řekla mi. „Nechej odejít svoje obavy. Nepochybuji. Vzpomeneš si na ty věci právě v čase, kdy je budeš potřebovat, budou ti vloženy do paměti Duchem svatým. Měj víru. Věř v moc Boží.“

Tehdy jsem pochopila, co se stalo mojí největší překážkou k mému růstu v životě: obavy. Nakazilo mě to po všechny ty roky, zastavilo to můj růst, zastavilo to všechny mé pokusy probouzet se přes problémy. Obavy zamezily mému požitku ze života a stejně i teď. Když jsem měla obavy, moje schopnosti cestovat, chápat a růst byly ochromeny. „Neboj se toho,“ řekla jsem si. „Nech to jít.“ A znovu jsme začaly cestovat a poznání se do mne vlévalo s ještě větší rychlostí než předtím.

Jedna živá scéna pravdy za druhou skrze mne proběhla: historie na Zemi, historie naší existence ještě před stvořením Země, principy, fakta, věci, o kterých jsem doposud neměla ani představu. Viděla jsem je, zažila jsem je, doslova jsem se stala součástí každé scény.

Viděla jsem, jak všichni stojíme před naším nebeským Otcem předtím, než jsme přišli na tuto Zem, jako bratři a sestry ve věčnosti. Zažila jsem to znovu, stejně tak jako když jsem to zažila předtím, než jsem začala žít svůj smrtelný život zde na zemi, v mém nesmrtelném životě. Viděla jsem, že jsme si zvolili sem přijít a věděli jsme, že budeme muset čelit těžkým zkouškám, abychom získali zkušenosti na této Zemi.

Viděla jsem, že v tomto smrtelném životě si zvolíme následovat Spasitele, který nás vykoupí z hříchů našich smrtelných životů a přinese nás zpět k našemu Otci. Cítila jsem znovu tu lásku a radost jak zaplavily mé nitro, když jsem znovu prožívala, jak přijímáme Ježíše Krista jako našeho Spasitele. Poté jsme pozdvihli naše pravice, stejně tak jak se to dělá u soudu a učinili jsme svátostní prohlášení Bohu, že budeme dělat vše, co je v naší moci, abychom naplnili naše poslání na Zemi. A cítila jsem ohromnou poctu, která nám byla udělena za to, že jsme takovou smlouvu s naším Nebeským Otcem učinili. Slíbili jsme, mu za tu poctu, že se staneme partnery spolu s ním, abychom přinesli milosrdenství na Zem. Slíbili jsme mu, že využijeme všechnen náš čas a energii a nadání, abychom pomohli přinést Spasiteli plné záměry, a že pomůžeme našim bratrům a sestrám zpět k Spasiteli a k našemu Otci.

Viděla jsem, že náš Bůh nás zná všechny jednotlivě jako odlišné bytosti. Znali jsme naše srdce, naše duše a On nás miloval bezpodmínečně. Případlo mi, že s každým z nás strávil individuálně nezměrné množství času, radil nám, miloval nás. Čas tam nebyl, jeden každý z nás s Ním měl vždy společenství.

Viděla jsem, že lidé, kteří stáli při té příležitosti poblíž mne, byli lidé, kteří budou hrát základní část v mém životě na Zemi. Byli jsme jeden s druhým životně propojeni. Pokud by jeden z nás ve své misi selhal, všichni bychom tím byli nějakým způsobem zraněni. Když by jeden uspěl, všichni bychom z toho měli prospěch. Bylo to, jako kdybychom byli součástí jedné velké skládky (Puzzle) sestavené z milionů částí. Bylo to složeno dohromady dokonale, ale pokud by byla jedna část vyjmuta, všichni bychom trpěli nedostatkem a nebyli bychom spokojeni, dokud by ta ztracená část nebyla nalezena a navracena na své správné místo. Potřebovali jsme jeden druhého. Stále potřebujeme a vždy budeme potřebovat jeden druhého. Věřím tomu, že je nemožné si představit ten zármutek bratra nebo sestry, který se z tohoto velikého rodinného svazku ztratí.

Mnoho jiných dějů z věčnosti mi bylo ukázáno. Vnímala jsem, jako kdybych se v těchto událostech koupala a stala jsem se jejich součástí. Byly vsáknuty do mé duše. A já vím, že všechno toto poznání je stále se mnou, některé si pamatuji, jako když jsem učinila tu smlouvu s naším Otcem, a na některé čekám, až si vzpomenu.

Požádala jsem moji babičku, jestli mohu navštívit moje přátele, ty které jsem milovala skrze věčnost. Řekla mi, že někteří z nich jsou stále na Zemi a proto je nemohu vidět. Požádala jsem o ty druhé a okamžitě ke mně přišli, nádherní lidé světla a lásky. Vzpomněla jsem si na ně i na jejich jména. Někteří z nich již žili na Zemi a zemřeli, a někteří se ještě nenarodili. Všechny vzpomínky z mého života, který jsem žila předtím, než jsem přišla na Zemi, se mi vrátily, ale bylo mi řečeno, že si je budu moci udržet jen na tomto místě. Přijala jsem to, a moji přátelé ke mně přišli a objímali mne a vítali mne zpět.

Moji přátelé mne znovu objali a zavázali se, že zůstanou se mnou. Cítila jsem jejich dokonalou lásku a věděla jsem, že mne nikdy neopustí. Jedna přítelkyně se mnou dlouho setrvala a objímala mne. Zdálo se, že je ke mně zvláštním způsobem připoutána, ale pořád jsem to nějak nechápala.

„Víš, já jsem vždy byla s tebou“, řekla. „Nikdy jsem tě neopustila. A nikdy neopustím.“ Naslouchala každému mému slovu a dojalo mne, když jsem viděla její vášeň zůstat se mnou, její absolutní oddanost a lásku.

„Vždy tam budu,“ řekla znovu.

Moje babička mne vzala za ruku a očitly jsme se znovu v té zahradě a cestovaly jsme nad jiným nádherným kopcem. Vše bylo tak harmonické, dokonalé, jako sladká hudba. Zamávala rukou a zastavili jsme se nad jiným ještě vyšším kopcem a uviděla jsem před námi miliony lidí.

„Tohle jsou duchové těch, kteří zemřeli,“ řekla. „Čekají, až ta práce bude dokončena. Čekají, až ti, co jsou na Zemi, dokončí svou část práce..“

„Jejich část práce?“ zeptala jsem se. „Jaké práce?“

Ukázala mi, že tito lidé byli zorganizováni do rodinných kruhů.

„Zavázala ses, že dáš svůj čas a nadání na Zemi abys podpořila práci Páně. Potřebuješ tyto lidi a oni potřebují tebe. Všichni jsme závislí jeden na druhém.“

Přehrání mého života mi již ukázalo, jak povrchní jsem byla ve službě druhým. Teď jsem viděla, že je mnohem víc co mohu dělat, sdílet, obětovat, dát to co mám. Duchové těch, kteří zemřeli, čekají na jednoho každého z nás, až přijdeme blíže pravdě, až se staneme opět tou ucelenou skládkou, až poznáme Boha a začneme žít v Jeho světle.

Předtím než jsem šla dál, všimla jsem si, že každá osoba měla na sobě oblečení z jeho nebo jejího času na Zemi. Stejně jako můj přítel Jim, nosí to, v čem se cítili pohodlně.

Babička mávla rukou a země před námi se otevřela. Podívala jsem se a uviděla jsem někoho, jak leží v nemocniční posteli, obklopen doktory a sestrami. Obličej této osoby byl pokryt obvazy.

„Již nikdy nebudeš stejná, RaNelle,“ řekla babička. „Tvůj obličej bude pozměněný a tvé tělo plné bolesti. Až se vrátíš nazpět, budeš se z toho zotavovat několik roků...“

„Když se vrátím?“ podívala jsem se na ni. „Ty ode mne očekáváš, že se vrátím?“

Najednou mi to došlo, a já se podívala na tu osobu na posteli. Paže roztažené a obě paže i ruce byly na několika místech naříznuté, aby z nich do plastových sáčků vytékala tekutina.

„To jsem já?“ byla jsem zděšená.

„Ano, RaNelle, jsi to ty. Budeš velmi zjizvená...“

Byla jsem zoufalá. „Babi, já se nevrátím.“

„Tvoje děti tě potřebují, RaNelle.“

„Ale ne, nepotřebují. Bude jim lépe s někým jiným. Já jim stejně nemohu dát to, co potřebují.“

„Nejsou to jenom tvoje děti, RaNelle. Jsou věci, které musíš vykonat, které jsou nedokončeny.“

„Ne, je mi zde lépe. Skrze to všechno nechci projít.“ Ukázala jsem na to tělo dole.
„Odmítám. Chci tady zůstat.“

Cítila jsem, že moje babička cítí, že čas se již velmi krátí. „Musíš jít,“ řekla. „Tvoje mise ještě není u konce.“

„Ne, do takového těla se nevrátím! Nejdu zpět.“

Na to moje babička mávla rukou a přikázala: „Podívej!“

V prostoru před námi se ukázala trhлина a uviděla jsem mladého muže, jak k nám jde. Nejdříve se zdálo, že nerozumí, proč tam vlastně je. Když mě ale uviděl, tak vypadal jako by oněměl.

„Proč jsi tady?“ řekl téměř v nevěře.

Zatímco jsem zůstávala tiše stát, jeho udivení se proměnilo v zármutek a začal plakat. Také jsem pocítila jeho zármutek a také jsem se rozplakala.

„Co se děje?“ zeptala jsem se. „Proč pláčeš?“

Dala jsem své ruce kolem něj a snažila jsem se ho utiřit.

Proč jsi *tady*?“ zopakoval.

Tehdy jsem si uvědomila, že moje odmítnutí vrátit se na Zem mu působilo zármutek. Patřila jsem na Zem pro něho, to jsem pochopila, a okamžitě jsem pocítila vinu za svoji sobeckost.

Jmenoval se Natanael, a na Zemi se ještě nenarodil. Řekl mi, že pokud se nevrátím, pak jeho vlastní misi bude zabráněno. Poté mi svoji misi ukázal, a já viděla, že pro něho musím otevřít dveře, abych mu pomohla, abych ho povzbudila.

„Budu se snažit naplnit svoji misi, jak jen budu moci,“ řekl, „ale bez tebe ji nikdy nenaplním. Potřebuji tě.“

Cítila jsem, že mi snad pukne srdce. Byla jsem součástí jeho skládky, a zraňovala jsem ho a každého komu mohl pomoci tím, že jsem se odmítala vrátit zpět na Zem. Cítila jsem velikou lásku pro tohoto mladého muže a chtěla jsem mu pomoci jakýmkoliv způsobem.

„Ach, Natanaeli,“ řekla jsem. „Slibuji ti, že ti pomohu. Půjdu zpět a slibuji, že udělám vše, co budu moci z mé strany. Otevřu ti ty dveře. Budu tě ochraňovat a budu tě povzbuzovat. Dám ti všechno, co mám. Natanaeli, dokončíš svoji misi. Miluji tě.“

Jeho zármutek se proměnil ve vděčnost. Tvář se mu rozzářila a já viděla, jaký skvělý duch to je. Teď plakal vděčností a radostí.

„Děkuji,“ řekl. „Ach, jak tě miluji.“

Moje babička mne vzala za ruku a vzala mne pryč. Natanael mne sledoval, jak odcházím, stále se usmíval a jasně jsem ho slyšela, jak říká: „Miluji tě, mami.“

Můj duch tím byl rozzářen, ale už jsem nestačila zareagovat, protože věci se začaly odehrávat velmi rychle.

„RaNelle,“ řekla babička, „ještě jednu věc ti musím říct. Řekni všem, že tím klíčem je láska.“

„Ten klíč je láska,“ opakovala.

„Tím klíčem je láska,“ zopakovala po třetí.

Poté moji ruku pustila, a ta slova se mi v mysli opakovala, když jsem ji opouštěla a upadla jsem do hluboké temnoty. Plakala jsem, když jsem opouštěla ten svět světla a slávy a lásky.

Ta poslední věc, kterou jsem viděla, byla její natažená ruka.

RaNelle zkušenost klinické smrti zde končí, když se vrací do svého popáleného těla v nemocnici. O sedm let později porodila syna, kterého pojmenovala Natanael. Říká, že občas vidí různé vyjádření na tváři svého syna, které jsou velmi podobné tomu Natanaeli, kterého potkala v nebi.

CO ZNAMENÁ ZESNOUT V JEŽÍŠI?

Štěpán umírá kamenován a vidí otevřené nebe a Ježíše po Boží pravici. Skutky 7,56: „*a řekl: "Hle, vidím otevřená nebesa a Syna člověka stojícího po Boží pravici!"* a hned na to se Štěpán modlí 7:59, 60: „*a kamenovali Štěpána, který vzýval Boha a říkal: "Pane Ježíši, přijmi mého ducha. Klesl na kolena a hlasitě zvolal: "Nepočítej jim tento hřích, Pane!" **Po těch slovech zesnul.***“ Štěpán zde nemá pouhé vidění, ale nadpřirozeně skrze Ducha svatého vidí realitu nebe; není zde řečeno, že se jednalo o vidění, jako třeba u apoštola Petra, kde se jasně hovoří o tom, že se o vidění jednalo (Skutky 9:12). Kromě toho, že to, co Štěpán viděl, bylo svědectvím Saulovi, budoucímu apoštolovi Pavlovi, opravdu si myslíte, že Bůh by oklamal svého služebníka Štěpána viděním nebe, které uvidí až někdy v budoucnu? Za to není třeba se modlit, tato událost je neodvratná. Kdyby tomu bylo tak, jak někteří praví, že jeho duše spí v prachu, byl by Štěpán něco o tom v modlitbě řekl. Bůh jistě jeho ducha přijal podobně, jako když Pán poručil svého ducha do rukou Otce. Luk. 23:46: „*Tedy Ježíš hlasitě vykřikl: "Otče, do tvých rukou svěřuji svého ducha."* A když to řekl, vydechl naposled.“ Toto poslední vydechnutí je myšleno na jeho tělo, jelikož podle epištoly Petra 1 Petruv 3:18-20 „*Vždyť i Kristus jednou trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrcen v těle, ale obživen v Duchu, v němž také přišel a kázal duchům ve vězení.*“ Zde je jasně řečeno, že během těchto tří dnů vešel Ježíš v Duchu k duchům ve vězení a kázal jim radostnou zvěst evangelia. Tedy vidíme, že „zesnulo“ Jeho tělo a ne Duch, kterého zabít nejde. Také Štěpán naplněn jsa Duchem

svatým zvolal podobně jako Ježíš na kříži. Skutky 7:60: „Potom klesl na kolena a hlasitě zvolal: "Pane, nepočítej jim tento hřích!" A když to řekl, zesnul.“ Všimněte si tedy, prosím, že Štěpán neumřel, ale jen zesnul nebo usnul, což se vztahuje opět na jeho tělo – „prach jsi a v prach se obrátíš“ – a to z toho důvodu, že smrt je něco negativního a je spojena s hříchem, ale věřící v Krista jsou nazváni „svatí v Kristu“ a proto duchovně řečeno neumírají, ale jejich tělo pouze spí až do dne vzkříšení. O věřících se na mnoha místech píše, že zesnuli v Kristu, 1 Tesalonickým 4:14: „Věříme-li totiž, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, právě tak věřme, že i ty, kdo zesnuli v Ježíši, Bůh přivede s ním.“ Tento obraz spánku není myšlen doslovně, ale je zde obrazem spánku, který Bůh uvrhl na Adama, aby z něj stvořil Evu, podobně jako Bůh z toho druhého Adama, Krista stvořil novozákonní církev. Adamův spánek je zmíněn ještě předtím než člověk zhřešil a je předobrazem smrti a vzkříšení Pána Ježíše, skrze nějž Bůh zplodil nevěstu Kristovu pro svého Syna. Což ukazuje na skutečnost, že Kristus neumíral pouze za naše hříchy, ale také proto, aby byl naplněn Otcův plán, který s člověkem měl již před založením světa a který se v ráji nenaplnil, jelikož člověk padl. Nevěsta Kristova je více než jen omilostněný hříšník, je „kost z mých kostí a tělo z mého těla! Ať muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest.“ (Genesis 2:23) Jeho nevěsta je zrozena z Jeho vlastního života! Tato nevěsta bude v poslední době před Jeho příchodem bez vrásky a poskvrny, jak je to i zaslíbeno! Efezským 5:30-32: „...neboť jsme údy jeho těla, z jeho masa a z jeho kostí. Proto člověk opustí svého otce i matku a přilne ke své manželce a ti dva budou jedno tělo. Toto je veliké tajemství; já však mluvím o Kristu a o církvi.“

ANOREXIE

SUSAN

Tak tedy - pocházím z vesnického prostředí z jihovýchodní Alabamy. Po celý svůj život jsem chodila do církve. Na rodiče si vzpomínám, že se vždy modlili ohledně všeho a důvěřovali Bohu. Já jsem se přesto nikdy k Bohu nijak zvlášť nepřiblížila. Věřila jsem v Něho, i v to, že Ježíš přišel na zem a zemřel za mne, ale teprve až v roce 1993 jsem mu odevzdala celé své srdce.

Po mnoho let jsem trpěla anorexií. Začalo to, když mi bylo čtrnáct let. V roce 1993, ve věku dvaceti pěti let, jsem byla tak nemocná, že jsem vážila pouhých 30 kilogramů. Procházela jsem různými terapiemi kvůli této nemoci a dokonce mne museli krmit i násilím. Nic nepomáhalo. Takže poté, co jsem se dověděla, že mi začínají selhávat ledviny, odmítla jsem veškerou léčbu a modlila jsem se, aby mi Bůh pomohl. Řekla jsem mu, že pokud bude chtít, tak pro Něho budu žít. Nemyslela jsem vůbec na to, že bych mohla zemřít, protože jsem se skrze to vždy nějak probjovala.

Když mi bylo lépe a měla jsem jít na veřejnost, byla to pro mne hrozná noční můra. Lidé dělali škaradé poznámky jako například „hele, holka s AIDS“ a podobné věci. Po nějaké době jsem z domu již vyjít nemohla, hlavně kvůli své nemoci, a také zčásti proto, že jsem

nemohla uvěřit tomu, jak jsou lidé krutí. Pak jedné noci jsem se probudila a snažila jsem se nadechnout, ale nešlo to. Hrozně se mi zvedal žaludek a divoce jsem se třásla, a byla jsem tak nemocná, že jsem se nemohla ani hýbat. Nemyslela jsem na to, že bych mohla zemřít, protože doktoři mě chtěli dát na dialýzu a myslela jsem si, že potom bude vše zase v pořádku. Ale nebylo.

Po chvíli jsem opustila své tělo. Nešla jsem skrze tunel. Jen jsem se vznášela kolem a dříve, než jsem si mohla cokoli uvědomit, tak jsem byla v nebi. Víím, že to bylo nebe, protože jsem nikdy necítila květiny tak překrásně vonět a nikdy jsem neviděla tak překrásnou přírodu.

Šla jsem za svojí babičkou, která na mne již čekala. Vypadala, že jí je kolem třiceti roků, i když zemřela, když jí bylo sedmdesát pět. Pak jsem uviděla svého dědečka. Zemřel, když mu bylo devadesát dva.

Stále mi říkal: „Podívej, co můžu udělat.“

Chodil po rukou. Nechápala jsem, proč mi ukazoval, že tohle může udělat. Potom mi babička řekla, jestli nechci jít a vidět Ježíše. Doslova jsem vykřikla: „ANO!!!“

V momentě, kdy jsem ho uviděla, tak jsem se rozplakala. Cítila jsem Jeho lítost ke mně. Utěšoval mne, když jsem mu říkala, jak mi lidé na zemi ubližovali kvůli mému tělesnému stavu a jak jsem trpěla anorexií. On byl tak...tak moc milý. Řekl mi, že o tom všem ví a že to bude v pořádku.

Požádala jsem ho, jestli mi to může slíbit a On mi řekl „ano“.

Řekla jsem mu něco, co jsem mu možná neměla říkat. Řekla jsem mu: „Jsi velmi pěkný muž.“

Smál se tomu. Potom jsem se začala smát i já. Byl to ohromný čas.

Všimla jsem si, jak vypadal. Měřil asi metr osmdesát a vážil asi kolem 70 kilo. Byl štíhlý, měl tmavohnědé vlasy a hnědé oči. Kolem Něho byla spousta lidí; ale (a tohle mne hluboce dojímá) já jsem mohla jít přímo k Němu a mluvit s Ním. Na zemi by tomu tak nebylo. Nemůžete jen tak přijít k tomu, kdo je tak velmi důležitý a mluvit s ním. Ale s Ježíšem můžete.

Poté mi řekl, abych se vrátila a řekla všem, co jsem viděla. Slíbila jsem, že tak učiním. Pak mne objal. V tu chvíli jsem pocítila, jakoby skrze mne procházely miliony voltů elektřiny – to vše jen z Jeho objetí, nemohla jsem se udržet na nohou z té ohromné moci, která z Něho do mne proudila.

Pak jsem cítila, jak padám dolů obrovskou rychlostí. Byla jsem doslova vymrštěna do svého těla na posteli. Byl to takový náraz, že jsem se v šoku posadila. Byla jsem tak zklamaná, že už nejsem v Jeho přítomnosti, ale zpět tam, kde jsou všichni tak krutí. A já byla tak nemocná. Stále jsem na sobě měla ten pocit jakoby elektřiny z jeho dotyku. Ale byla jsem přece tak nemocná, tak jsem šla spát.

Ráno jsem se probudila, cítila jsem, že mám hlad, tak jsem se najedla. Poprvé za posledních jedenáct let jsem snědla celé jídlo, bez toho abych měla nějaké pocity anorexie, které jsem měla vždy. Toho dne jsem byla objednaná k lékaři. Když mne doktor prohlédl a udělal nějaké testy, tak mi druhého dne volal a chtěl mne vidět. Řekl mi, že mám zdravé ledviny. Byla jsem šokovaná. Řekl mi: „Již nemáte ledvinové selhání.“

Potom jsem se cítila stále lépe. Doktor si to stále nedovedl vysvětlit. Nikdo si to nedokázal vysvětlit. Ale já vím proč. Ježíš se mne dotkl a uzdravil mne. Doktor řekl, že není žádné lékařské vysvětlení toho, že moje ledviny jsou teď v normálním stavu. Podruhé když mne viděl, tak jsem mezitím přibrala 6 a půl kilogramu. Teď, po devíti letech, jsem šla z 30 kilogramů na 61 kilogramů. Potom jsem již nikdy neměla žádný ledvinový problém ani žádný jiný, který by mohl být zapříčiněn anorexií. Jsem šťastná a zdravá. A NIKDY nezapomenu na to, když jsem viděla Ježíše. Nikdy. Nemohu na Něho dnes ani pomyslet bez toho, abych nezačala plakat. Cítím se tak zvláštní, že se mne dotkl a že jsem s Ním mohla mluvit a tím, jaké slitování se mnou měl. Tady jsem se s ničím takovým nikdy nesetkala.

PROČ DĚDEČEK CHODIL PO RUKOU

Teď abych to zakončila, řeknu vám, proč dědeček chodil po rukou. Moje matka mi nikdy neuvěřila, když jsem jí tuto zkušenost vykládala. Řekla jsem jí o tom nedávno. Ví, že mi Ježíš řekl, abych o tom všem řekla, ale trvalo mi devět let, než jsem o tom vůbec byla schopná promluvit. Řekla jsem matce, že jsem viděla dědečka chodit po rukou a jakou měl obrovskou radost jen z toho, že mi to mohl ukázat. Najednou zbělela v obličeji. Zeptala jsem se jí, jestli se jí něco nestalo. Řekla mi, že když byl dědeček ještě mladíkem, dělal to, aby udělal dojem na lidi. Řekla mi, že v tom byl velmi šikovný a rád to druhým ukazoval. Ale řekla mi, že jsem to musela od někoho slyšet. Odpověděla jsem, že jsem to nikdy od nikoho z rodiny neslyšela vyprávět. Mnozí z nich to ani nevěděli, když jsem se jich na to později zeptala. Moje babička to řekla mé matce ještě když byla dítě a proto si na to vzpomíná. Dědeček byl velmi starý, když jsem se narodila a čím starší byl, tím větší měl problém cokoliv udělat. Nevěděla jsem o něm nic, když byl ještě jako dítě. Nikdo mi o něm nikdy nic neřekl. Takže teď ví, že není způsob, jakým jsem se to mohla dovědět. Ale stále mi nevěří, že jsem šla do nebe, i když si nedokáže vysvětlit, jak jsem se dozvěděla, že dědeček mohl kdysi chodit po rukou. Byl na to v nebi velmi hrdý, stejně tak jak byl zde.

Zapomněla jsem říct, že jsem v nebi viděla všechna svoje oblíbená domácí zvířátka z doby, když jsem byla ještě dítě. Psy a dokonce i andulky, které jsem měla moc ráda. Měli s sebou nosiče – byl to muž, který se o všechna tato zvířátka staral. Takže pokud se mne někdo zeptá, jestli zvířátka žijí po smrti, pak musím říct: „Ano!“

To je můj příběh a i když jsem od té doby mnohokrát zhřešila, vím, že je mi odpuštěno, když o to požádám. Žiji svůj život takovým způsobem, že kdybych zemřela, nebe by se stalo mým domovem a znovu bych se sjednotila se svou rodinou a s Ježíšem. Řekla jsem o tomto i jiným lidem na internetu, ale oni v Boha nevěří a myslí si, že jsem cvok. Ale mně je to jedno. Stále si připomínám ten verš z Bible, který říká, že být mimo tělo je být přítomen s Pánem. Je to taková pravda. 2 Korintským 5:8: „*Máme tedy smělou důvěru a líbí se nám raději být vzdálenými od tohoto těla a být doma u Pána.*“

Copyright © 2007 Near-Death Experiences & the Afterlife,
Použito se svolením

PŘÍBĚH Z DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY

(Zkráceno)

Dr. George Ritchie

V prosinci roku 1943, během druhé světové války dvacetiletý Georgie Ritchie zemřel na zápal plic. O devět minut později byl zázračně navrácen zpět do života, aby vyprávěl o svém úžasném zážitku o životě po životě. Právě tento příběh tak mocně pohnul s dr. R. Moody, který začal velmi vážně vyšetřovat klinickou smrt.

Klinická smrt

Ten muž pustil mé ruce...slyšel jsem kliknutí a bzučení. To bzučení pokračovalo. Zesilovalo. Bylo to v mé hlavě a moje kolena jako by byla z gumy. Podlamovala se a já padal a po celý ten čas jsem slyšel, jak ten bzukot narůstá na síle.

Posadil jsem se a škuhl jsem sebou. Kolik je hodin? Podíval jsem se na stolek u postele, ale hodiny mi vzali. Vlastně, kde jsou všechny moje věci?

Vyskočil jsem z postele v úzkosti a hledal jsem své oblečení. Moje uniforma nebyla na židli. Otočil jsem se a zamrazilo mne.

Někdo v té posteli ležel.

Přikročil jsem blíže, abych se na něho podíval. Byl velmi mladý, s krátkými hnědými vlasy, ležel velmi nehybně. Ale to je přece nemožné! Já sám jsem přece právě z té postele vstal! Na moment jsem s tou záhadou zápasil. Bylo příliš podivné přemýšlet o tom – a stejně nemám na to čas.

Prošel jsem kancelář a vyšel jsem na chodbu. Seržant právě přicházel a nesl nějaké nástroje přikryté plátnem. Asi nic nevěděl, ale byl jsem tak rád, že jsem našel někoho, kdo byl vzhůru, že jsem mu šel naproti.

„Promiňte, seržante,“ řekl jsem. „Neviděl jste svěřence pro tuto jednotku, že ne?“

Neodpověděl. Ani se na mne nepodíval. Přicházel jen stále blíž, přímo proti mně, ani nezpomalil.

„Dávejte pozor!“ zakřičel jsem a uskočil mu z cesty.

Prošel za mne dolů po chodbě způsobem jako by mne nikdy neviděl a já nechápal, jak jsme se té srážce vůbec mohli vyhnout.

Potom jsem uviděl něco, co mi dalo nový nápad. Dole na chodbě jsou železné dveře, které vedou ven. Přispěchal jsem k nim. I kdyby mně měl ten vlak ujet, tak bych se do Richmondu stejně nějak dostal!

Téměř bez toho, že bych to věděl, jsem se najednou ocitl venku, cestoval jsem ve skutečnosti rychleji než kdy před tím.

Když jsem se podíval pod sebe, tak jsem byl udiven, když jsem neviděl půdu, ale meduňkové keře. Tábor Berkeley se zdál, že je již v té chvíli daleko za mnou, když jsem letěl nad temně zmrzlou pouští. Moje mysl mi stále říkala, že to co dělám je nemožné, a přece...dělo se to.

Byl jsem na cestě do Richmondu; nějak jsem věděl, že jsem těmi železnými dveřmi v nemocnici prošel. Byl jsem na cestě do Richmondu stokrát rychleji než nějaký vlak.

Najednou jsem zjistil, že zpomaluji. Pode mnou se teď spojovaly dvě ulice, zachytil jsem plápolající modrou zář. Přicházelo to z neonového nápisu nade dveřmi obchodního centra s červenou střešou „Pabst Blue Ribbon Beer“, byla to cedule ve přední výloze. „Cafe“, neonová písmena se chvěla nad červenými dveřmi a z oken svítilo světlo na chodník.

Když jsem na to hleděl, uvědomil jsem si, že jsem se zastavil. Nějak jsem visel zhruba 15 metrů ve vzduchu, byl to ještě podivnější pocit než to lítání. Ale neměl jsem čas se nad tím nějak zamýšlet, neboť dole po chodníku u této celonočně otevřené kavárny šel rychle nějaký muž. Alespoň od něho zjistím, v jakém jsem městě a jakým směrem jdu. Když jsem na to myslel – jakoby se myšlenka a skutek stali jedním – našel jsem se na chodníku a pospíchal k tomu muži. Byl to civilista kolem čtyřiceti až čtyřiceti pěti, měl na sobě svrchní kabát, ale byl bez klobouku. Nad něčím se velmi zamýšlel, protože se na mne ani nepodíval, když jsem k němu přikročil.

„Můžete mi prosím říct,“ řekl jsem, „co je to za město?“

Šel dál.

„Prosím vás, pane“ řekl jsem tedy ještě hlasitěji, „jsem zde cizí a ocenil bych, kdyby...“

Přišli jsme ke kavárně a on se otočil a natáhl se po klice od kavárny. Je snad ten člověk hluchý? Položil jsem mu levou ruku na rameno, abych mu po něm poklepal.

Ale nic tam nebylo.

Stál jsem tam před těmi dveřmi a chytal jsem po něm, ale bylo to jako bych sahal do řídkého vzduchu. Jako kdyby tam nikdo nebyl. A přece jsem ho jasně viděl, dokonce jsem viděl i místo na bradě, kde nebyl dobře oholen.

Odvrátil jsem se od tohoto tajemství muže bez podstaty a opíral jsem se o kotevní drát z telefonní budky, abych si vše promyslel. Moje tělo ale tím drátem prošlo, jako kdyby tam nebylo.

Tam na tom chodníku v tom neznámém městě jsem se velmi nedůvěřivě zamyslel. Bylo to pro mě to nejtěžší přemýšlení v životě. Ten muž v kavárně, tento telefonní drát...řekněme, že jsou naprosto v pořádku. Řekněme, že já jsem ten, který je...jaksi změněn. Co kdyby nějakým nemožným, nepředstavitelným způsobem jsem ztratil moje...moji pevnost. Moji schopnost uchopit věci, učinit kontakt se světem. Dokonce schopnost být viděn! Ten chlapík právě teď. Bylo jasné, že mne nikdy neviděl ani neslyšel.

A najednou jsem si vzpomněl na toho mladíka, kterého jsem viděl v posteli v nemocničním pokoji. Co když jsem to byl...já? Co když to byla ta materiální, pevná část od které jsem se nějakým nevysvětlitelným způsobem oddělil. Co když ta podoba, kterou jsem nechal ležet v tom nemocničním pokoji v Texasu, byla moje vlastní?

A pokud ano, jak se do ní znovu dostanu? Proč jsem jenom tak letěl pryč bez přemýšlení?

Znovu jsem se rychle vzdaloval z tohoto města. Pode mnou se nacházela široká řeka. Zdálo se, že letím zpět stejným směrem, odkud jsem přišel, a zdálo se mi, že letím ještě rychleji než předtím. Toho večera jsem viděl, jak pod sebou v rychlosti mímám kopce, jezera a farmy.

Stál jsem před přízemím nemocnice.

Bylo to naprosto nejpodivnější hledání v mém životě; hledal jsem sám sebe. Běžel jsem od jednoho svěřence ke druhému, u každého pokoje jsem se zastavil a nahlédl dovnitř a prohlížel jsem každého, kdo tam ležel.

V jednom pokoji jsem se vracel ke dveřím. Byla tam mrtvola muže v posteli! Cítil jsem stejný odpor jako poprvé, když jsem nechtěl uvěřit, že to jsem já. Ale...pokud je tohle můj prsten, potom...potom jsem to já, moje oddělená část, která leží pod touto plachtou. Znamená to, že jsem...

Poprvé se mi vybavilo slovo „smrt“ ve spojení s tím, co se stalo. Ale já jsem přece nebyl mrtvý! Jak můžu být mrtvý a přitom stále při vědomí? Přemýšlel jsem. Zakoušel jsem. Smrt je jiná. Smrt je...nevěděl jsem. Další slova jsem si již nedokázal zodpovědět. Byl jsem to já při vědomí, vzhůru, pouze jsem neměl fyzické tělo, ve kterém bych mohl fungovat.

Zoufale jsem se pokoušel nahlédnout pod tu plachtu, snažil jsem se ji stáhnout, abych se podíval, kdo na té posteli leží. Všechno mé úsilí bylo k ničemu.

Setkání s Ježíšem Kristem

Najednou jsem si byl vědom, že se udělalo jasněji, mnohem jasněji než kdy jindy. V ohromení jsem hleděl na to, jak toto světlo narůstá na intenzitě a svítí všude kolem.

Neviděl jsem, odkud přichází. Všechny žárovky by takovou zář nemohly vyprodukovat. Všechny žárovky na světě by to nedokázaly! Bylo tam neskutečně jasno; bylo to jako by všechny svářečky na světě byly zapnuty najednou. Myslel jsem si: „Teď jsem rád, že nemám fyzické oči. Tohle světlo by zničilo sítnici oka v sekundě.“

Ne, opravuji se, ne to světlo ale – On. On byl příliš jasný, abych na něho mohl pohledět. Protože v té chvíli jsem mohl vidět, že to nebylo jen světlo, ale Muž, který vstoupil do té místnosti, nebo spíše Muž, který měl tělo ze světla. Neskutečně silná záře formovala Jeho postavu.

V okamžiku, kdy jsem Ho poznal, mi v mysli vyvstala myšlenka: „Postav se!“ Ta slova pocházela z mého nitra a přece měla takovou autoritu, jakou moje myšlenky nikdy neměly. Postavil jsem se na nohy a když jsem tak učinil, přišla s jistotou další slova: „Jsi v přítomnosti Syna Božího.“

Jestli je tohle Syn Boží, pak se jmenuje Ježíš. Tato osoba byla moc sama o sobě, starší než čas a přesto modernější než kdokoliv, koho jsem kdy potkal.

Nadto s tou stejnou tajemnou vnitřní jistotou jsem věděl, že tento muž mne miluje. Ještě více než moc, z tohoto muže vyzařovala láska. Neuvěřitelná láska. Láska, jakou si nedovedete představit ani v těch nejdivočejších snech. Tato láska věděla o mé každé věci, o hádkách s mojí nevlastní matkou, o mé výbušné povaze, znala mé myšlenky na sex, které jsem nedokázal kontrolovat, každou zlou sobeckou myšlenku a skutek ode dne mého narození – a přijal mne takového, jaký jsem byl.

Přehled mého života

Když říkám, že znal vše, co jsem kdy udělal, to je pouze informativně. Neboť do té místnosti spolu s jeho zářící přítomností vešla také každá epizoda z mého života. Vše, co se mi kdy přihodilo, bylo prostě tam, v plném obraze z minula i ze současnosti a všechny se promítaly ve stejnou dobu. Každý detail mého dvacetiletého života tam byl, abych se na něj podíval. Dobré i špatné, důležité i nedůležité. A s tímto nadhledem přišla otázka. Všechny tyto scény z mého života se zdály, že jsou vysílány z toho živého světla vedle mne.

„Co jsi udělal se svým životem?“

Zoufale jsem se rozhlížel kolem po něčem, co by stálo za to, něco co by se v tomto světle planoucí reality mohlo zdát cenným. Ale v celém mém životě, který běžel přede mnou, jsem nenašel nic než nekonečný hlučný zájem jen sám o sebe. Copak jsem nikdy neudělal nic mimo své vlastní zájmy, nic co by jiní lidé ocenili jako cenné?

Vyvstala ve mne otázka „to přece nemůže být fér!“, samozřejmě že jsem se svým životem neudělal nic! Neměl jsem čas. Jak můžete soudit někoho, kdo ještě ani nezačal?

Odpověď, která přišla, v sobě neměla ani stopu odsouzení, spíše nekonečnou lásku:

„Smrt může přijít v kterémkoliv věku.“

„A co ty peníze od pojišťovny, které dostanu, když mi bude sedmdesát?“ Slova ze mne vyšla, ani jsem nevěděl jak. Už nešla vzít zpět. Komunikace se odehrávala namísto mluvení v myšlenkách.

Předtím jsem měl jen takové tušení, že Ježíš má v sobě smysl pro humor, ale teď jsem si tím byl naprosto jistý, protože se zdálo, když jsem to vyslovil, že vibruje jakýmsi druhem svatého smíchu – ne že by se smál mojí hlouposti ani to nebyl smích, který by se mi nějak vysmíval, ale byl to smích navzdory všem mým chybám a tragédií.

A v této extázi radosti jsem si uvědomil – že jsem to byl já, který sám sebe tak krutě soudil, když jsem viděl svůj život před sebou. Byl jsem to já, kdo jej viděl jako bezcenný, zaměřený jen na sebe a nedůležitý. Takovéto odsouzení ale nepřišlo z té Slávy, která kolem mne zářila. Neobviňoval mne ani nenapravoval. Jednoduše... mne miloval. Naplňoval celý svět sám sebou a přece nějakým způsobem byl zde se mnou osobně. Stále čekal na mou odpověď na tu otázku: „Co jsi udělal se svým životem, co bys mi mohl ukázat?“

Ta otázka tedy měla co dočinění s láskou. Jinými slovy... jak moc jsi svým životem miloval? Miloval jsi ostatní, tak jak já miluji tebe? Totálně? Bezpodmínečně?

Když jsem tuto otázku uslyšel znovu, teprve teď jsem si uvědomil, jak bylo bláznivé pokoušet se najít odpověď v těch scénách odehrávajících se kolem nás.

(pozn. překl: Dva lidé mohou udělat stejný dobrý skutek, ale jak je psáno, Bůh bude tyto skutky „přepalovat“, aby se ukázalo, jestli měly svůj základ v Bohu: 1 Korintským 3:12-15: „Staví-li pak někdo na tom základě zlato, stříbro, drahé kamení, dříví, seno, slámu, dílo každého vyjde najevo. Ten den je totiž ukáze, neboť bude zjeveno ohněm a ten oheň vyzkouší dílo každého, jaké je. Zůstane-li něčí dílo, které na něm postavil, dostane odplatu. Shoří-li něčí dílo, utrpí škodu; ale sám bude spasen, avšak tak jako skrze oheň.“ Všimněte si, že se zde nejedná o soud, který rozhodne o jejich spasení, ale o tom, jestli jejich skutky měly hodnotu té Boží lásky! Týká se ovšem pouze věřících, kteří staví na tom pravém základě, na Ježíši Kristu!)

Nevěděl jsem, že taková láska je vůbec možná. Někdo mi o tom měl říct, pomyslel jsem si pobouřeně!

„Já jsem ti o tom řekl.“

Ale jak? Stále jsem se chtěl ospravedlnit; jak mi to mohl říct bez toho, abych Ho to slyšel říkat?

„Řekl jsem ti to životem, který jsem žil. Řekl jsem ti to smrtí, kterou jsem zemřel. A pokud budeš mít své oči upřené na mě, uvidíš víc...“

Peklo

Znovu jsme se někam pohybovali a stáli jsme na jakési prostranné ploché rovině. Zde jsem již ale neviděl žádné živé lidi. Toto místo bylo zaplněno hordami strašidelných bytostí; nikde jsem nezahlédl ani jednu živou bytost s touto světelnou kuklou. Byly to ty nejfrustrovanější, nejnazlobenější, nejzoufalejší bytosti, které jsem kdy viděl.

„Pane Ježíši!“ zvolal jsem. „Kde to jsme?“

Nejdřív jsem si myslel, že se díváme na nějaké obrovské bitevní pole; všude jsem viděl, že tito duchové s někým bojují, zápasí na život a na smrt, svíjeli se v bolestech, rozdávali rány pěstmi atd. Neměli žádné zbraně, bojovali holýma rukama, nohama a zuby. Ale co bylo zvláštní...neviděl jsem žádnou krev, nikdo nepadl mrtvý k zemi. Obrovská rána, ale žádné vnější zranění.

Pokud jsem se domníval, že vidím peklo, tak teď jsem si toho byl naprosto jistý! Tato stvoření se zdála být uzavřena do svých zlozvyků mysli a emocí, do nenávisti, vražedných myšlenek atd.

Ještě více hrůznější než to kousání a kopy, které si navzájem uštědřovali, byly jejich sexuální nešvary, kteří mnozí praktikovali jako v pantomimě. Pokoušeli se o perverse, o jakých se mi ani nesnilo, ale naprázdno. Zdálo se, že jejich myšlenky a skutky jsou jedno, takže nevím, jestli to co jsem viděl, bylo skutečné nebo jen obraz jejich myšlení. Bylo nemožné říct, jestli ty hrozné výkřiky zoufalství, které k nám doléhaly, nepocházely jen z jejich myšlení. Opravdu se zdálo, že v tomto duchovním světě na tom ani nezáleželo. Cokoliv kdokoli jen pomyslel, ať už chtěně nebo nechtěně, se promítlo kolem něho všem na odiv a bylo to výřečnější než by slova mohla vyjádřit, rychlejší než zvuk.

A ty myšlenky, které byly nejčastější, měly co dočinění s tím vyšším poznáním nebo schopnostmi nebo přicházely z prostředí, ve kterém žili: „Já jsem ti to říkal!“ „Vždycky jsem tohle věděl!“

„Copak jsem tě nevaroval?“ tyto výkřiky bylo slyšet znovu a znovu. S odporným pocitem mi tyto výkřiky připomínaly moje vlastní myšlení. V tomto ječení závisti a zraněné sebe-důležitosti jsem slyšel sám sebe.

Z Ježíše jsem nepocíťoval nějaké odsouzení, pouze lítost nad těmito nešťastnými tvory, která lámala Jeho srdce.

Co je tu drželo? Něco neviditelného? Proč neodešli? A možná, že to nebyl Ježíš, který je zde odhodil, ale oni sami utekli od Jeho přítomnosti Světla, a proto jsou teď v temnotě.

Na tomto místě jsem viděl bytosti, které se hádaly ohledně náboženských otázek a snažily se zabít každého, kdo s nimi nesouhlasil. Když jsem to uviděl, myslel jsem si: „Není divu, že náš svět je v takovém nepořádku a proč bylo tolik náboženských válek v historii. Není divu, že právě nad tímto se tak Kristus rmoutí, ten, který nás přišel učit pokoji a lásce.“

(pozn. překl: 2 Timoteovi 2:14: *„Tyto věci připomínej a zapřísahej bratry před Pánovou tváří, aby se nehádali o slova, což není k žádnému užitku, ale ke zkáze posluchačů.“*

Město Boží – Nebe

Ta centrální Osobnost stále zůstávala po mém boku. Cokoliv mi Ježíš ukazoval, On zůstával stále mým centrálním bodem pozornosti.

Ted' se, že jsme zanechali tuto zem za sebou.

A pak jsem to uviděl, bylo to v nekonečné vzdálenosti od Země, mnohem dál než by lidské oči mohly dohlédnout jakýmkoliv druhem vidění – město. Zářící, na první pohled nekonečné město, dostatečně jasně osvětlené, aby bylo vidět nadevšechno. Záře vyvěrala už jenom ze samotných zdí a ulic tohoto místa, i z bytostí, které jsem mohl vidět jak se uvnitř tohoto města pohybují. Zdálo se, že vše bylo světlem samotným, stejně jako Ježíš vedle mne.

V té době jsem ještě nikdy nečetl knihu Zjevení. Pouze jsem mohl v údivu hledět na tuto velkolepou podívanou z dálky. Podívoval jsem se tomu, jak každá budova a každý bydlící musí být ve skutečnosti, když jsou takto vidět na tak obrovskou vzdálenost. Mohou být tyto bytosti, přemýšlel jsem v úžasu, těmi, kteří vskutku drželi Pána Ježíše jako svůj hlavní bod pozornosti po celý svůj život? Viděl jsem tedy nakonec ty, kteří Ho hledali ve všem? Hleděli na Něho z takové blízkosti, že nakonec byli proměněni do Jeho obrazu? Dokonce ještě když jsem takto přemýšlel, dvě jasně zářící postavy se od tohoto města oddělily a přibližovaly se k nám, letěly k nám rychlostí světla.

Tohle mne překvapilo, jelikož tohle byla první úroveň, ve které její obyvatelé byli schopni vidět jak Krista, tak i mě. Co bylo ještě překvapivější, vyzařovaly ze sebe to stejné světlo téměř ve stejné míře jako Kristus. Když se k nám tyto bytosti přiblížily, mohl jsem z nich také cítit tu lásku, která z nich proudila směrem k nám. Ta obrovská radost, kterou projevíly, když uviděly Krista, byla neomylná.

Když jsem viděl tyto bytosti a cítil tu radost, pokoj a štěstí, které z nich vyvěralo, to na mne učinilo silný dojem, že tohle je to místo všech míst, vrcholná říše všech říší. Bytosti, které ji obývaly, byly plné lásky. Tohle – a o tom jsem přesvědčen – JE NEBE. Začal jsem poprvé ve svém životě chápat to, co apoštol Pavel říká v 1 Korintským 13, když napsal: „*A kdybych měl prorocství a rozuměl všem tajemstvím a veškerému poznání a kdybych měl všechnu víru, takže bych i hory přenášel, ale neměl bych lásku, nejsem nic.*“ (1 Kor. 13:2)

Avšak tak rychle jak k nám tyto duše přišly, tak jsme se začali vzdalovat. Zoufale jsem k Němu začal volat, aby mne tak nezanechal, aby mne učinil připraveným ke vstupu do toho zářivého města, aby mne nezanechal na této temné a úzké cestě. Najednou to světlo Ježíše vstoupilo do mého života a naprosto ho naplnilo, a jenom myšlenka na to, že bych byl kdy od Něho odloučen, se pro mne stala víc než bych dokázal unést.

Pán mi řekl: „Je to na lidstvu, kterým směrem se rozhodne jít. Já jsem přišel na tuto planetu, abych ti skrze ten život, který jsem vedl, ukázal jak milovat. Bez NAŠEHO OTCE nemůžeš činit nic, ani já jsem nemohl. Ukázal jsem ti to. Máš 45 roků.“

V té chvíli jsem nechápal, když řekl, že mám 45 roků.

Můj krk mne pátil a tíha na mé hrudi byla zdrcující.

(Zde zážitek dr. George Ritchie, končí a navrácí se do pozemského života.)

ZÁPAL MOZKOVÝCH BLAN

M. L. Gordon

Tohle je zázitek mého přítele, který zemřel tuto středu. Já jsem to sepsala za účelem poslat tento zázitek do naší církve, ale dal mi svolení k tomu, abych to poslala komukoliv, kdo by si to rád přečetl.

Od: DeclineJ@aol.com

M. L. Gordon a jeho manželka Linda byli aktivními členy Hickory Grove United Methodist – Spojené metodistické církve od roku 1980. Mnozí z našeho obcenství jsme byli velmi dotčeni a inspirováni láskou a oddaností těchto dvou lidí. Je to právě v tomto duchu lásky, kdy M. L. by rád s vámi sdílel tento příběh.

V roce 1962 se M. L. připojil ke U. S. armádě a byl poslán lodí do Fort Gordon, Borgis, kde měl začít výcvik. Po osmi týdnech se v kasárnách rozšířil zápal mozkových blan. Dva z vojáků, kteří byli s M.L kamarádi, na tuto nemoc zemřeli, ale M. L. byl touto nemocí nedotčen. Když dokončil svůj 10týdenní výcvik, M.L. pokračoval dál ve Fort Ord v Kalifornii. Znovu se tam objevila tato nemoc, ale M.L. věřil, že ho minula. Poté co odjel z Fort Ordu, nicméně začal mít příznaky chronické nemoci. V únoru roku 1966 mu byla Správou pro veterány v Durhamu, NC diagnostikována nemoc známá jako zánět mozkové pleny a zápal tvrdé pleny míšní, jako výsledek opakovaného vystavení se viru zápalu mozkové blány. V dubnu roku 1974 M. L. podstoupil operaci, aby se tato choroba přestala šířit, ale neúspěšně. Během následujících deseti let ho tato choroba pomalu a metodicky ochrnovala. V roce 1984 byl M. L. naprosto ochrnutý od krku dolů.

V březnu roku 2003 M. L. se zotavoval z rakoviny, která mu vzala močový měchýř a prostatu a dostal zápal plic. Zatímco ležel na jednotce intenzivní péče v Carolinas Zdravotním centru a zápasil s těžkou infekcí zápalu plic, jeho krevní tlak klesl na 47/26. Mezitím, co mu zdravotní personál přispěchal na pomoc, měl následující zázitek...

Poslední věc, na kterou si pamatuji, než jsem prožil klinickou smrt, je ten, že zdravotní sestry na mě v pokoji volaly: „Pane Gordone, otevřete oči. Otevřete oči.“ Pokoušel jsem se, ale bylo to příliš těžké. Nešla mi ani ukápnout slza.

Když jsem se probudil, stál jsem v černém tunelu. Nebylo nic vidět. Pohleděl jsem doleva, pak doprava a stále nic. Temnota. Řekl jsem: „Tedy, kudy se vydám?“ Tahle část příběhu byla podivná. Stál jsem na nohou a šel jsem, tak jsem se vydal doleva a ušel nějaký kus cesty. Neměl jsem ponětí, jak daleko jsem šel. Mohlo to být pár metrů nebo i kilometrů. Neměl jsem žádné pojetí o čase. Po nějaké době jsem uviděl malé světlo. Šel jsem k němu a začalo být jasněji a jasněji. Nemohl jsem uvěřit, jak se najednou udělalo jasno. A najednou jsem šel po cestě, která byla dlážděna zlatem. Přede mnou se nacházela zlatá brána. Za touto bránou byly budovy. Byly v takovém jasu, že jsem nedovedl říct, jakou měly barvu.

Když jsem pohleděl skrze tuto bránu, uviděl jsem otce Lindy - mojí manželky, (který zemřel v roce 2001), babičku Lindy, moji matku (která zemřela v roce 1998) a mého bratra (který zemřel v roce 1999), a psa, kterého jsem pojmenoval Spot. Dokonce si pamatuji na to, co měli na sobě: Lindin tatínek měl modré džíny, černé boty a černočervenou

kostkovanou košili, kterou vždycky nosil. Moje matka na sobě měla světle modrou halenku a modré šortky. Můj bratr měl na sobě bílou košili a bermudy. Lindina babička měla na hlavě slaměný klobouk a žlutý koupací plášť, který vždy nosila. Šla k jezeru s rybářským prutem přes rameno. A můj pes Spot, který vypadal, že mu je šest nebo sedm měsíců, ji tahal za plášť, aby si s ním hrála.

Tatínek Lindy ke mně promluvil: „Synu, už jsme na tebe dlouho čekali. Pojd' dovnitř.“

„Už jsem na tebe taky čekal dlouho,“ řekl jsem a položil jsem ruku na páčku, abych otevřel tu bránu.

Vždy jsem říkal Lindě, že až vejdu do nebe, tak první věc, kterou chci udělat, je jít po té zaprášené cestě, po které šel Kristus. Jak jsem tam tak stál s rukou na bráně, pohleděl jsem napravo a tam byla ta moje zaprášená cesta. Nemohl jsem tomu ani uvěřit. Mohl jsem ji tam vidět, přesně tak jak jsem si ji vždy představoval.

Začal jsem otvírat tu bránu, když vtom jsem uslyšel hlas: „M.L., vrať se. Tvůj čas ještě nepřišel.“

Řekl jsem: „Ale já se nechci vrátit!“

A najednou jsem uslyšel hlas Lindy, jak na mne volá: „M.L., miluji tě a potřebuji tě.“

„Prosím tě, tohle mi nedělej,“ prosil jsem. „Nech mne jít.“

Poté jsem slyšel jiný hlas, který přicházel z vnitřku: „Ne synu, je čas vrátit se zpět.“ A Lindin tatínek řekl stejnou věc: „Ještě ne. Linda tě stále potřebuje.“

Začal jsem se pohybovat zpět tím temným tunelem. Najednou bylo jasněji a jasněji. Probral jsem se v nemocnici a Linda byla u mne.

Od té doby se mi tento sen opakoval čtyřikrát. Třikrát na jednotce intenzivní péče v CMC. A po čtvrté, když jsem ležel doma ve vlastní posteli a přestal jsem dýchat. Co mne probudilo, byla Linda, která mi třásla rameny a říkala mi, abych dýchal. Ten „sen“ se nikdy nemění. Kromě jedné noci, kdy to byl Bůh sám, který mi řekl, abych se vrátil. Argumentoval jsem a prosil.

„Proč chceš, Pane, abych se vrátil? Jak užitečné může být tohle unavené, zlomené, nemocné tělo? Pokud máš něco, co chceš, abych udělal, řekni mi!“

A On odpověděl: „To zjistíš v MÉM čase.“

Pak se mnou poslal blesk, který mne udeřil.

„Teď běž!“

Ta zkušenost je se mnou stále. Je stále tak skutečná a živá jako poprvé, když jsem ji viděl. Stále mohu vidět tu nádhernou cestu dlážděnou zlatem. Chtěl jsem projít tou branou tak strašně moc. Chtěl jsem tam zůstat víc než cokoli na světě. Cítil jsem pokoj. Dvě sekundy

scházely a mohl jsem být uvnitř. Mohl jsem pohybovat rukama a nohama. Nepotřeboval jsem pojízdnou židli. Ani postel. Moje tělo bylo celé.

Ted' nechci, abyste mne špatně pochopili. Nepospíchám, abych co nejrychleji zemřel. Chci být zde se svojí rodinou, jak nejdéle to jen půjde. Ale učinil jsem s Lindou smlouvu, že jakmile můj krevní tlak klesne znovu, aby mne již nebudila. Pokud smrt přijde, nebudu s ní již bojovat. K tomu dni vzhlížím.

NEUHASITELNÁ HVĚZDA NA VĚKY JASNÁ

Diana

Moje další zkušenost byla ohromující a odlišná od zkušenosti, kterou měla Sára. Bude tomu již 41 roků, v roce 1958, kdy jsem měla zážitek, kterému se dnes říká klinická smrt. Byl nádherný pátek, blížily se mé 22. narozeniny a byla jsem těhotná se čtvrtým dítětem. Před tímto dítětem mi dvě děti zemřely. Můj druhý syn, David měl dva měsíce a měl vrozenou srdeční vadu. Moje třetí dítě, syn S. musel být násilně odstraněn z mého lůna v sedmém měsíci, protože doktoři říkali, že bych ho jinak stejně ztratila. Moc jsem chtěla svého čtvrtého syna Michaela a v té době jsem již přecházela porodní termín. Byla jsem v církvi, pak jsem přišla domů a nakrmila Larryho, dala ho spát a najednou jsem si myslela, že v kuchyni teče voda. Šla jsem tam, potom do obývacího pokoje, zavolala jsem svému manželovi, aby přišel domů, doktorovi a potom své matce, aby přišla hlídat Larryho. Zase jsem šla do obývacího pokoje, pak do koupelny a nakonec jsem si lehla na postel. Nebyla to voda, která tekla, ale krev, kterou jsem pocákala všechny podlahy. Cítila jsem se slabá, ale nebála jsem se a věděla jsem, že musím být kvůli dítěti v klidu.

Larry se probudil, vylezl z postýlky, všiml si té krve a řekl mi ve svém dva a půlročním způsobu mluvení, že dojde pro Alici, což byla naše sousedka. A opravdu tak učinil! Nebýt Alice, manžel by mne našel mrtvou. Alice přišla, nazvedla mi postel u nohou nahoru, protože věděla, o co jde, jelikož také měla dítě a byla velmi hubená. Díky jejímu daru lásky věřím, že jsem dnes tady. Když přišel manžel domů, zanesl mne do auta a jeli jsme z Glendale do nemocnice Sv. Josefa v Burbanku. Na cestě jsem začala být velmi studená a vystrašená. Cítila jsem najednou, že umírám a upřímně jsem se bála, ale hlavně kvůli Larrymu.

Smrt byla tak rychlá. V jednom okamžiku jsem měla těžké bolesti, zimu a strach a v dalším momentě jsem cítila, jako by někdo ze mne shodil těžké brnění. Byla jsem volná, živá, v teple a plná lásky. Byla jsem si vědoma mnoha lidí ve stejnou dobu, byla jsem se svým manželem, s mojí matkou, která jela autem pro Larryho, s Larrym, s mým otcem, který pracoval v NBC – TV, s oběma svými sestrami v práci a s jednou ve škole a s mým bratrem ve škole. Také jsem byla s mým doktorem, když jel do nemocnice. Byla jsem schopna vidět co si kdo myslí, co každý dělá během času, kdy jsem byla mrtvá. Byla jsem s každým, i s těmi lidmi, kteří dělali to, co museli udělat. Šla jsem i se zdravotní sestrou do přízemí pro plazmu. ALE také jsem se dívala dolů na údolí San Fernando, jakoby z letadlového výhledu. A ve stejnou dobu jsem se dívala dolů na planetu Zemi, a to jsme ještě ani nikam

nešli. Nešla jsem skrze tunel. Ve skutečnosti jsem šla skrze galaxii, skrze vesmír a ten pohled byl opravdu uchvacující. Cítila jsem se velmi dobře. A najednou jsem byla DOMA.

Věděla jsem, kde jsem, a tohle bylo to místo, kam jsem patřila. Sára to popsala jako místo, které bylo živé. Bylo to místo, kam tehdy nemohla vstoupit. Jednoho dne bude moci! Ale já jsem byla uvnitř a **BYLO TO VÍC, NEŽ SI DOKÁŽEME PŘEDSTAVIT!** Nebe je velmi reálné místo, ve skutečnosti je reálnější než země. Voda se třpytí, ale to je proto, že to je voda života. A ty barvy jsou úžasné. Je tam vše co roste také zde, ale mnohem krásnější a velmi živé. Když myslíš na to „jak nádherná je ta voda“, nebo „ty lesy“ nebo „ta tráva“, všechno reaguje na tyto myšlenky s láskou, kterou vám opětuje. Uvnitř vás pocítíte jak vás milují za to, že si jich tak ceníte. Není tam ale vše jen příroda. Je tam dokonalost všeho, co jsme se zde na zemi snažili namalovat, postavit nebo mít, co by nás učinilo šťastnými nebo naše životy lepšími. Velcí vědci a stavitelé se pouze nebe snažili napodobit. A dává to dokonalý smysl, protože Země byla stvořena spolu s nebem. (pozn. překl. Genesis 1:1 „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.*“)

Bylo mi tam ukázáno tolik věcí a některé z nich byly pro mne extrémně složité na vysvětlení, když jsem se vrátila. Ale řeknu vám, že jsem byla vzata do místnosti, kde bylo něco jako počítač, což je pro mne opravdu složité, abych to nějak k něčemu přirovnala. Takovému počítači se tady na zemi nikdy nic nebude schopno vyrovnat. Ta bytost, která byla se mnou, mi všechno ukazovala kolem, vše včetně technologie, kterou jsme tehdy na zemi ani neměli. Bůh mi ukázal, jak tento počítač funguje. Mluvili jsme spolu skrze myšlenky. Zřejmě jsem byla tehdy zvědavá ohledně civilní války, tak vzal něco podobného dnešním CD, tehdy v té době jsem to popsala jako malou kovovou nahrávku velikosti čtvrtáku (zhruba česká pětikoruna), a vsunul ji do vrchního místa toho počítače. A najednou celá ta zeď přede mnou zmizela a pod sebou jsem byla svědkem civilní války. Jenže najednou jsem se na to jen nedívala, ale stála jsem na bitevním poli, kde se válčilo. Takže to bylo něco jako dnes virtuální realita a holografická televize najednou. Musela jsem vyslat myšlenku, že se mi nelíbí tam být, jelikož jsem najednou byla s tou bytostí a vše zmizelo zpět do zdi.

Vzal mne na překrásné náměstí s fantastickými fontánami a do paláce, který byl mnoho pater vysoký (každá hala byla vysoká jak u nás 2 –3 patra). Byly tam zlaté, ozdobené sloupy a mramorové haly, vše bylo absolutně více, než si kdo mohl vysnit. Bylo to HLUBOCE UCTIVÉ. Vzalo by to příliš mnoho slov, než bych popsala vše, co jsem tam viděla. A poté jsme přistoupili ke dvěma zřetelně okrášleným dveřím, velmi vysokým, které měly na sobě symboly nebo popsané svitky. A otevřely se bez námahy. Všimla jsem si, že jsme se pohybovali jakoby nad zemí a přece jsem cítila jakoby pevnou půdu pod nohama. Já sama jsem se cítila velmi živě. A v této obrovské místnosti bylo Světlo a zavolalo na mne, aniž by promluvalo ústy. A já věděla, že jsem pouze bytost, které je dovoleno tohle světlo jen odrážet. Cítila jsem pokoj, lásku a bázeň. A tohle Světlo řeklo: „Natáhni před sebe své paže a ruce a pohleď, že tvé tělo je jeden kus pevného světla.“ Udělala jsem tak, a bylo to pravda. Neviděla jsem skrz své tělo, ale dokonalé a nádherné. A poté mi řekl: „Netrestám tě, když od tebe беру tvé syny. Vidíš? Jsou to poklady pro mne tak drahé a vzácné, že bez nich již více nemohu být. A Já jsem přivedl tvé syny jako svůj předvoj.“ A tomu jsem rozuměla. Pak řekl: „Musíš se teď vrátit, a věz, že tě miluji a budu s tebou po všechny dny tvého života.“ A s těmi slovy jsem obrovskou rychlostí světla letěla skrze ten palác, veliké náměstí, vesmír a naši galaxii přímo do svého těla.

Vstoupila jsem do svého těla skrze vrch své hlavy a všimla jsem si, že Michael v té chvíli opouštěl mé lůno (císařským řezem). Stejně je to se znovuzrozením. Pokud se neznovuzrodíte, pak nevejdete do království nebeského. A to je to, co je smrt: zrození! Dítě umírá lůnu své matky v momentě, kdy je narozeno do tohoto světa. A přesto se radujeme v tomto koloběhu smrti a života. Když umíráme lůnu tohoto světa, pak jsme znovuzrozeni věčně. A přesto nad těmi, kteří mají účast na takové radostné události, naříkáme.

Probrala jsem se o tři dny později ve zvláštní místnosti hned vedle JIP. Na nějakou dobu jsem 18. prosince roku 1968 zemřela a porodila svého posledního syna Gregory, který byl můj 11.syn a mé 13.dítě. Devět z mých synů je teď znovuzrozeno, včetně mého nejstaršího, který byl zavražděn. Ale já se smrti nebojím. Víím, kdo jsme, proč jsme zde, a co potřebujeme dělat, zatímco jsme zde. Jsem v lidské formě, poddaná slabostem této podoby a často upadám. A přesto víím, že náš Stvořitel od nás pouze žádá, abychom použili ten klíč, který nám byl darován: LÁSKU.

Měli bychom vědět, že andělé jsou skuteční. Lucifer a jeho skupina ještě ze země odstranění nebyli a to z velmi dobrého důvodu. To bychom měli zvláště vědět! Máme anděla ochránce, ale také toho, kdo dělá trápení. Klíč k moudrosti je v tom, že náš Stvořitel působí skrze všechny tyto věci! Nad tím potřebujeme přemýšlet!

To nejhorší utrpení zde je, že strádám po tom životě tam nahoře. Ale budu zde to, co jedna dobrá jeptiška napsala pod moji fotografii na vysoké škole: „Neuhasitelná hvězda navěky jasná“. Dokonce ani nemůžu nenávidět vrahy mého syna, ale spíše se za ně modlit, aby byli s námi ve věčnosti. Takto byla pro mne ta zkušenost s životem po smrti skutečná. Nikdy jsem nenáviděla vrahy mého syna, i když jsem věděla kdo jsou a nepřála jim trest. Náš Stvořitel je tak úžasný, že nám neodepře žádnou duši.

Chci, abyste věděli, že píše knihu o tomto zážitku stejně jako o mnohých zázracích, které se v mém životě odehrály. A věřte mi, je spousta dokumentovaných zázraků. Ale já myslela, že to pro vás bude povzbudivé slyšet to od někoho s pozitivním zážitkem klinické smrti.

ZEMĚ NEZNÁMÁ

B. W. Melvin

Následuje příběh jednoho marnotratného syna, který – NIKDY – o církev ani nezakopl a byl jedním z jejích největších odpůrců – AVŠAK JEŽÍŠ poté, co ho potrestal, doslova ho VYNESL V NÁRUČÍ Z PEKLA A DAL MU POZNAT SÁM SEBE, KDYŽ K NĚMU MELVIN VOLAL!

Jaká to ohromná milost – jaký to nádherný Spasitel!

B. W. Melvin zde vypráví své svědectví, pokud chcete příběh celý v angličtině, pak jej zakoupíte v knižní podobě na internetu od vydavatelství Xulonpress.

V červenci roku 1980 v Tucsonu, Arizona jsem se napil nakažené vody, kterou někdo nechal v termosce na místní stavbě, kde jsem pracoval a dostal jsem cholery. Byl jsem dehydrovaný a můj stav byl smrtelně vážný.

Když se to stalo, ležel jsem v té chvíli doma na posteli. Velmi ztěžka a nepravidelně jsem sípavě lapal po dechu. Když jsem se rozhlížel po pokoji, byl jsem najednou udiven, že vidím tak velmi jasně i bez brýlí. Slyšel jsem tikat budík, který ukazoval za deset minut poledne. Vše bylo bez nejmenších pochyb velmi reálné.

Najednou jsem byl uchvácen a vznášel jsem se nad svým tělem. Když jsem se tam tak vznášel, plně jsem si uvědomil, že jsem zemřel. V tom čase jsem nebyl křesťan, upadl jsem totiž do neutrálního ateistického systému agnostika bez vyznání. I když jsem vyrůstal v milující Jižní baptistické rodině, nevěřil jsem v křesťanskou myšlenku Boha. O Ježíši, o Bohu a životu po smrti jsem věděl jen velmi málo. Toto vše se ale během několika momentů změnilo.

Vznášel jsem se nad svým tělem a byl jsem svobodný od bolesti způsobené cholerou. Zatímco jsem se rozhlížel po pokoji, otočil jsem se čelem ke stropu. Najednou jsem cítil, že jsem byl protažen skrze strop a byl jsem obklopen temnotou, ve které jsem se cítil velmi

pokojně a kde jsem také slyšel velmi neobyčejný zpěv. Když jsem tomuto zpěvu naslouchal, pomalu jsem se mezitím přibližoval ke světlu, které nabíralo na intenzitě, čím více jsem se k němu blížil.

Za chvíli tohle oslnivé skvělé světlo tuto temnotu rozptýlilo a viděl jsem v něm různé barvy, jaké jsem v životě neviděl. Zdálo se, že tohle světlo vyzařuje z bytosti, která stála na něčem, co mi připomínalo obrovskou skálu zavěšenou ve vesmíru. Tato osoba byla oblečena nádherným bílým rouchem a zdálo se, že sedí na křesle vytesaném ve skále. Pod touto osobou jsem přistál. Tato postava se zvedla, šla několik schodů dolů směrem ke mně, kde jsem přistál. Třásl jsem se jako list ve větru. Padl jsem před ním jako těžký pytel pšenice. Vyzářovala z něho dokonalá láska. Někdo se mě dotkl na ramenou a já se postavil.

Tato úžasná osoba mi ukázala celý můj život a směr, kterým jsem se v tomto životě ubíral, jenž zjevil, že jsem bez jakékoliv výmluvy. Právě v té chvíli jsem si uvědomil, že jsem souzen a své odsouzení si právem zasloužím. Nemohl jsem dělat nic, jen tam tak před ním stát a přijmout svůj rozsudek. Byl jsem úplně jako němý, neměl jsem nic, co bych mohl říct. Do tváře jsem mu neviděl, protože mu ji to roucho zastíralo. On tam jen stál a já se před ním styděl, protože jsem ho v životě odmítl. Rozplakal jsem se a On natáhl svou ruku a rukávem mi utíral slzy. Když tak činil, paprsky světla z té ruky vycházely a v té chvíli, když jsem na něho hleděl, všiml jsem si, že má hrozné známky po úraze v oblasti zápěstí a nohou. Kolem jeho zápěstí byly hluboké rány. Kostí jasně ukazovaly, že jeho klouby byly někdy vytrženy, tím jak nesly ohromnou zátěž. Začal promlouvat do mé mysli o tom, že půjdu na určitou dobu do neznámé země, která je lidmi téměř zapomenuta. Poté co v této zemi budu, a když se budu cítit v nebezpečí, tak mám vyslovovat jeho jméno – Ježíš Kristus. Řekl mi, že láska se nebojí někoho pokárat a činí tak s úmyslem nápravy. Pokračoval ve své řeči a zjevil mi, že je člověku určeno jednou zemřít, ale návrat je volba, o které rozhoduje Jeho Otec. Řekl mi také, že některé děti a lidé byli vzkříšeni jen pro Boží slávu, někteří že zemřeli předčasně, když ještě nebyla jejich hodina.

Prohlásil, že se vrátím tou stejnou cestou, kterou jsem přišel. Svoji rukou sáhl do roucha a vytáhl z nich zvláště vypadající klíče, otočil se a po své levé straně jimi otevřel dveře a otevřel něco, co vypadalo jako svitek. Zjevení Janovo říká 1: 17-18: *„Když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý. Ale on na mě položil svou pravou ruku a řekl mi: „Neboj se. Já jsem Ten první i poslední, ten Živý. Byl jsem mrtvý, a hle, jsem živý na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti.“* Poté ukázal ke vstupu do tunelu, který se nacházel po jeho levici.

Když jsem tento tunel uviděl, byl jsem jakousi silou vyzdvižen a nohama napřed jsem do tohoto tunelu letěl, i když jsem tam nechtěl jít. V tom okamžiku jsem si všiml, že mám na sobě jakési roucho. Když jsem vletěl do toho tunelu, padal jsem ohromnou rychlostí točité dolů jako vývrтка, jako by mne vtahoval nějaký vír dolů k jakémusi nažloutlému světlu. Padal jsem dolů tímto velmi temným tunelem a když jsem dopadl, zadunělo to o zem.

Vstal jsem a rozhlédl se kolem. Uviděl jsem dům na kopci. Lidé z tohoto domu mi vyšli vstříc a s radostí mě vítali. Když jsem to viděl, myslel jsem si: „Jsem v ráji nebo v pekle?“ Kolem ale byl odporný zápach a slyšel jsem podivné zvuky.

Ti lidé se mi zdáli něčím podivní. Z nepochopitelného důvodu jsem najednou začal vidět přímo skrz tyto lidi, jako by byli průhlední. Díky tomu jsem uviděl, co jsou opravdu zač – byli to ve skutečnosti odporní tvorové, kteří falešným viděním mámili lidi. Jakmile jsem

tohle uviděl, z mých úst se vyřítila dvě slova jako z kulometu: „Ježíš Kristus!!!“ Říkal jsem tato dvě slova bez přestání, dokud jsem tohle místo neopustil. Když jsem si uvědomil kde to vlastně jsem, uchvátil mne pocit strnulého děsu.

Jedna z bytostí ke mně promluvila cizím neznámým přízvukem a řekla mi, abych ji následoval. Neměl jsem na vybranou. Přišli jsme k horizontu oblohy, jež se zdála, že je namalovaná na zdi a tato bytost se vytáhla a do této nažloutlé “oblohy” protrhla díru. Skrze tuto díru vstoupila dovnitř a dávala mi znamení, abych ji následoval.

Následujících pět odstavců cituji ze své knihy “*A Land Unknown: Hell’s Dominion*” (Země neznámá: nadvláda pekla) kapitola sedm, s mým vlastním svolením.

“Následoval jsem tuto páchnoucí bytost a okamžitě jsem se ocitl na druhé straně horizontu. Země zde byla suchá, špinavá, neúrodná a svažovala se točitě směrem dolů. Po levé straně této široké cesty se podél svahu táhly řady a řady kostek a nad nimi další řady, které v sobě zrcadlily to, co se odehrává uvnitř. Každá kostka byla tři metry krát tři metry. Podle nich byla cesta, po které šly podivné bytosti nahoru a dolů. Tato široká zaprášená cesta končila u kruhového vzduchoprázdna a ukazovala tak na centrum pekelné říše.

Kostky se zdály, že jsou vyrobeny z tenké kouřové želatiny. Byly 3x3 metry a mohli jste vidět do nich, ale ven z nich vidět nešlo. Uvnitř každé této kostky byla uvězněna nějaká osoba, neschopna útěku.

Když jsem hleděl skrze natrženou zeď jedné kostky dovnitř, vyšel jsem právě z domu a tři bytosti za mnou volaly, abych se vrátil. Když jsem z ní vyšel, byl jsem překvapen, jak malá je ta kostka, ale zevnitř se zdála být ohromně velká!

Když jsem se otočil, uviděl jsem jen pár metrů od sebe bytost podobnou ještěrce, se zeleno-žlutýma rukama, která mne zoufale chtěla odtáhnout někam pryč. Postavil jsem se proti ní jako bojovník, abych se bránil útoku. Ten zloduch udělal krok nazpět a vrčel na mě.

KONEC CITÁTU.

To, co jsem viděl, je nejlépe popsáno ve svaté Bibli na stránkách Ezechiele 32:17-32. *Ezechiel 32:17: „Dvanáctého roku, patnáctého dne téhož měsíce, stalo se ke mně slovo Hospodinovo:*

18 "Lidský synu, běž nad hlučícím davem Egypta, sraz jej dolů, jej i dcery pronárodů i jejich vznešené do nejhlubších útrob země s těmi, kdo sestupují do jámy.

19 Jsi snad milejší než kdokoli jiný? Sestup, budeš uložen k neobřezancům.

20 Padnou mezi skolené mečem; meč je už předán. Odtáhněte jej i všechny jeho hlučící dav.

21 Zprostředka podsvětí nejsilnější bohatýři budou mluvit k němu a jeho pomahačům: »Sestoupili, ulehli neobřezanci skolení mečem.« 22 Tam je Asýrie a celé její shromáždění; kolem krále jsou hroby všech skolených, padlých mečem.

23 Vykázali jí hroby v nejhlubší jámě; kolem jejího hrobu je i její shromáždění, všichni skolení, padlí mečem, ti, kteří šířili děs v zemi živých.

24 Tam je Élam, kolem jeho hrobu všechny jeho hlučící dav, všichni skolení, padlí mečem, neobřezanci, kteří sestoupili do nejhlubších útrob země; šířili svůj děs v zemi živých, nesou hanbu s těmi, kdo sestupují do jámy.

25 Dali mu lože mezi skolenými, se vším jeho hlučícím davem. Kolem krále jsou hroby všech jeho neobřezanců, skolených mečem; šířili svůj děs v zemi živých, nesou hanbu s těmi, kdo sestupují do jámy. Vykázali mu hrob mezi skolenými. 26 Tam je Mešek-Túbal a všechen jejich hlučící dav; kolem krále jsou hroby všech neobřezanců, skolených mečem; šířili svůj děs v zemi živých.

27 Nebudou ležet s bohatýry, padli jako neobřezanci. Oni sestoupili do podsvětí se svou válečnou zbrojí a pod hlavy jim byly dány jejich meče. Jejich nepravosti však lpí na jejich kostech, neboť děs oněch bohatýrů byl v zemi živých. -

28 I ty, faraóne, budeš zlomen, svržen mezi neobřezance, ulehneš ke skoleným mečem.

29 Tam je Edóm, jeho králové a všechna jeho knížata, i se svou bohatýrskou silou; jsou uloženi ke skoleným mečem, ulehli k neobřezancům, k těm, kdo sestupují do jámy. 30 Tam jsou všichni vůdcové severu a všichni Sidóňané, sestoupili ke skoleným. Pro děs, který šel z jejich bohatýrské síly, jsou zahanbeni; ulehli, neobřezanci, ke skoleným mečem a nesou hanbu s těmi, kdo sestupují do jámy.

31 Faraó je spatří a potěší se vším tím hlučícím davem. Jsou skoleni mečem, faraó i celé jeho vojsko, je výrok Panovníka Hospodina;

32 šířil jsem jím svůj děs v zemi živých. Uložen je faraó i všechen jeho hlučící dav mezi neobřezance ke skoleným mečem, je výrok Panovníka Hospodina."

Tato kapitola popisuje peklo jako kulatou jámu – hrob, kde jsou pochováni mrtví uvnitř zdi jámy, podle skutků, které konali. Každý jednotlivec je umístěn v komnatě popsané zde symbolicky jako komnata smrti, (24–25) kde je bez odpočinku a zakouší odplatu za své skutky, (kontext verše 30) které konali na zemi.

Uvnitř každé kostky jsem zahlédl lidi v různých stupních, někteří se nudili, zažívali trápení nebo muka. Dábelští tvorové byli uvnitř těchto kostek a dávali lidem falešná vidění o různých lidech a místech ze života, který tato osoba žila. Procházel jsem kolem těchto kostek.

Ten tvor ke mně začal mluvit taková sprostá slova a proklínání, že vám ani nemohu říct, co říkal. Poté mi ten tvor začal ukazovat různé věci okolo.

Od těch kostek vedla prašná cesta, po které potulovaly ohavné, ale i pěkné bytosti. Během té doby, co jsem na tom místě byl, se mne některé snažily oslovit, ale byl jsem z nich naprosto vyděšen a říkal jsem bez přestání jen tato slova „Ježíš Kristus“.

Jedna příšerná bytost šla přede mnou a ukazovala mi věci kolem. Sestoupili jsme do nižších úrovní spirálovitě se točících kostek v řadě a hleděli jsme na to, co se v těch kostkách se ztracenou duší uvnitř odehrávalo. Pekelná cesta nebrala konce. Chtěl jsem se ze všeho tak moc probudit, ale nemohl jsem (Pro více detailů, prosím, nahlédněte do mé knihy *A Land Unknown: Hell's Dominion*, vydavatelství Xulonpress).

Každá chycená duše sklízela to, co v životě rozsávala (pozn. překl. Gal. 6:7: „Nemylte se, Bohu se nelze vysmívat: vždyť cokoli člověk rozseje, to také sklídí.“) Mnozí do těchto pekelných míst vstoupili skrze točité jakoby víry, ale viděl jsem i jiné vchody. Všichni tito polapení zde byli naprosto sami a nebyli si jeden druhého vůbec vědomi. Jediná věc, které si byli vědomi, byli tito tvorové, které tam byli spolu s nimi a scény, které se před nimi uvnitř těch hrůzných kostek odehrávaly.

Řekl bych, že každá osoba uvnitř cítila zvláštní oddělení od Boha ve formě věčného oddělení od milující přirozenosti Boží a opravdového života. Každý věděl naprosto přesně a v plnosti, co si zasloužil, jelikož si každý zvolil odejít od Boha a teď byli na místě, které je bez Boha, přesně tak jak po tom toužili, když byli na zemi. „*Ti ponesou trest, věčnou zkázu v odloučení od tváře Pána a od slávy jeho síly.*“ (2 Tesalonickým 1:9) Bůh z jeho velké spravedlnosti, čestnosti a nezměrné lásky jim dal to, po čem toužili: místo bez Boha, kde každý nebo každá přijímali ovoce toho, co v životě dělali.

Když mnozí z těchto jednotlivců vstoupili na tato místa, byli nejdříve podvedeni, že vešli do ráje. Jak věčnost plyne – opravdová přirozenost tohoto místa jim byla plně zjevena. Ostatní vešli do okamžitého trápení a muk. Je to skutečně místo zatracení, zoufalství a nekonečných nočních můr.

Nejvíce jsem pocítil strach, když mě jedna z vedoucích šelem chtěla uvrhnout do jedné takové podivné kóje. Zvítězil jsem ale nad ní, když jsem křičel ta slova „Ježíš Kristus“. Pocítil jsem v té chvíli, jak někdo přichází pro mne zezadu a vyzdvihl mne vzhůru.

(Citát z knihy) „*Ach, ten pocit lásky, milosti, authority, moci, soudu a spravedlnosti mne přemohl. Již jsem neměl žádnou potřebu opakovat tato dvě slova, která jsem předtím opakoval bez přestání. Přivinul jsem svoji hlavu k jeho rameni a vzlykal jsem mu tváří na tom bílém oděvu jako malé dítě.*“

Tato osoba, která mne tak pevně držela, neřekla ani slovo. Pohleděl jsem na tu ruku, která mne držela za rameno. Poblíž zápěstí měla škaredé zranění, jako kdyby mu něco vytrhlo kosti ze zápěstí. Mohli byste mu přes tuto díru klidně prostrčit prst až na druhou stranu, ale něco takového udělat by bylo prosté, zvláště v tak posvátné chvíli.“ (Konec citátu)

Plakal jsem, zatímco mne Vykupitel nesl zpět k té kostce, u které jsem nejdříve přistál a poté skrze ten točitý vír zpět na tu skálu, kde mi byl ukázán pohled do nebe a bylo mi řečeno, že nikdo do nebe nevstoupí než skrze tu bránu, což byla ta osoba, která stála přede mnou. (pozn. překl. Jan 14:6: „*Ježíš mu řekl: "Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.*“)

Mnoho věcí mi bylo na té skále zjeveno, příliš mnoho, než by se dalo zaznamenat. Bylo mi řečeno, že je čas se vrátit. Letěl jsem zpět, odkud jsem přišel. Během chvíle jsem byl ve svém pokoji a vznášel se nad svým tělem a vše pozoroval. Vklouzl jsem zpět do svého těla a probral se s novým začátkem. Nemohl jsem se nadechnout do té doby, než mi někdo začal bouchat do zad. Byl jsem rychle převezen do nemocnice, kde jsem se dlouho léčil.

Doba, ve které jsem byl v klinické smrti, byla kolem čtyř hodin. Pamatuji si, že jsem viděl budík, když jsem opouštěl své tělo a bylo 11:50, a když jsem se vrátil, bylo 16:00. Stále od té doby trpím zdravotními potížemi. Špatně jsem mluvil, což se ale později vyléčilo, a trpím krátkou pamětí.

Moje zkušenost na mne zanechala hluboké ocenění pro dílo Ježíše Krista a Jeho spasení. Stal se ze mne díky této zkušenosti znovuzrozený křesťan. Obnovil jsem svou znalost Boží nesmírné lásky, soudu, spravedlnosti, milosti a milosrdenství. Ježíš přišel, aby spasil to, co je ztracené. Vidíte, nebe je reálné a peklo je reálné. Věčnost nemá konce. Chcete opravdu trávit věčnost bez Boha? Nebo s Bohem? Ta volba je pouze na vás – ta volba je na tobě. Co to bude? Co to bude?

SMRT ANI ŽÁDNÁ HLUBINA NÁS NEMUŽE ODLOUČIT OD LÁSKY KRISTOVY

Rád bych zde ještě přihodil pár polínek do kamen. Římanům 8:28,29: „*Víme pak, že těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteří jsou povoláni podle jeho předsevzetí. Neboť ty, které předzvěděl, také předurčil, aby byli připodobněni obrazu jeho Syna, aby on byl prvorozený mezi mnoha bratry.*“

Ty, které Bůh předzvěděl před ustanovením světa a předurčil, nakonec své spasení ztratit nemohou, neboť 30: „*Ty, které předurčil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také oslavil.*“

33: „*Kdo obviní Boží vyvolené? Vždyť Bůh, ten ospravedlňuje!*“ Ospravedlňuje nás zdarma svojí milostí skrze jeho vlastní krev.

34: „*Kdo nás odsoudí? Vždyť Kristus, ten zemřel, ale hlavně byl vzkříšen z mrtvých; ten je také po Boží pravici a oroduje za nás!*“

A i kdyby měli jít skrze temnou hlubinu v žádném případě ji nevymaže ze své knihy v nebi. 38: „*Jsem totiž přesvědčen, že smrt ani život, andělé, vrchnosti ani mocnosti, věci přítomné ani budoucí,*

39 *výšina ani hlubina ani žádné jiné stvoření nás nebude moci oddělit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.*“

Ani smrt ani žádná pekelná hlubina nás nakonec neodloučí od Něho.

JEŽÍŠ SVĚTLO NEBE

Jeanette Mitchell-Meadows

Rok 1977 nebyl dobrým rokem. Během dvou měsíců a 11 dnů nám ukradli psa, můj nejlepší přítel zemřel, zjistila jsem, že mám zelený zákal, moje dcera Anette zemřela a zlomila jsem si páteř.

Zlomila jsem si páteř, když jsem uklouzla na podlaze, což způsobilo ochrnutí mezi 5. obratlem a křížovou kostí. Doktoři se rozhodli, že mne budou léčit míšním roztokem.

Krátce předtím byla moje dcera sražena nákladním autem a zemřela. Plánovali jsme, že pro ni uděláme párty v hotelu, ale nějak jsme cítili, že to pro ni nemáme dělat.

Anette byla milé křesťanské děvče, které velmi milovalo Ježíše. Modlili jsme se vším, co v nás bylo, aby to přežila. Mnoho jiných lidí se modlilo, navštěvovali ji, vkládali na ni ruce za uzdravení, ale neuzdravila se.

Ted' tomu rozumím, ale tehdy jsem nechtěla, aby nás opustila. Byla naše jediné dítě. Milovali jsme ji, ale ona měla svobodnou vůli. Víím, jak moc Boha milovala a je ted' s Ním. Její otec byl z toho naprosto zhroucen.

Když jsem šla na operaci, trvala devět hodin. Během té operace můj duch opustil mé tělo, v rychlosti mrknutím oka. Byla jsem v nebi a viděla jsem světlo nebe, které je Ježíš. Byl tam takový pokoj a to světlo bylo tak jasné, že kdybyste na Něho hleděli očima svého těla, tak byste to nemohli vydržet, protože to je tak slavné. Nevím, jak byl opravdu vysoký. Měl tmavohnědé vlasy, ale to, co je na něm tak ohromující, je Jeho láska, která proniká celou bytostí. Tato láska a pokoj mne obklopili tak moc, že jsem se nechtěla vrátit, a to i poté co jsem souhlasila s tím, že se vrátím. Tehdy jsem se dověděla, že moje dcera si zvolila zůstat v nebi.

Viděla jsem brány nebe, vytvořené z 12 obrovských perel. Ulice vypadaly, že jsou z čistého zlata. Zdi jsou z drahokamů a všechny barvy jsou velmi jasné a živé. Ještě víc, je tam hudba, která nejde popsat. Je to slavné. Je to chvála a úcta Bohu; je to svaté a čisté. Přirozeně byste takto ani zpívat nemohli. Byly tam hudební noty, které jsem na Zemi neviděla. Bylo to tak bezvadné a čisté a ta hudba tak nádherná. Je to nejnádhernější místo, na kterém můžete být.

Po krátké době jsem uviděla svoji dceru. Byly jsme spolu v zahradě, kde byla tráva nádherně zelená a bujná. Květiny byly nádherně jasné a byly tam také ovocné stromy. Někdo si vzal ze stromu jablko a na jeho místě okamžitě dorostlo jablko nové. Každý tam byl zdravý a žádná část těla mu nechyběla, a moje dcera byla tak nádherná. Mluvily jsme o tom, jak moc jedna druhou milujeme a jak je šťastná, že mne vidí. Pocity byly vzájemné, ale na vyšší úrovni, než jsou zde na Zemi.

Moji prarodiče byli také v nebi, i když na jiném místě než moje dcera. Tam se jen nevznášíte na oblaku. Každý je jednotnou součástí toho, co Bůh dělá, a všichni tam mají práci, kterou vykonávají. Byli tam také i jiní z mé rodiny, moje velká babička, ale mnoho jich tam nebylo, protože Bůh mi řekl, že se do nebe nedostali. Byli někteří, o kterých jsem si myslela, že tam budou, ale nebyli.

Ježíš ke mně promluvil a řekl mi, že mne miluje. Mluvili jsme o spoustě různých věcí a pak mi řekl, že chce, abych se vrátila. Nelíbilo se mi to a ptala jsem Ho, proč nemůžu zůstat. Řekl mi, že má pro mne něco jiného na práci. Až to dokončím, pak se teprve můžu vrátit. Ježíš mi neřekl co to je, ale jen to, že mi to bude odhalovat postupně s každým krokem, který učiním vpřed. Tehdy jsem se rozplakala, ale dala jsem své slovo a souhlasila jsem, že se vrátím.

Můj návrat byl jaksi pomalejší než má cesta do nebe. Na cestě zpět jsem necítila žádnou bolest. Když jsem se plně vrátila do svého těla, moje tělo bylo znovu v bolesti a moje mysl v mlze. Nemohla jsem přemýšlet. Nemohla jsem mluvit. Jediná slova, která jsem znala, byla „ano“ a „o.k“. Bylo mi později řečeno, že tohle bylo zapříčiněno nedostatkem kyslíku během a po mé operaci.

Během operace na mně pracovalo 6 lidí nepřetržitě po dobu 5 hodin! Myslím, že to bylo také díky tomu, že jsem se nechtěla vrátit zpět na Zem a zanechat tam svoji dceru. Ta bolest byla strašná, i když mi dávali léky proti bolesti. Když jsem chodila v nebi, nebyla tam

žádná bolest, žádné poškození mozku, moje mysl nebyla v mlze, byla jsem čilá a mohla jsem komunikovat. Teď to bylo opravdu jiné!

Po operaci mi selhaly ledviny; moje rty se mi loupaly a krvácely dva měsíce; neznala jsem abecedu; ani jsem normálně nemohla jíst, stále jsem se píchala vidličkou.

Stát mi platil za to, že jsem chodila na sezení, kde mne učili, abych se smířila s tím, že jsem trvale postižená a lepší to už nebude. Ptali se mne, jak se s tím dokážu smířit a já řekla: „Já vím, že mohu všechno skrze Krista, který mne posiluje.“ Muselo to být pro ně těžké, protože jsem nevěděla, jak se vykoupat nebo sednout za stůl. Co jsem ale věděla, že Bůh mne uzdraví, protože Ježíš mi to řekl. Poslal mne zpět, aby byl Ježíš oslaven.

V roce 1983 jsem se připravovala, že navštívím svou sestru na den Děkuvzdání. Tři dny předtím jsem hledala každý verš o uzdravení a zvláště verš Skutky 3:16 se pro mne stal živým. To je to místo, kde Petr a Jan řekli tomu žebrákovi u Nádherné brány, že jeho víra ve jméno Ježíše ho uzdravila. Rozjímala jsem nad tím a promlouvala ta slova alespoň stokrát za den. Potom, když jsem navštěvovala svoji sestru, navštívila jsem tam církev a šla za pastorem pro modlitbu. Přišel ke mně a zeptal se mne, co potřebuji. Vzal jednu věc po druhé a pak se mne zeptal, jestli mám víru na to, že moje záda budou uzdravena. Písmo říká podle tvé víry ať se ti stane. Zatímco jiné zázraky od Boha byly zázračné, věděla jsem, že při tomto musí být moje víra aktivní.

Navštívila jsem církev na Floridě a šla znovu za pastorem pro modlitbu. Když se modlil, bolest v zádech okamžitě ustoupila. Do té doby jsem musela spát někdy i na zemi a bolelo mne i sezení i ležení. Teď jsem byla schopna běžet kolem dokola, i když ne nějak rychle, protože jsem nebyla zvyklá. Nejen že jsem měla uzdravená záda, ale i můj zelený zákal. Cítila jsem, jak něco opouští mé oči a již nikdy jsem si do očí nemusela kapat. Šla jsem i na vyšetření a bylo potvrzeno, že zelený zákal již nemám.

Věřím, že mne Bůh poslal zpět, abych mohla sloužit lidem jako příklad někoho, kdo přijal mnoho zázraků a abych jim pomohla vybudovat víru v živého Boha. Když jsem byla v nebi, Ježíš mi nejen řekl, že mne miluje, ale také, že se vrátí dříve, než si myslíme. Lidé si myslí, že mají spoustu času, ale není tomu tak. Není čas na přešlapování na místě, je čas se připravit na váš budoucí život.

Konec příběhu

CO SE DĚJE S KŘESŤANEM PO SMRTI? VZKŘÍŠENÍ TĚLA

Někteří matou věřící, když vyučují, že po smrti *duše* věřícího spí v prachu země a bude vzkříšena až při příchodu Krista. Co učí Písmo o tom, co se stane s křesťanem po smrti? 2 Korintským 5:8: „*Máme tedy smělou důvěru a líbí se nám raději být vzdálenými od tohoto těla a být doma u Pána.*“ To je více než jasné – je lepší být doma u Pána – vzdálený od tohoto porušeného těla - být DOMA u Pána. Opravdový křesťan jde tedy po smrti DOMŮ k Pánu! K tomu, jenž mu svojí vlastní prolitou krví otevřel cestu do nebe (Židům 9:24)! Nové tělo přijme křesťan až při vzkříšení. Vzkříšení ducha křesťan prožívá při přijetí Krista jako svoji nezaslouženou Spravedlnost, jako svého Pána a Spasitele. Budoucí vzkříšení je jasně spojováno s tělem, které přijme duchovní proměnu. 1 Korintským 15:44: „*Rozsívá se tělo tělesné, křísí se tělo duchovní. Je tělesné tělo, je i tělo duchovní.*“

Dále kniha Židům mluví o tom, že v nebi jsou někteří bez svého těla jako „duchové“! Židům 12:22-23: „*Přistoupili jste ale k hoře Sion a k městu živého Boha, **nebeskému Jeruzalému**; k desetitisícům andělů, k slavnostnímu shromáždění, k církvím prvorozených, kteří jsou zapsáni v nebesích; k Bohu, soudci všech, k duchům spravedlivých, kteří došli cíle.*“ Tyto verše jsou více než jasné – zde je důkaz, že v nebi jsou „duchové spravedlivých“, kteří ještě své oslavené tělo ve vzkříšení neobdrželi. Člověk je podstatou duchovní bytost, jelikož je stvořen k Božímu obrazu a Bůh je Duch – věčná bytost. Také apoštol Pavel, když píše o člověku, jako jeho první součást zmiňuje ducha - 1 Tesalonickým 5:23: „*Sám Bůh pokoje ať vás tedy plně posvětit a zachová celého vašeho **ducha, duši i tělo** bez úhony k příchodu našeho Pána Ježíše Krista.*“ Při vzkříšení těla, „nikoliv ducha nebo duše“, budou duch a duše oděny vzkříšeným proměněným nebo také oslaveným tělem, jak to i apoštol Pavel vysvětluje Korintským. 1 Korintským 15:53: „*Toto pomíjivé totiž musí obléci nepomíjivost a toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost.*“ Jasně zdůrazňuje, že se jedná o vzkříšení těla. 1 Korintským 15:44: „*Rozsívá se tělo tělesné, křísí se tělo duchovní. Je tělesné tělo, je i tělo duchovní.*“ Ježíš dělá jasný rozdíl mezi tělem a duchem. Jan 3:6: „*Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch.*“ Co se narodilo z Ducha (velké „D“ tj. z Boha), není tělo ani duše, jak to někteří vysvětlují a spojují, ale je duch – s malým „d“. Co se narodilo z Boha, přemáhá svět – totiž víra – která je duchovní věcí, tedy sídlí v našem duchu. 1 Janův 5:4: „*Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět; a toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.*“ (KR) Je víra tělesná, je i duchovní. Tělo vytvořené z prachu země obrazně řečeno „spí“ v zemi a neví o sobě nic – to se však netýká duše člověka a už vůbec ne jeho ducha. Je-li člověk stvořen k Božímu obrazu – nepochybně musí být duchovní bytostí podobně jako Bůh – což ovšem neznamená automaticky, že je „duchovní“ nebo že žije podle Ducha; ve skutečnosti může být velmi tělesný, je ale ve své podstatě duchovní bytost. Gal. 6:1: „*vy **duchovní** ho napravte*“.

V následujících verších jsou vidět duše těch, kteří zemřeli jako mučedníci – zcela zřetelně je zde vidět, že jsou v nebi zatím jejich duše. Zjevení 6:9: „*A když otevřel pátou pečeť, **viděl jsem pod oltářem duše zavražděných pro Boží slovo a pro svědectví, jehož se drželi.***“ Jestli se zde jedná pouze o obraz, čeho jsou obrazem duše? V nebi je opravdový chrám, na jehož oltáři se ale neobětují zvířata, ale jsou například přinášeny modlitby. Židům 10:19: „*Máme tedy, bratři, smělou důvěru k vstoupení do nejsvětější svatyně skrze Ježíšovu krev.*“ Židům 8:2: „*On je služebníkem svatyně a toho pravého*

stánku, který postavil Pán a ne člověk.“ Je nutno říct, že některé věci jsou v knize Zjevení řečeny obrazně, zatímco jiné nikoliv; kdyby byla celá kniha Zjevení pouhým obrazem, neupozorňovala by v některých kapitolách, že se jedná o znamení. Zjevení 12:3: „*Tehdy se na nebi ukázalo jiné znamení...*“.

Zjevení 20:4: „*A spatřil jsem trůny a ty, kdo se na nich posadili, a byl jim svěřen soud. Viděl jsem také duše popravených pro Ježíšovo svědectví a pro Boží slovo a těch, kteří se neklaněli šelmě ani jejímu obrazu a nepřijali její znamení na svá čela ani na své ruce. A ožili a kralovali s Kristem tisíc let.*“ Znovu jsou zde vidět duše, které zatím svoje tělo ve vzkříšení nepřijaly.

DŮM TVÉHO NEBESKÉHO OTCE

DAVID GOINES

Tohle je pravdivý příběh Davida Goines, který změnil navždy jeho život i způsob jednání. Když mu bylo 13 roků, jel na kole do školy a srazilo ho nákladní auto na míchání betonu. Tento zážitek mu odhalil mnoho tajemství – proč jsme tady? – a – jaký je smysl života?

Pamatuji si jen, že jsem měl obavy z toho nárazu, nemám žádnou vzpomínku na ten moment, kdy jsem byl sražen míchacím nákladním autem, ani to, že jsem letěl 18 metrů vzduchem a přistál jsem ve stoce. Vzpomínám si jen na tu scénu v ambulanci. Byla to ta nejúžasnější zkušenost v celém mém pozemském životě. Bylo to naprosto unikátní, protože jsem pozoroval svoje vlastní tělo v ambulanci a veškerou aktivitu, kromě toho, že jsem již v tom těle nebyl. Byl jsem nad tím a hleděl dolů. Necítil jsem žádnou bolest.

Každý byl velmi zaneprázdněn. Podle toho, jak všichni rychle pracovali, jsem poznal, že jsem ve vážném problému. Například uvažovali jak mne vyprostit z vraku mého kola a jestli nebude lepší mne v něm nechat, až bude můj stav stabilizován. Slyšel jsem a viděl všechno. Bylo to strašlivé. Nakonec zavolali svářeče s plynovou bombou a hořákem, aby jim pomohl mne z toho kola vyprostit. Díky Bohu, že moje tělo bylo v bezvědomí. Tohle všechno se ještě dalo vydržet, až do chvíle, kdy jedna sestra, kterou jsem znal, řekla té druhé: „Kladu si otázku, jestli vůbec má cenu takovou kaši zachraňovat.“

Téměř mne vystrašila k smrti! To už na mne bylo moc a nechtěl jsem to již vidět. Rychle jsem se otočil, udělal jsem jeden krok a ve skutečnosti jsem prošel skrze zeď a ocítl jsem se v naprosté temnotě. Otočil jsem se a znovu jsem viděl jen temnotu. Ještě jsem ani nedomyslel tu myšlenku "tak a je to", když jsem učinil další krok a v té chvíli jsem se ocítl v té nejnádhernější zahradě, jakou jsem kdy viděl. Tato zahrada byla jako terasa vytesána z hory jen pár metrů pod samotným vrcholem. Všude byl bílý mramor a zelené stromy. Vzduch byl neuvěřitelně lehký, čistý, čerstvý a příjemně chladivý. Jako kdybych dýchal čistý chladivý kyslík. Tato zahrada byla udržována, jak stromy, tak i keře byly dokonale zastřižené; a vůně jehličnatých stromů lehce prosycovala ovzduší. Toto místo bylo naprosto

dokonalé v každém detailu. Jen pár kroků přede mnou byla mramorová lavička, která, jak se zdálo, mne vítala, abych si na ni sedl a odpočíval.

Když jsem se posadil a dýchal ten nádherný vzduch, rozhlédl jsem se kolem. Jaké to úžasné místo k odpočinku. Podlaha byla rovná a vyleštěná do dokonalosti, takže nikde nebyla jediná spára. Tato zahrada s terasou byla obklopena nízkými mramorovými sloupy a mramorovým zábradlím a vypadalo to, že je vše vytesáno z té hory z jediného kusu. Všiml jsem si rozdílu mezi tou horou, která byla přírodně neotesaná a bílým vyleštěným mramorem.

Zdálo se, že se rozhlížím kolem jen několik okamžiků, když vtom jsem si všiml velmi srdečně a mile vypadajícího staršího muže sedícího vedle mne na lavičce. Neviděl jsem ho ani neslyšel přicházet – najednou se tam objevil. Lehce se usmíval a já věděl, že to je přítel. Měl jemnou tvář, světle modré oči, v kterých byla vidět hloubka a jiskra moudrosti. Otočil jsem se na druhou stranu, abych se mu do těch očí nezahleděl a v tom okamžiku ke mně promluvil. Jeho hlas byl pevný, ale i něžný a milující.

Řekl: „Nuže, měl jsi nepříjemný den," jako kdyby o tom všechno věděl.

S povzdechem jsem řekl: „To jsem tedy opravdu měl!"

Žádné další vysvětlování nebylo třeba, jak jsme tam tak oba seděli. Pak jsem si vzpomněl, v jaké nesnázi se to opravdu nacházím; a pohleděl jsem na něho v očekávání, že mi dá nějakou rozumnou odpověď.

Zeptal jsem se ho: „Jsem mrtvý?"

Usmál se, aby mne ujistil a řekl mi: „Ne, nejsi mrtvý. Tvoje tělo je opravdu v nesnázi, ale dobře o něho pečují, není třeba se ničeho obávat."

Pamatuji, že se mi ulevilo, když jsem se dozvěděl, že nejsem mrtvý – život na Zemi pro mne ještě neskončil. A na tomto místě jistě žádný konec života neexistoval. Všechny tyto věci se mi honily hlavou jako vichřice a najednou se zastavily. Měl jsem spoustu otázek, nedokázal jsem si v té chvíli vysvětlit jak je možné, že zde sedím a mám pocit jako kdybych tělo měl, i když jsem ho zanechal za sebou.

Znovu jsem se na něho podíval a jeho tvář vyzařovala pochopení a věděl jsem, že má odpověď dokonce ještě předtím než jsem vyslovil otázku. Jako kdybychom dokázali číst, co si ten druhý myslí – ještě předtím než byla ta slova vyslovena – a mám za to, že spousta naší komunikace se tímto způsobem odehrála.

Vyjádril jsem svůj zmatek a zeptal se ho: „Jak je možné, že zde sedím, když vím, že moje tělo je tam někde v nemocnici?" a „Co je tohle za místo? Jakým způsobem vidím tohle místo a tebe, pokud zde nejsem se svým tělem? Jak mohu být na dvou místech najednou?" začal jsem se cítit velmi rozrušeně. „Co jsi zač?" požadoval jsem odpověď

Jeho hlas mne okamžitě uklidnil. Řekl: „Jsi na velmi zvláštním místě. Jsi v bezpečí.“

Vysvětlil mi, že i když je moje tělo v nemocnici, je to moje tělesné tělo a že každý z nás má také duchovní tělo a duševní tělo.

Řekl: „Na tomto místě je tvoje duchovní a duševní tělo. Očima své duše a ducha vidíš tohle místo. Stejně tak skrze své duševní a duchovní smysly vnímáš vše, co se na tomto místě nachází. Tohle místo vidíš očima tvé mysli, je to přesně takové, jaké jsi potřeboval, aby to bylo. Tvoje tělesná krize a duševní potřeba způsobila, že to vidíš takové, jaké to je. Já jsem zde také bez fyzického těla. Vidíš mne takového, jaký jsem (starší člověk), protože jsem si všiml, že mne takto potřebuješ vidět. (pozn. překl: Židům 13:2: *"Nezapomínejte na pohostinnost – vždyť díky ní někteří nevědomky hostili anděly!"* To dokazuje, že andělé, poslové Boží na sebe mohou brát podobu jakéhokoliv člověka, takže nepoznáte, že se jedná o anděla, podobně jak to udělal tento posel Boží s Davidem, když na sebe vzal podobu staršího člověka.)

Kdo jsem anebo jak se jmenuji, není důležité. Jsem zde pro tebe z lásky tvého nebeského Otce, kterou k tobě má a abych ti připomněl, odkud jsi přišel.“

Moje první myšlenka byla – nemocnice?

Usmál se na mne a s moudrostí, trpělivostí a láskou mi odpověděl: „Ne, mám na mysli dům tvého Otce.“

V té chvíli jsem si uvědomil, že vše co říká je pravda a že jsem tyto pravdy věděl před tím, než jsem se narodil na tuto Zem a měl jsem fyzické tělo. Vzpomněl jsem si, že jsem také byl duchovní a duševní bytost, a vše to dávalo dokonalý smysl. Vzpomněl jsem si i na to, jak jsem přišel skrze oponu a vybral si své fyzické tělo. Byl jsem trochu překvapen, jak jenom je to možné, že jsem na tyto věci zapomněl – když mi připomněl, že abych mohl mít zkušenost fyzického života – bylo nezbytné alespoň na nějakou dobu zapomenout na to naše předešlé poznání, tak abychom mohli plněji zažít fyzické věci, fyzické výzvy, dělat různé svobodné rozhodování a ano, dokonce dělat chyby, abychom se z nich mohli poučit a růst způsobem, který nabízí pouze život tělesný. Kdyby nám naše předchozí poznání bylo ponecháno, nechtěli bychom zakusit tu bolest fyzického života, přeskočili bychom to, ale tím bychom se připravili o ten požitek. Také jsem si vzpomněl na ten slib, který jsem učinil svému nebeskému Otci, když jsem tuto příležitost přijal, viděl jsem ty výzvy a zodpovědnost fyzického života. Abych co nejvíce využil tuto příležitost pro sebe a pro něho. Abych se mohl navrátit do domu mého Otce s poznáním a získanou zkušeností, která by vyvýšila také mého Otce (Stvořitele). Díky této pravdě jsem si uvědomil, že potřebujeme být odděleni od této reality, když na sebe bereme fyzické tělo. Je to tak proto, abychom ocenili, měli prospěch a naučili se vše, co můžeme z našeho fyzického života, tak musíme, zdánlivě znovuobjevit to, co jsme věděli již předtím – teď fyzickou cestou. Podobně skrze tento fyzický život musíme objevit, jak se navrátit k našemu nebeskému Otci. Dobrem, které prokazujeme jeden druhému, tím jak zlepšujeme své poznatky, a způsobem jakým se učíme spolupracovat s naším fyzickým tělem a životem, si zasluhujeme volný průchod do domu našeho Otce; a tím také oslavujeme a zvelebujeme našeho Otce. Je to láska našeho Otce, která nás posílá na tu cestu a je to naše láska k Němu, která nám dovolí vrátit se domů, do jeho milující náruče. Jakmile jsem si vzpomněl na všechno, co jsem potřeboval vědět, můj milující, zvláštní přítel zmizel.

Tohle bylo úžasné místo; bylo to přesně takové, jaké jsem potřeboval, aby tak bylo. Nejenom že jsem si vzpomněl a mohl vidět, odkud jsem přišel, vzpomněl jsem si a viděl jsem, kam jdu, a také věci, které jsem měl vykonat. Věděl jsem, že když si zvolím tento život, tak to bude velmi náročné. Věděl jsem, že budu zodpovědný, abych našel moji pozemskou manželku a společně přijmeme zodpovědnost zaopatřit nové fyzické životy, tak

aby ostatní děti Boží (stvoření) mohli mít podobné zkušenosti. Věděl jsem, že budu zodpovědný za volbu mezi dobrem a zlem, tak aby můj život sloužil k oslavě mého nebeského Otce, když se k němu vrátím.

Když jsem nad těmito věcmi uvažoval a ujišťoval se o nich, cítil jsem se tím velmi obcerstvený a začal jsem více vnímat moji zahradu. Otočil jsem se a všiml jsem si malé točivé cesty, která vedla směrem nahoru k hřebenu té robustní hory. Této cestičky jsem si předtím nevšiml, ale byla tam a jakoby mne vyzývala, abych po ní šel. Vstal jsem ze své mramorové lavičky a šel jsem nahoru po té strmé cestičce. Nebylo to jednoduché, ale když jsem vyšel až na samotný vrchol hory, hleděl jsem z ní dolů na překrásnou louku na druhé straně. Bylo to velmi vábivé. Byly tam květiny všech druhů a barev. Nádherný potůček protékal různými směry přes tuto louku a já se vydal cestou podél jeho břehu. Potůček nebyl hluboký, ale voda v něm tekla rychle. Posbíral jsem si nějaké oblázky a po jednom jsem je házel do vody. Chtěl jsem se otočit a jít pryč, když vtom jsem se zahleděl na druhou stranu potoka a uviděl jsem nádherné bílé světlo podobné slunečním paprskům. V tomto nádherném světle byla postava. Byla oděna v bílém rouchu a v bílém světle, tak silném, že jsem jen stěží viděl nějaký rozdíl mezi světlem a tou postavou. Nezahledl jsem tvář – ale jasně jsem viděl ruce. Tyto ruce se ke mně vztahovaly a promluvil hlas: „Půjdeš ke mně?“

Bez váhání jsem vkročil do té vody, ale pak jsem se zastavil. Celý jsem se třásl. Vzpomněl jsem si totiž, že mám život, z kterého se musím ponaučit a získat zkušenosti. Otočil jsem se nazpět a když jsem vycházel z vody, řekl jsem: „Ne, stále mám spoustu věcí, které musím ještě udělat.“

Utíkal jsem z toho místa co nejrychleji to jen šlo na vrchol hory a pak zase dolů po té úzké točité stezce, až jsem několikrát málem spadl. Ve chvíli, kdy se mé nohy dotkly podlahy mé nádherné mramorové zahrady, ocitl jsem se zpět v mém fyzickém těle a v bolestech, o kterých se mi ani nesnilo. Moje tělo bylo na pěti místech sešroubováno, takže jsem se jen zlehka dotýkal postele. Všechno mně bolelo.

Moje první myšlenka ale byla: „Velká chyba, chlapče – tentokrát jsem to doopravdy zvorál! Pořádně jsem si to zavařil! Ta postava byla Ježíš a já jsem mu řekl: „Ne!““

Nevím jestli jsem více brečel z té fyzické bolesti nebo z té duchovní a mentální, z toho rozhodnutí. Později skrze modlitbu a rozjímání jsem byl utěšen. Teď tomu rozumím a často nad tím uvažuji, že skrze tuto zkušenost mně ve skutečnosti bylo dáno na vybranou. Byla mi dána volba, na kterou má právo každý z nás. Můj nebeský Otec má pro mě a pro všechny jeho děti takovou hlubokou lásku, že mi skrze Jeho Syna byla nabídnuta možnost vrátit se zpět k Němu přímo v té chvíli.

Jeho láska je pro jeho děti tak veliká, že je ochoten vzdát se své slávy pro ně. Co se týče mne, mám to štěstí, tu příležitost pro Něho zakusit fyzický život; a mám tu naději, že tím nakonec zvelebím a oslavím mého nebeského Otce a o to ještě více, když jsem měl tu příležitost milosti, kterou jsem tehdy nepřijal.

Neuvědomil jsem si, že můj zážitek v té zahradě trval dvacet jedna dní, až mi doktoři a sestry řekli, že po tuto dobu jsem byl v kómatu. Právě díky této zkušenosti jsem byl schopen nashromáždit tolik síly, aby se mé tělo zrehabilitovalo, naučil se znovu chodit a dělat všechny věci, které jsem předtím v životě byl schopen vykonávat.

Tento příběh vám říkám za první proto, že cítím potřebu, abych o tom mluvil; za druhé, protože jste to pravděpodobně potřebovali slyšet, a za třetí skrze tento příběh dostanete nadpřirozenou moc žít tímto pozemským životem.

PŘEJITÍ RUDÉHO MOŘE

jako předobraz přechodu ze smrti do života

Ve Starém zákoně máme pěkný předobraz neboli stín toho, o čem mluvíme, když Boží lid vyšel z Egypta. Tento předobraz nemá jen jeden jediný význam, ale hned několik, osobně vím o třech významech. Staří křesťané často používali výraz „sejdeme se tam na druhém břehu“, dlouho jsem nevěděl, odkud tento termín mají, i když jsem věděl, že tím mají na mysli, že se sejdou v nebi. Tento nádherný stín je pro nás trojího významu, podobně jako nějaký diamant, na který když hledíme z různých úhlů, vidíme vždy jinou nádheru. Důraz bych chtěl zde položit na druhý bod. 1) *duchovní vyjití ze světa* 2) *vyjití z tohoto světa do nebe* 3) *fyzické vyjití ze světa skrze vzkříšení těla*. Podívejme se blíže na všechny tři body; pokud se naše oči k této pravdě otevřou, budete se z ní velmi radovat.

Díky milosti Boží jsme uvěřili v očišťující moc krve toho spravedlivého Beránka Božího, Krista a vycházíme duchovně z našeho hříšného Egypta, – hřích nás ale najednou obkličuje, za námi faraónova armáda a před námi moře a voláme proto v naší slabosti k Bohu. Exodus 14:10: „*A když se přiblížil faraó, pozdvihli synové Izraelští oči svých, a aj, Egyptští táhnou za nimi. I báli se velmi, a volali synové Izraelští k Hospodinu. A řekli Mojžíšovi...*“ Toto volání k Hospodinu je předobraz dnešního vzývání jména Ježíše Krista. Římanům 10:13: „*Každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.*“ Skrze toto volání prožíváme naše každodenní spasení od hříchu a různého útlaku. Fil. 2:12: „*S bázní a chvěním uskutečňujte spasení svých duší.*“ Tímto vzýváním jména Ježíše Krista se vyznačovala prvotní církve. Skutky apoštolské 9:21: „*I divili se náramně všickni, kteříž jej slyšeli, a pravili: Zdaliž toto není ten, jenž hubil v Jeruzalémě ty, kteříž vzývali jméno toto...*“ Toto vzývání vidíme na příkladu Štěpána při jeho odchodu na „druhý břeh“.. Skutky 7:59: „*a kamenovali Štěpána, který vzýval Boha a říkal: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha.*“ Vzýváním Jeho jména k nám přichází osoba, kterou voláme, uplatňuje na nás vykupitelné dílo a plní nás svým Duchem svatým. „*I řekl Mojžíš lidu: Nebojte se, stůjte a vizte spasení Hospodinovo.*“ (Exodus 14:13) Tohle je stín toho nového zákona Ducha života v Kristu Ježíši, který nás osvobozuje od hříchu a dokonce i od zákona smrti; není to zákon litery, ale Ducha života, podobně jako je pro ptáka zákon života létat a pro rybu plavat ve vodě. Pokaždé, když voláme Jeho jméno, tento zákon Ducha nás osvobozuje. Krev Beránka Božího nás již spasila od věčného zahynutí, ale teď prožíváme naše každodenní spasení. Římanům 8:2: „*Neboť zákon Ducha života v Kristu Ježíši mě osvobodil od zákona hříchu a smrti.*“

Poté co lid volá k Hospodinu a stěžuje si Mojžíšovi, vztahuje Mojžíš svoji hůl na moře a vody se rozestupují – vstupujeme do Kristovy smrti a vzkříšení. Jeho smrt se stává smrtí našemu starému člověku a prožíváme moc vzkříšení do společenství s Bohem. Pamatujme,

že po pádu, kdy Bůh řekl člověku „jistě smrtí zemřeš“, člověk nepadl hned mrtvý k zemi, ale duchovní smrt je odloučení od Boží tváře – odloučení od Jeho přítomnosti a slávy, nikoliv konec existence. „*Ti ponosou trest, věčnou zkázu v odloučení od tváře Pána a od slávy jeho síly.*“ (2 Tesalonickým 1:9) *Odloučení od tváře Páně* je ta smrt a nikoliv naprosté zničení jejich existence. Smrt se stává pro křesťana cestou po jeho pravici i levici, podobně jako vody moře, které se před lidem Božím rozestoupily, dokud nepřešli na *druhý břeh*. Když se Egypťští pokoušeli napodobit lid Boží a vešli do rozestoupeného moře, stihl je Boží soud a zahynuli, když Bůh tyto vody nad nimi zavřel – tak je tomu i s nevěřícími, kdy se pro ně smrt stává Božím soudem v naprostém oddělení od Boha, „*kde jejich červ neumírá a oheň nehasne*“ (Marek 9:44).

Exodus 14:13: „*I řekl Mojžíš lidu: Nebojte se, stůjte a vizte spasení Hospodinovo, kteréž vám způsobí dnes; nebo Egyptských, kteréž jste viděli dnes, neužříte nikdy více až na věky.*“ Krásná slova – potom už tento hříšný svět nespátříme na věky věků, ale budeme se na věky radovat a zpívat... „*píseň Božího služebníka Mojžíše a píseň Beránkovu: "Veliké a předivné jsou tvé skutky, Pane, Všemohoucí Bože, spravedlivé a pravé jsou tvé cesty, Králi svatých! Kdo by se nebál tebe, Pane, a neoslavoval tvé jméno? Vždyť ty jediný jsi svatý! Všechny národy přijdou a budou se klanět před tebou, neboť tvé spravedlivé soudy byly zjeveny!"* (Zjevení 15:3,4) Tito lidé Boží jsou Janem spatřeni v nebi na *skleněném moři* s harfami v rukou a jedná se o ty, kteří „*zvítězili nad tou šelmou a nad jejím obrazem, nad jejím znamením a nad číslem jejího jména*“. Tehdy Bůh způsobí veliké konečné vysvobození Božímu lidu a to nejen duchovně, ale i fyzicky! Když lid Boží prošel Rudým mořem, tehdy *na druhém břehu* zpívali radostí píseň Mojžíšovu. V nebi se budeme radovat z našeho vysvobození z otroctví z tohoto světa. Zpívali píseň Mojžíšovu na skleněném moři a toto skleněné moře je před trůnem Božím: „*A před trůnem bylo moře sklené podobné křišťálu*“ (Zjevení Janovo 4:6) a Jeho trůn je přece v nebi! To, že stojí na skleněném moři, je symbolem konečného vyjití z tohoto světa; všimněte si ale, že toto skleněné moře spolu s trůnem Božím není jen nějaký předobraz něčeho, co je pouze duchovní, jinak by přece nepopisoval, že toto skleněné moře je podobné křišťálu. Pokud by se jednalo o symboliku, kniha Zjevení by na to předem upozornila. Zjevení 12:1: „*A na nebi se ukázalo veliké znamení: žena oděná sluncem...*“ a nebo „*Tehdy se na nebi ukázalo jiné znamení: hle, veliký rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy.*“ (Zjevení 12:3) Ježíš není doslovný beránek s ovčí vlnou a ďábel červený drak s rohy. Zde ale Písmo neříká, že se jedná o znamení - apoštol Jan opravdu viděl skutečné věci, které jsou v nebi a také viděl budoucí věci, jak se opravdu stanou.

1 Korintským 10:2: „*a všichni byli oblakem a mořem pokřtěni v Mojžíše.*“ Proto je křest ve jméno Pána Ježíše Krista stvrzením našeho umírání sama sobě a vzkříšenému novému životu v Kristu, čehož stín nacházíme právě v projití Rudým mořem. Oblakem je zde myšlen onen nadpřirozený oblak, který je vedl do země zaslíbené a je předobrazem křtu Duchem svatým a Jeho vedením v našich životech, zatímco voda je symbolem křtu ve vodě (teprve začátek našeho putování na této zemi). Skutky apoštolské 19:5: „*Když to tedy uslyšeli, byli pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. A když na ně Pavel vložil ruce, přišel na ně Duch svatý a oni mluvili jazyky a prorokovali.*“

Římanům 6:3: „*Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni do Krista Ježíše, jsme pokřtěni do jeho smrti?*“ Zde přestává naše snažení se o umrtvování našich žádostí, ale začíná spolehnutí se vírou na to, že jsme v Něm zemřeli žádostem našeho starého člověka. Vidíme zde tedy důležitou věc a tou je SMRT A VZKŘÍŠENÍ! Tato smrt je jiná než smrt duchovní, je to smrt našemu starému „já“ a následné vzkříšení k životu v Bohu, ve společenství s Ním. Neumírá náš vztah k Bohu, jak tomu bylo při pádu v ráji, ale naopak je oživen skrze

smrt Krista, který zemřel místo nás. Ježíš je skrze vzkříšení prvorozeným mezi mnoha bratry. Římanům 8:29: „*Neboť ty, které předzvěděl, také předurčil, aby byli připodobnění obrazu jeho Syna, aby on byl prvorozený mezi mnoha bratry.*“ Je-li On prvorozený, znamená to, že další synové budou následovat. Koloským 1:18: „*On je hlavou těla církve, on je počátek a prvorozený z mrtvých, aby ve všem držel prvenství.*“ On byl jednorozeným Synem před vzkříšením, ale stal se prvorozeným skrze vzkříšení, jelikož skrze Něho jsme se zrodili duchovně. Tohle je tedy to pravé símě Boží – Kristovo tělo, církev – něco, co tady nebylo před stvořením. Tohle je Boží záměr, abychom do tohoto obrazu Jeho Syna rostli skrze nový rod, který je v nás a který nekončí jen duchovně, ale dosáhne vzkříšeného oslaveného těla, takového jako měl Ježíš! Po vzkříšení mohl například projít zdí ke svým učedníkům, kteří se ho lekli, a přesto měl stále fyzické tělo. Lukáš 24:39: „*Pohleďte na mé ruce a mé nohy, že jsem to já. Dotkněte se mě a podívejte se: duch přece nemá maso a kosti, jako vidíte, že já mám.*“ Díky Jeho krvi jdeme nejdřív do nebe duchovně a jednoho dne tam budeme vzati i se svým proměněným tělem. Řím. 6:5: „*Jestliže jsme s ním tedy srostlí zpodoběním jeho smrti, budeme jistě takoví i ohledně vzkříšení.*“ Podle toho, jak moc chodíte s Pánem na této zemi, budete také odměněni již v samotném vzkříšení. 1 Korintským 15:41,42: „*Jiná je sláva slunce, jiná sláva měsíce a jiná sláva hvězd, neboť hvězda od hvězdy se liší ve slávě. A tak je to také se zmrtvýchvstáním. Rozsívá se v pomíjivosti, křísí se v nepomíjivosti.*“ Také ne každý křesťan bude za odměnu kralovat s Kristem v tisíciletém království. Zjevení 2:26,27: „*Kdo vítězí a zachovává mé skutky až do konce, tomu dám moc nad národy. A bude je pást železným prutem a budou rozbíjeny jako hliněné nádoby – jak jsem to i já přijal od svého Otce...*“ Ne všichni křesťané budou vládnout v miléniu, volání „kdo zvítězí“ není k nevěřícím, ale k věřícím. Jsou křesťané, kteří nevedou vítězný život, sice budou spaseni „tak jako skrze oheň“, ale nebudou mít to privilegium kralovat s Kristem během milénia.

Jan 5:24: *"Amen, amen, říkám vám: Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života."* Vidíme tedy, že zkušenosti věřících, kteří BĚHEM KLINICKÉ SMRTI JAKOBY JEN PŘEŠLI DO DALŠÍHO ŽIVOTA "NA DRUHÝ BŘEH" – JSOU TEDY BIBLICKY NAPROSTO LEGITIMNÍ!

NOC, VE KTERÉ JSEM ZEMŘEL

Jim Helms

Použito se svolením

Bylo léto roku 1969. Byla horká srpnová noc kolem 11 hodin večer a já jsem jel ustálenou rychlostí ve svém '69 V. W. Beetle (Brouk) dolů po dálnici číslo 51 směrem na jih na hranici státu Tennessee, Mississippi. Ten den jsem si právě koupil kazetový autopřehrávač "Boss crome, eight-track Leer tape deck" a poslouchal jsem novou píseň od skupiny Cream „Narozen pod špatným znamením“. Dal jsem to hodně nahlas. Najednou jsem měl ve své mysli podivné vidění, že mám čelní kolizi, které se nelze vyhnout. Žaludek se mi sevřel a začal jsem mít strach.

Najednou se odkudsi vyřítilo auto rychlostí alespoň 160 kilometrů v hodině. Když se řidič snažil vybrat zatáčku, levá strana auta se nadvzdela, jelikož jel tak rychle. Když opět dopadl na všechna čtyři kola, jel přímo proti mně! Vše co jsem v té chvíli stačil udělat bylo, že jsem rychle strhl volat doprava, abych předešel čelní srážce. Poté do mne auto narazilo s ohromnou silou, ozvala se strašná rána a moje auto se několikrát otočilo dokola jako nějaká dětská hračka. Věděl jsem, že tohle je konec mého života.

Když se moje auto přestalo točit, tak jsem cítil velkou bolest a první věc, kterou jsem udělal, byla, že jsem zjišťoval, jestli mi nechybí ruka nebo část těla. Když jsem to udělal, všiml jsem si, že moje levá noha je ohnuta dozadu do písmene L. Nejhorší ale byla ta bolest v celém těle. Věděl jsem, že všechna moje žebra na levé straně jsou zlámána a obával jsem se, jestli nemám od nich propíchnuté plíce, jelikož jsem nemohl dobře dýchat, ale naštěstí jsem z úst nekrvácel.

Podíval jsem se z okénka a kolem mne projížděla dálniční policie se zapnutým majákem a sirénou. Honila opilého řidiče, který do mne právě narazil. Zamával jsem rukou, ale v té rychlosti mě zřejmě neviděli. Nechtěl jsem v tom autě zemřít v sedě a navíc jsem měl strach, aby se auto nevznítlo. Pociťl jsem adrenalin v těle a s vypětím posledních sil jsem

otevřel svoje pomačkané dveře a po břiše jsem se plazil asi 3 metry od svého auta a převalil se na záda.

Pohleděl jsem zpět a kusy auta byly rozmetány po ulici. Poté jsem pohleděl na hvězdy a řekl jsem Bohu, že pokud si mne chce vzít, tak jsem připraven. Po chvíli se kolem mne shromáždil dav lidí, ani nevím odkud a slyšel jsem, jak někdo říká, aby zůstali dál ode mne, abych mohl volně dýchat. Každý kolem dělal negativní poznámky o tom, že to nepřežiji. Byl jsem v neskutečné bolesti a také v šoku. Najednou všechna bolest od vrchu až dolů zmizela, jako když vypnete vypínačem. **Potom jsem**

uviděl tunel z bílého světla – cítil jsem, jak můj duch opouští mé tělo a začal jsem stoupat vzhůru k tomuto tunelu světla ohromnou rychlostí. Umíral jsem! Moje mysl se na nic jiného nesoustředila. Nebyl jsem si vědom toho davu lidí kolem, mého fyzického těla, ani čehokoliv jiného kolem mne.

Stoupal jsem tímto světelným tunelem rychleji a stále výš, až jsem byl někde vysoko nad hvězdami. Pak jsem se zastavil a cítil jsem, jak jsem ponořen do bezpodmínečné lásky, lásky takového druhu, jakou jsem v životě nezažil. Měl jsem dokonalý pokoj. Bible popisuje Boží pokoj, který „převyšuje všechnen rozum“ (Filipským 4:7). Dokonalý pokoj, utišení a harmonie. Takhle jsem si vždy nebe představoval, akorát, že to bylo mnohem lepší a o moc krásnější. Vše mi dávalo dokonalý smysl. Moje mysl byla jedno s Boží myslí a celým vesmírem. Stačilo jenom pomyslet a okamžitě jste se na tom místě ocitli! Cítil jsem, že jsem v přítomnosti Ježíše a On mi řekl: „Pojď dál, Jane, pojď se mnou – chci ti něco ukázat.“ Jakmile to řekl, vznášeli jsme se nad nádherně bílou pláží podél nějakého oceánu nebo obrovského množství vody s krásně modrozelenou vodou. Bylo to, jako kdybych měl oči podobné kameře, přiblížil jsem si ten písek na pláži přímo před sebe. Poté Ježíš vzal do rukou trochu písku, ukázal mi ho a řekl: „Podívej, Jane, na ten písek,“ nechal písek pomalu sypat z ruky, až mu v ruce zůstalo jen jedno jediné zrnko. Řekl mi: „Vidíš tohle zrnko písku, Jane?“ Odpověděl jsem: „Ano, Pane.“ Ježíš pokračoval: „Každá krize a traumatická zkušenost, kterou máš nebo kterou kdy mít budeš ve svém celém životě na zemi, je malá a zanedbatelná jako tohle malé zrnko písku, které držím ve své ruce v porovnání se slávou a radostí, která tady v nebi na tebe čeká. Už nikdy žádné starosti, už nikdy žádný zármutek, už nikdy žádný hluboký žal nebo pocit osamocení, už nikdy žádná bolest, už nikdy žádná fyzická neschopnost, už nikdy žádná choroba nebo nemoc – to vše bude zanecháno na zemi.“ Poté jsem se smál sám sobě kvůli věcem, o které jsem měl starost. Cítil jsem, jako kdybych měl explodovat radostí – explodoval jsem z přítomnosti všemohoucího Boha, jehož úžasná moc, sláva, láska a milosrdenství se dala jen stěží unést!

(pozn. překl. Římanům 8:18: "*Mám totiž za to, že utrpení nynějšího času nejsou srovnatelná s tou slávou, která se má zjevit na nás.*")

Zajímavé je, že perlorodka je nejdříve zraněna zrnkem písku a kolem tohoto zrnka proto začne vyměšovat svoji životní šťávu a tak vzniká perla. Zjevení Janovo 21:21: "*A těch dvanáct bran bylo dvanáct perel: každá z těch bran byla z jedné perly; a ulice toho města byla ze zlata čistého jako průhledné sklo.*" Tyto brány z perel vypovídají o smrti a vzkříšení Krista, což nám umožňuje vstup do Nového Jeruzaléma skrze oběť a život Krista.

Zranění zrnkem hovoří o bolesti kříže a vyměšování šťávy o vzkříšení do NOVÉHO ŽIVOTA s Bohem. Nejen smrt Kristova, ale i naše je zde zobrazena, jelikož i my musíme nést svůj kříž na každý den. Lukáš 9:23: *"Potom jim všem říkal: "Chce-li někdo přijít za mnou, ať se zřekne sám sebe a bere svůj kříž každý den a následuje mne.")*

Poté jsem cítil, jak v tom tunelu světla stoupám ještě výš do nebe. Najednou jsem se zastavil a veliká ruka se přede mnou pomalu ukázala a hlas řekl: „Ne, Jane, ještě na tebe nejsem připraven.“ Řekl jsem: „Prosím tě, Bože, nechci se vrátit.“ Jakmile jsem to řekl, cítil jsem, jak můj duch sestupuje stejně tak rychle jak vystupoval a vrací se do mého těla. Cítil jsem, jak se vrátila bolest a viděl jsem, jak kolem mne stojí lidé a kazatel se nade mnou naklání a říká nějaká slova o spáse. Řekl jsem mu, že jsem křesťan a že neumřu, i když byl spolu s ostatními přesvědčený, že ano. V té chvíli již přišli zdravotníci, dali mne na nosítka a pak mne naložili do sanitky a odvezli mne do Baptistické nemocnice.

Všichni doktoři, kteří mne operovali, mi řekli, že je zázrak, že jsem tu autonehodu přežil. Víím, že mne Bůh zachránil z jednoho zvláštního důvodu a jsem zodpovědný za to, co s tím udělám. Od té doby jsem musel procházet velmi těžkým obdobím, kdy už se zdálo, že už není žádná naděje, abych pokračoval dál – chtěl jsem se vzdát tohoto života, ale pak si vždy vzpomenu na svůj zážitek v nebi a připomíná mi to, že je tam opravdu Bůh, jelikož jsem se s Ním setkal velmi osobním a dramatickým způsobem. Víím, že to, co jsem zakusil, je reálné, i když jiní křesťané si myslí, že jsem blázen, když s nimi svoje svědectví sdílím. Také víím, že mne miluje, i když si někdy myslím, že mne všichni opustili, víím, že On je tam pro mne. Tohle mi dává naději, abych pokračoval, i když se život zdá beznadějný a když můj život zde na zemi skončí, mám se na co těšit. Smrt je pouze přechod do věčného života s Bohem, pokud Ho jen přijmeme jako Pána našeho života a věříme v Něho skrze Jeho Syna, Ježíše Krista.

Pokud procházíš těžkým obdobím nebo máš pochybnosti o Božích zaslíbeních a o tom, co Bible říká, jednoduše vlož svoji víru a důvěru v Pána a modli se k němu o pomoc a vedení, i když ti nic z toho zatím nedává smysl – potom takto pokračuj den za dnem. Doufám, že moje svědectví z reálného života ti alespoň nějak pomohlo. Víš, Ježíš nám neřekl, že tento život bude snadný, ale s Jeho pomocí skrze Jeho milost můžeme vytrvat.

Poznámka webového správce: Jan je úžasný malíř a zeptal jsem se ho, jestli jeho zážitek klinické smrti nějak ovlivnil jeho malování.

Janova odpověď: Možná podvědomě, ale to co mne tento zážitek klinické smrti naučil, je být milý k lidem, kteří jsou méně šťastní než já – dávat více času lidem, kteří opravdu potřebují přítele, když ostatní lidé je ignorují nebo je zesměšňují, jako jedna stará paní, která žije za mým domem a je osamělá a jen potřebuje si s někým popovídat. Velmi si cení toho, když si udělám čas a navštívím ji a stejně tak je to i s jedním chromým mužem, kterého znám již po dlouhá léta. Nemá žádné přátele a sám sedí v pojízdné židli v pečovatelském domě – vše co dělá je to, že jen sleduje televizi, spí a jí – nemá žádné přátele, kromě mě. A když ho jdu navštívit a vezmu ho do obchodního domu na nákup věcí, které nutně potřebuje, velmi si toho cení, i toho času, který s ním strávím. Nemám moc financí, ale zjistil jsem, že jak chudí, tak i bohatí lidé jsou osamoceni a potřebují trávit čas s ostatními lidmi.

Bůh mi ukázal, že čas na této zemi je jen mrknutím oka, je to test, kam se hodíme na věčnost – nebe nebo peklo...to co děláme s naším životem a to jak se chováme, je test pro

každého na zemi – milovat jeden druhého tak, jak On miluje nás a věci, kterým nerozumíme – z těch se zodpovídat nebudeme, ale odpověď na ně dostaneme až se dostaneme do nebe.

Navštivte Janovu obrazovou galerii na internetu: <http://johnhelmsgallery.com/index.htm>

Spousta lidí nemá tak dlouhé zážitky, jako ty, které jsme doposud studovali. A přece tyto krátké zážitky mají ohromný vliv na jejich život a pamatují si je do detailu jako například následující příběh.

ZÁPAS S ANDĚLEM

LaSpirit9 (přezdívka)

"Pak zůstal Jákob sám a tu s ním kdosi zápolil, dokud nevzešla jitřenka. Když viděl, že Jákoba nepřemůže, poranil mu při zápolení kyčelní kloub, takže se mu vykloubil. Neznámý řekl: "Pusť mě, vzešla jitřenka." Jákob však odvětil: "Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš." Otázal se: "Jak se jmenuješ?" Odpověděl: "Jákob." Tu řekl: "Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls." Genesis 32:25-29 CEP

Měl jsem úžasnou zkušenost, když jsem se ocitl venku z mého těla díky velmi vážné autonehodě, při které jsem téměř zemřel. Žlutý newyorský taxík narazil do mého Fordu Pinto přímo ze strany řidiče, kde jsem se nacházel. Je to známá věc, že takové nehody jsou téměř vždy fatální. Výrobci aut uvažují o instalaci air bagů na stranu řidiče.

Pamatuji si, jak bylo moje tělo odhozeno na stranu pasažéra. Další věc, na kterou si vzpomínám, je to, že jsem byl venku z mého těla.

Stál jsem na rohu ulice a pozoroval své naprosto zničené auto. Nemohl jsem tomu uvěřit a cítil jsem se naštvaný, jelikož to auto jsem nedávno koupil. Šel jsem zpět ke svému autu a pak zase na roh ulice. Tohle jsem opakoval po delší dobu. Věděl jsem, že se stalo něco hodně podivného a že jsem v podivném a pro mne novém prostředí. Cítil jsem se ale stejně, jako když jsem byl ve svém těle. Nebyl v tom žádný rozdíl. Ani jsem si nebyl vědom toho, že jsem v nějakém těle předtím byl. Byl jsem stejná osobnost v těle i mimo své tělo. Co se stalo potom, je naprosto úžasné.

Vzpomínám si, že se tam najednou objevil anděl, který měl ty nejkrásnější oči na světě a ty oči měl plné jiskřícího světla. Ten anděl se mne snažil zatlačit zpět do mého těla a do auta. Jelikož jsem se do toho těla ani do auta vrátit nechtěl, tak jsem s tím andělem začal velmi zápasit. A docela mně to šlo, až po dlouhém boji si pamatuji, že jsem byl zpět ve svém těle na straně řidiče. Pohleděl jsem vzhůru na toho anděla a uvědomil jsem si, že je z jiného

světa. Atmosféra jeho přítomnosti vyzařovala absolutní lásku. Udělal jsem to, že jsem položil obě své ruce na jeho tvář, abych ho cítil a požádal jsem ho o pomoc.

Další věc, na kterou si pamatuji je, že jsem se probudil v nemocnici na JIP lehce zesláblý. Potřeboval jsem jen pár stehů na čele a na levé noze, která byla jen lehce zraněná.

Byl právě Den díkůvzdání a já jsem z nemocnice vyšel jen trochu zesláblý. Jistě bylo za co děkovat. Víím, že ještě nepřišel můj čas, abych odešel. Tohle se stalo před 31 roky.

Musím ale říct, že když jsem s tím andělem bojoval, vzpomínám si, že jsem cítil bolest ve své levé noze, zatímco jsem byl venku ze svého těla. Je to možné? Může někdo, kdo opustil své tělo cítit fyzickou bolest? Opravdu věřím, že jsem tu bolest cítil. Přeji lásku a pokoj.

Odpověď: (pozn. překl.: Odpověď jsem pro její délku zkrátil)

Ano, je to možné, stává se, že když je někdo venku ze svého těla, cítí najednou ohromný šok, který ho okamžitě posílá zpět do jeho těla. Později se dovídají, že tento šok byl způsoben elektro resuscitačními držadly, které doktoři používají k restartování srdce. Tohle se může stát mnohým způsobem, např. když doktor prudce stlačuje hrudní koš při resuscitaci, což může být pocíteno v duchu a co posílá toho člověka zpět do jeho těla. Bible mluví o stříbrném provazu, kterým je tělo propojeno, i když jedinec opustí své tělo. Kazatel 12:6: *„Pamatuj na svého Stvořitele, než se přetrhne stříbrný provaz a rozbije se mísa zlatá a džbán se roztříští nad zřídlem a kolo u studny se zláme. A prach se vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.“* Až se tento "stříbrný provaz" roztrhne, návrat již možný není. Existuje také takzvaný "bolestný přelud", kdy lidé po amputaci stále tuto končetinu cítí.

Také ten případ, kdy lidé bojují s andělem, jelikož se nechtějí vrátit, není ojedinělý.

VĚČNÉ TEDĚ

Dr. Gerard Landry

*Následující zážitek z klinické smrti, který je zde uveden se svolením, je zdokumentován v jeho skvělé knize *To Heaven and Back (Do nebe a zpět.)* Doporučuji tuto knihu zvláště těm křesťanům, kteří jsou stále na pochybách, jestli jsou tyto zkušenosti biblické. Navštivte webovou stránku Rity Bennett <http://www.emotionallyfree.org/>.*

Dr. Gerard Landry, anesteziolog, pracoval po 27 let v medicíně a měl velmi dobrý život jako křesťan se svojí manželkou a třemi dětmi až do doby, kdy měl infarkt 24. března 1979.

Najednou jsem nemohl myslet. V 14:13 jsem byl přenesen z tohoto fyzického do duchovního světa. Věděl jsem, že jsem v jiném světě – ten svět byl tak reálný, jako je tento svět reálný pro toho, kdo tohle čte. To, co jsem viděl, viděl jsem očima ducha, protože v té chvíli byl můj duch a duše v nebi. Ve chvíli, kdy opouštíme tohle tělo, se tvé duchovní vědomí zostří, jelikož tvoje tělo zastíňuje tvé duchovní vnímání. Ve chvíli smrti je tvůj duch uvolněn. Moje zkušenost byla nadpřirozená, ale nicméně skutečná.

První, čeho jsem si byl vědom, byla věčnost...když zemřeme, vše pozemské přestává. A přece náš duch a naše vědomí pokračuje, žije dál mimo pozemský čas. Je to čas, který tady na zemi neznáme. Říkám tomu „věčné ted“, protože tak jsem to vnímal. Minulost, přítomnost a budoucnost splývá v jedno a Bible to nazývá věčnost. Věčnost je přítomnost, TEDĚ, které nikdy nekončí.

Aby tohle člověk pochopil, vyžaduje to, aby jeho lidský duch byl sjednocen s Duchem svatým. Když jsme s Ním sjednoceni, přecházíme z poznání, které je jen v mysli, ke zkušenosti srdce. Ježíš přišel, aby nám dal právě tento druh života – věčný život. Řekl nám o tom. Ukázal nám to. Dal nám ho.

Poté jako kdybych měl oči všude okolo sebe, viděl jsem svaté, ty duše, které byly v nebi – ohromné zástupy. Nešlo je nijak spočítat. Jestli jich bylo miliony nebo miliardy, to nevím. Tak daleko, jak jen oko dohlédlo, byli lidé všech možných velikostí oděni v bílém rouchu. Tito lidé byli průsvitní; mohl jsem skrze ně vidět. Byli za mnou, přede mnou, všude kolem mne. Vznášeli se na něčem, co vypadalo jako křišťálové zrcadlo nebo oblak anebo kouř. Je těžké to popsat pozemskými slovy, snažím se vám sdělit, co můj duch viděl. Jeden každý ve své ruce držel nebo držela korunu.

Tito svatí říkali: „Čekali jsme na tebe.“

Podíval jsem se na své tělo a uvědomil si, že vypadám stejně jako oni. Když se na sebe podíváte a můžete vidět skrz sebe, je to opravdu zkušenost. Díval jsem se na své tělo.

Poté se tato oblaka, i když to oblaka nebyla, rozdělila a ukázal se Ježíš. Když se ukázal, ukázal se mi na kříži, když byl ve svém těle, stále měl probodené ruce a nohy a bok.

Pokud bych se vám ho pokusil popsat, moje slova by byla nedostačující.

Poté na mne Ježíš pohleděl s lítostí, plný lásky a starostlivosti. Byl to pohled podobný tomu, kterým pohleděl na své blízké, když visel na kříži. Ten pohled byla esence lásky sama o sobě. Pochopil jsem plnost lásky Boží v té chvíli. Tento pohled musel být stejný pohled, jakým pohleděl na Matouše u toho stolu pro výběrčí daní.

Ježíš se zřejmě zastavil, pohleděl na něho a řekl: „Následuj mne.“

Také jsem viděl tu dokonalou lásku, jakou má Ježíš ke svému Otci. Poslechl Ho na kříži. Zemřel na kříži za nás, protože miluje svého Otce a miluje nás. V lásce se stal pro nás služebníkem. Všechny věci, které jsem v Bibli četl, se mi staly v té chvíli skutečné.

Ježíš ke mně promluvil s tou stejnou láskou, s jakou na mne pohleděl – v té chvíli mne zaplavila taková jemnost a něha. Jakmile ten hlas jednou zaslechnete, už ho nikdy nezapomenete.

Přivítal mne slovy: „Gerry, můj pokoj buď s tebou“ - nejdřív moje jméno a poté pokoj buď s tebou.

Řekl mi: „Jsi uzdraven. Nebudeš cítit žádnou bolest. Nebudeš mít žádnou úzkost. Nebudeš mít žádný strach ani pocit viny z minulosti. Během jednoho týdne tě propustí domů z nemocnice.“

Když mi Ježíš řekl: „Jsi uzdraven,“ přemýšlel jsem, jak nádherný je Pán na tomto místě. Chtěl jsem tam zůstat.

Také mi řekl, že všechny modlitby, které jsme se modlili to ráno budou zodpovězeny anebo je na ně právě v tomto okamžiku odpovídáno.

A řekl: „Běž a řekni své rodině, tvým přátelům, tvému společenství a každému, s kým přijdeš do kontaktu; řekni jim o mé lásce. Chci, abys četl evangelium Jana, první dva dopisy Jana a celou knihu Zjevení.“

„Pane,“ řekl jsem. „Proč chceš, abych tohle udělal?“

Odpověděl: „Jan je můj přítel. Ví všechno o mé lásce.“

Plně jsem si neuvědomoval co se vlastně stalo – že se mé srdce zastavilo na čtyři minuty a že jsem byl navrácen zpět k životu. Když ke mně Pán přestal mluvit, uvědomil jsem si, že jsem zpět ve svém těle. Poté jsem se ocítl v hlubokém kómatu, kdy jsem nemohl pohybovat tělem po více jak deset hodin.

LETMÝ POHLED

CATHY BAKER

Psal se rok 1989. Můj manžel měl po několik roků problém se srdcem, ale naštěstí jsem měla tu možnost se o něho starat doma. Jednoho rána jsem se probudila a našla jsem ho mrtvého v jeho křesle. Pamatuji si, že měl mrtvolnou barvu. Měla jsem z toho takový šok, že jsem o vše zakopávala a říkala si: „Přemýšlej, Cathy. Přemýšlej, Cathy.“ Co mám dělat? Je to reálné?

Zavolala jsem 911 a rychlá sanitka zde byla během chvilky. Záchranáři se pokoušeli o resuscitaci elektrickým šokem, ale já věděla, že je mrtvý. Poté co bylo jeho tělo vloženo do ambulance, jeden ze záchranářů mě požádal, jestli bych nemohla jet svým vozem a nabídl se, že mě odveze. Opravdu jsem nebyla schopna sama řídit. Byla jsem jako němá. Nic jsem neslyšela a všechno jako bych vnímala z dálky. Vše jsem viděla, ale jako bych to vnímala z velké dálky. Byla jsem mimo. Jeli jsme tedy za ambulantním vozem do nemocnice.

Potom někdo zavolal policii, aby mne odvezli domů, ale já si nedovedla představit, že půjdu domů bez svého manžela. Neměli jsme děti, takže jsem vešla do prázdného domu a zdálo se mi, že to již není náš dům. Byla jsem naprosto v jiném světě. Tak jsem zavolala své nejbližší přítelkyni a ta spolu se svým manželem pro mne přijela a vzali mne k nim domů na několik dní. Pohřeb probíhal normálně, tak jako i jiné pohřby. Moji přátelé po mně chtěli, abych s nimi zůstala ještě několik dní, až do doby, kdy budu schopna se sama o sebe postarat. Ale nakonec jsem se musela vrátit domů.

Když jsem tam dorazila, přemýšlela jsem: „Jak budu žít bez Davida?“ Uvnitř jsem se cítila naprosto zděšená. Vše jsem vnímala jakoby odněkud shora, moje pocity byly pryč. První noc jsem vůbec nespala a další den jsem již nechtěla déle žít. Několik roků jsem měla žaludeční vřed z toho, jak jsem se neustále starala o zdraví svého manžela a proto jsem ani správně nejedla. Udržovala jsem to pod kontrolou skrze prášky. Druhého dne jsem padla na kolena a modlila se k Pánu: „Pane, zachraň mne. Pomoz mi skrze tohle projít.“ Ten stejný den mi praskl vřed a protrhl díru ve stěně mého žaludku. Jen s námahou jsem zavolala sanitku.

Žaludeční kyselina mi působila pálivou bolest. Bolestí jsem se válela po podlaze. Uslyšela jsem sirénu a zavezli mne na západní stranu nemocnice v Seattlu.

S příšerným zvukem sirén mě zavezli do nemocnice a utkali se mnou chodbami rovnou na operační sál. Vyklopili mne na operační stůl jak kus hovězího masa. Zatímco jsem upadala do bezvědomí, vše jsem okolo sebe slyšela. Něco mi připevnili přes ústa. Slyšela jsem je, jak volají: „Ztrácíme ji! Ztrácíme ji!“ poté jsem cítila, jak jsem vyklouzla ze svého těla skrze svoji hlavu! Byla jsem u stropu v rohu operačního sálu a sledovala jsem, jak pode mnou pracují na mém těle.

Nebyla jsem přímo nad nimi, ale trochu stranou nad jejich hlavami. Přemýšlela jsem nad tím, když jsem viděla své tělo obklopené doktory a podívovala se: „Jsem to opravdu já, na kom tam dole pracují?“, tak jsem se přiblížila, až jsem viděla že to jsem opravdu já, na kom tam dole pracují. Když jsem se nad nimi vznášela, všimla jsem si, že necítím žádnou bolest.

Byla to pro mne kuriozita sledovat své tělo shora, jak je operují. Můj postoj k mému tělu byl celkem chladný. „Dobrá tedy.“ myslela jsem si, „pokud jsem tohle já tam dole, a já jsem tady nahoře...“ Bylo to svým způsobem legrační, opravdu legrační. „Nemá smysl tady zůstat a dívat se na tohle všechno.“ Tak jsem vyšla z operačního sálu na chodbu. Když jsem šla tím, co se mi zdálo jako chodba, přišla jsem na konec, kde se nacházel tunel. Když jsem vešla do toho tunelu, připojila se ke mně nějaká paní. Neviděla jsem ji přicházet, prostě tam byla.

Jakmile jsem do toho tunelu vešla, uslyšela jsem odporný smích a nářek. Stála jsem na zdvižené cestičce akorát tak pro dva lidi, aby šli vedle sebe, a měla jsem těžkost udržet se na nohách, protože proti mně vál silný vítr. Po pravé straně byla obrovská jáma plná lidí, hystericky se smáli a naříkali, a já jsem z nich byla vystrašená k smrti. Po levé straně byla také jakási temná jáma, ze které jsem vnímala, jak mne pozorují oči a něco velmi zlého. Ten tunel byl temný, kromě světla, které bylo daleko přede mnou. Tohle světlo trochu osvětlovalo tu stezku, ale větší část tunelu se nacházela v jakémsi soumraku.

Ta žena, která se ke mně připojila, byla za mnou a nade mnou. Cítila jsem ji a viděla, ale ne tak, jak jsem viděla vše ostatní. Měla na sobě dlouhé roucho bez rukávů z velmi jemného světla modrého materiálu, přepásané kolem pasu. Byla velmi štíhlá a cítila jsem z ní vycházet něhu. Vlasy měla dlouhé po ramena, ne úplně blond, ale velmi pěkné. Jako kdybych ji byla schopna vidět skrze svoji mysl. Byla stejně vysoká jako já a řekla mi: „Běž na konec tunelu. Běž.“

Když jsem tím tunelem procházela, zvětšoval se. Mohla jsem cítit, jak mne ti lidé po pravé straně sledují a slabě jsem je viděla, jak na mě hledí. Jejich křik byl šílený a snažili se mne chytit. Jejich kůže měla nádech modrošedé barvy, a viděla jsem, že měli něco jako klepeta. Jáma, ve které byli, byla široká a plná lidí, mužů i žen. Ztrácelo se to v temnotě, mohla jsem vidět pouze ty, kteří mi byli nejbližší. Byli strašně nemocní, strašně nešťastní, a nikdy v životě jsem neslyšela takové zvuky, které vydávali. Po levé straně jsem žádné lidi neviděla, ale cítila jsem, že odtud jde to nejhorší zlo, ještě horší než napravo, šel odtud velmi zlověstný pocit.

V dálce byl konec tunelu a zdálo se, že je to příliš daleko. Musela jsem se naklánět dopředu a bojovat s větrem, procházejícím skrze tunel, abych se udržela na nohou. Moje nohy a ruce se zdály těžké jako z olova. Ale ta žena na mne naléhala, abych šla k tomu světlu. Byla jsem tak unavena. Měla ke mně takové jemné citění a nemluvila ke mně ústy, ale skrze ten vznešený pocit, kterému jsem nějakým neznámým způsobem rozuměla. Vítr byl tak silný, že nebyť té ženy, která na mne tak naléhala, abych šla ke světlu, pak by mne ten vítr strhl nazpět.

Když za mnou tahle žena stála a já zůstávala na té cestě a probíjávala se k tomu světlu, cítila jsem se v bezpečí, i když jsem byla přestrašená. Musela jsem se soustředit. Po pravé straně se po mně ti lidé sáпали a snažili se zachytit čehokoliv, aby mne stáhli k sobě. Byla jsem z nich vystrašená k smrti. Měli odporný pohled v obličeji, a mučivý nářek a šílený smích byl slyšet z celé té skupiny. Nějak jsem cítila, že i když se po mně sápano, není jim dovoleno se mně dotknout a cítila jsem, že je tomu tak proto, že ta žena je zde se mnou. Řekla mi jemně, ale naléhavě: „Nedívej se na ně. Zůstaň na té cestě.“

Zleva přišlo najednou hrozné zlo a byla jsem si jista, že mne někdo sleduje. Nejasně si vzpomínám, že jsem viděla v té temnotě planoucí oči. Nikdy v životě jsem předtím necítila

takové čistě syrové zlo. Zdálo se, že i samotné stěny jsou tímto zlem prosyceny. V přítomnosti toho zla jsem se nemohla pohnout. Byla jsem ochrnutá takovým druhem strachu, který vám zabraňuje dýchat. Chtěla jsem se vytrazit někam daleko, ale cítila jsem ruku té ženy na svých ramenou. Naléhala na mne, abych pokračovala dál a dala mi vědět, že když se dostanu k tomu světlu, pak budu v bezpečí.

Přede mnou se na té cestě objevil načervenalý stín a to bylo to zlo, které jsem cítila z té levé strany. Pak to najednou zmizelo. Asi v polovině cesty ty jámy zmizely z dohledu a zůstal jen prudký vítr. Zdálo se mi, že ta cesta je nekonečně dlouhá, když jsem z toho tunelu vyšla.

Světlo byla ta první věc, kterou jsem vnímala. To světlo bylo všude, cítila jsem, že i ten vzduch je světlo samo o sobě. Bylo to zlaté, jemné, velmi teplé světlo, nebylo jako naše slunce, bylo velmi příjemné a velmi konejšivé. Také bylo zároveň jemně posilující. Udržovalo mne v bdělosti. Mohla jsem lépe vidět, lépe slyšet, všechno bylo lepší. A cítila jsem, že tohle vše činí to světlo v jediném okamžiku. Okamžitě, jakmile jsem z toho tunelu vyšla, všechno vyčerpání z toho boje mne v tom něžném, zářícím světle opustilo a já se cítila uzdravená, osvěžená a rozveselená. Na tomto světě takový pocit neexistuje.

Po mojí levé straně bylo v dálce zlaté město. Bylo hodně daleko, přes lány s trávou, květinami a keři. Budovy byly dvou až třípatrové a některé měly kupolovitý tvar, zatímco jiné točité. Byly zlaté a vzpomínám si, že se v nich světlo nádherně zrcadlilo.

Nevím, co se stalo ženě, která byla se mnou, ale již jsem si nebyla její přítomnosti vědomá. Přibližoval se ke mně velký muž. Měl široká ramena, měl vousy a na sobě hnědé roucho. Za tímto mužem se nacházelo nesmírně obrovské jezero, které mělo nádherně sytě modrou barvu. Okamžitě jsem věděla, kdo ten muž je. Nevím, jak jsem to věděla, protože mi to nikdo neřekl a Bibli jsem nikdy nestudovala, ale věděla jsem, že to byl svatý Petr. Šel přes pole směrem ke mně. Cítila jsem, že ví, že přicházím, protože už byl v polovině cesty mezi jezerem a mnou, když jsem ho poprvé zahlédla. Čekala jsem na něho.

Za Petrem se jezero táhlo tak daleko, jak jenom jsem dohlédla. Břehy byly po mé straně ověnceny stromy, které měly světle zelené listy, podobně jako vrba. Některé se zdály velmi staré, zatímco ostatní mladé a nebyly příliš vysoké.

Za Petrem u břehu jezera byl další muž, který šel se spoustou dětí kolem sebe. Děti byly nadšené a buďto šly vedle něho nebo běžely před ním. Některé se držely jeho roucha a některé chodily pozpátku, jak to děti dělávají. Ten muž měl na sobě dlouhé bílé roucho se zlatým provazem, který měl na konci střapce. Jeho roucho sahalo až dolů a na nohách měl sandály. Na rukávech měl velmi jemně propracované zlaté vzory. Vlasy byly vlnité po ramena a blond načervenalé, uprostřed rozdělené. Nemohla jsem z něho spustit oči, i když se ke mně ve stejnou dobu přibližoval ten silný muž. Ten muž u jezera uchvátil moje oči natolik, že už jsem se na nic jiného nechtěla dívat. Měl v sobě něco nepopsatelného, takže jsem na něj chtěla stále hledět.

Nakonec ke mně Petr došel a začal se mnou hovořit. Byl to veliký muž, nebyl tlustý, pouze veliký. Měl hnědé, trochu delší a husté vlasy. „Je mi líto, budeš se muset vrátit,“ řekl mi, „tvůj čas ještě nepřišel.“ Měl v obličejí ten nejpříjemnější pohled, jaký jsem kdy viděla, z kterého vyzařovalo, jakou má o mne velkou starost. Takový pohled na tváři lidí neuvidíte.

Stále jsem byla fascinována tím mužem, kolem kterého si hrály děti. Musela jsem se trochu soustředit na to, co Petr říká kvůli tomu muži u jezera. Poté jsem se zeptala Petra, kdo ta osoba je. Odpověděl mi: „To je Beránek“. Nikdy předtím jsem neslyšela o Ježíši jako o Beránkovi. Bibli jsem neznala a ani jsem se nepovažovala za křesťanku. Ale nechtěla jsem z něj spustit oči. Vlastně jsem chtěla jít k němu co nejbližší, abych viděla jeho oči a najednou, ani nevím jak, jsem byla schopna je spatřit.

Nějakým způsobem, a myslím, že to bylo proto, že jsem si to přála, jsem se najednou ocitla v jeho těsné blízkosti, abych mohla zahlédnout jeho oči. Byly tak plné lásky a dobroty. Tohle jste nikdy v životě neviděli, ani jsem to dokonce neviděla v očích své matky. Víte, jaké to je, když poprvé pohledíte na svou matku a poznáte ji jako svou matku, jak moc ji milujete a kolik lásky vidíte v jejích očích? Takovou lásku, jaká vycházela z Jeho očí, jsem nikdy nepoznala. Obmývalo mne to jako teplá konejšivá voda. Proudila ve mně a já cítila jako kdybych se rozpouštěla a jako bych byla Jeho součástí. Petr k nám přišel a řekl: „Je čas jít.“ Nechtěla jsem se vrátit a rozplakala jsem se. „Nechci se vrátit,“ odpověděla jsem. Ježíš neřekl nic. Poté Petr řekl: „Nebude to dlouho trvat, než se vrátíš.“ Když jsem začala plakat a prosit, abych mohla zůstat, Ježíš se právě otočil a odcházel. Potom jsem věděla, že se musím vrátit. Petr řekl znovu: „Nebude to nadlouho.“

Nevím, jak jsem se vrátila, ale vrátila jsem se do svého těla, které jsem viděla na operačním stole. Pamatuji si, že jsem si sedla na své tělo a pak jsem si na něj lehla. Cítila jsem jako kdybych se s ním spojila a ponořila se do něho.

Když jsem přišla zpět k vědomí, byla jsem překvapená, protože jsem byla v podivné místnosti, hadičky mi vedly z nosu a ze srdce a všude možně kolem mne. Také monitorovali mé srdce. Několik dní se o mne pečlivě starali na jednotce intenzivní péče. Pak jsem si začala vzpomínat, jak se mnou záchranáři utíkali chodbou a na velký operační sál. Vzpomínky se mi postupně vrátily.

Zatímco jsem tam ležela, vzpomínky na můj prožitek klinické smrti se mi vrátily, ale postupně, po kouskách. Tyto části byly extrémně živé, ale nerozuměla jsem jim a byla jsem velmi zmatená. Byla jsem zmatená, protože jsem věděla, že tam je toho víc nač si vzpomenout a byla jsem tím rozrušená, jelikož jsem věděla, že to nebyl sen. Postupně se mi vše vrátilo vcelku.

Později jsem se dověděla, že jsem vskutku zemřela. Zatímco operovali můj prasklý vřed, moje srdce selhalo, přestalo fungovat a zastavilo se. Dr. Gottlieb, srdeční specialista, byl zrovna v nemocnici a zachránil mi život. Později mi řekl: „Víš, ztratili jsme tě. Ale já jsem tě přivedl zpět.“ Předtím než mi to ale řekl, tak mi položil několik otázek, jestli si na něco vzpomínám. Tehdy jsem mu nerozuměla, až později, když jsem si začala vzpomínat na svůj zážitek z klinické smrti vcelku.

Dokumenty, které jsem dostala z nemocnice, říkaly, že jsem zemřela a moje životní pojistka mi bude vyplácena po zbytek mého života. To proto, že jsem měla pojistku na mrtvici nebo srdeční infarkt.

Díky tomuto zážitku je dnes ze mne úplně jiný člověk. Před touto zkušeností jsem nebyla tolerantní a trpělivá s lidmi, ani jsem nebyla spokojená a šťastná v životě a poté, co jsem ztratila manžela, tak jsem nechtěla žít. Ironicky nejenom, že mi tento zážitek klinické smrti

přinesl toleranci a trpělivost, ale dal mi také lásku pro tento život kolem mne, takže teď mám chuť k životu.

Mám teď neustále rostoucí vděčnost pro „maličkosti v životě“. Jsem si více vědoma krásy, která nás obklopuje, nad kterou se ani normálně nepozastavíme.

Další změna nastala v tom, že jsem bývala velmi stydlivá osoba. Nikdy jsem se k lidem nepřiblížila natolik, abych jim mohla pomoci. Nebyla jsem krutý člověk. Nebyla jsem si toho prostě jen vědoma. Ale tohle se teď změnilo. Zvláště v domově důchodců, kde teď žiji, protože spousta lidí tam potřebuje trochu pomoci. Nemusí to být něco obrovského a velkého. Stačí někomu třeba pomoci jen občas odemknout dveře. Některé staré paní jsou tak staré, že nemají dost sil, aby otočily klíčem ve dveřích. Anebo na někoho počkám s výtahem. Jsou to naprosto malé věci, kterých jsem si teď vědoma.

Také jsem si nikdy nebyla vědoma pocitů ostatních lidí kolem. Ano, byla jsem si vědoma pocitů svých dětí a svých příbuzných nebo přátel. Měla jsem s nimi sympatie, když se jim nevedlo a pomáhala jsem jim, pokud jsem mohla. Ale nikdy jsem neměla tu opravdovou hlubokou starost o ně. Teď si myslím, že to mám.

Ráda bych jen řekla, že jsem to nebyla já, kdo se změnil. Je to tím co se mi stalo, to mě změnilo. Změnilo mne to z vnitřku navenek. Změnilo to moje srdce i moji mysl.

Zemřela jsem a teď už se nebojím umřít. Když jsem předtím myslela na smrt, měla jsem z toho morbidní pocity a terorizovalo mne to. Teď se na to tak trochu těším. Opravdu. Protože jsem tam byla a vím jaké to bude, nebo aspoň částečně to vím. Bude to pravděpodobně ještě lepší než tehdy. Myslím, že jsem viděla jen slabý záblesk toho, co může čekat na každého z nás.

Léta přešla od té doby, co jsem měla tento zážitek, ale vrací se mi každý den mého života. Nemohu na to zapomenout, stejně tak jako nemohu zapomenout sama na sebe. Je to jako součást mé duše. Doufám a modlím se k Bohu, abyste mi uvěřili, protože tohle se skutečně stalo. A nebojte se zemřít. Nebojte se.

Poznámka redaktora: Cathy měla ještě jeden zážitek klinické smrti v březnu roku 1994. Během toho měsíce Cathy říkala, že díky jejímu vadnoucímu zdraví strávila několik dní v pokoji v nemocnici Cabrini. Když tam byla, řekla nám, že do jejího pokoje vešla andělská bytost, která jí řekla, že přišel její čas na odchod. Neměla proti tomu žádných námitek. Společně s touto bytostí prošla skrze zed' svého pokoje a byly nad městem Seattle, když vtom další andělská bytost k nim přišla a bylo jí řečeno, že nastala „změna plánu“ a že se musí vrátit. Mezitím co Cathy byla z toho nešťastná, bylo to veliké štěstí pro ty, kteří se účastnili shromáždění IANDS, protože o dva měsíce později nám byla schopna říct ten zážitek, který jste právě dočetli. Poté Cathy zemřela v srpnu roku 1994.

NEZOUFEJ, BŮH SI SVŮJ LID ZAMILOVAL

Gerard Sybers

Týden před vánocemi roku 1993 jsem měl velmi neobyčejné setkání s mým Pánem ve Městě velikého Krále.

Toho rána jsem četl 91. žalm při svém denním biblickém studiu a četl jsem, že „andělé tě ponosou na ruku“, a že „žádné zlo tě nezastihne“. Tohle Písmo mi odpoledne jakoby ožilo.

Kolem půl třetí, když jsem šel na svou denní procházku, mě začalo zlobit srdce a začal jsem lapat po dechu. Měl jsem problém se srdcem, když mi bylo 9 roků, a také když jsem byl zadržen Japonci na ostrově Sumatra v letech 1942 – 1945.

Přežil jsem černou horečku a také jsem jeden z mála, kteří přežili uvěznění v táboře v Bankinang v Indonésii.

Sanitka mne hned převezla do nemocnice a byl mi dán prášek na ředění krve zvaný Streptokinase, a to i přesto, že jsem doktory varoval, že mám velmi prudké alergické reakce na mnoho prášků a potravinových doplňků.

Požádal jsem je, aby to konzultovali s mým alergologem, který mne v té době ošetřoval. Ale přesvědčili mne i moji ženu, že mi tímto práškem nic nehrozí. Dali mi ho a odešli z místnosti.

Během několika minut jsem dostal anafylaktický šok, který mi stáhl hrdlo, takže jsem nemohl dýchat. Naznačil jsem ostatním, že nemohu dýchat a ti přivolali pomoc a okamžitě na mně začali oživovací techniku, aby mne přivedli zpět k životu. Mezitím si vzpomínám, jak jsem se naposled nadechl a požádal Pána, aby vzal mého ducha do své péče. Okamžitě všechna úzkost a bolest mne opustily a cítil jsem, jak opouštím postel v dokonalém zdraví.

Uviděl jsem jednu sestru, která mne měla na starosti, jak sedí v koutě a pláče. Každý si již myslel, že jsem zemřel. Skočil jsem před ni a snažil jsem se jí dotknout a ukázat jí, že mi nic není, že vše je v naprostém pořádku a jsem velmi živý.

Další věc, které jsem si všiml, byla ta, že jsem se ocitl v přítomnosti třech nebeských bytostí v dlouhých bílých rouchách, která na nich vlála a ty mne opatrně nesly na svých rukou. Jak mne tak nesly pryč, nemohl jsem jim vidět do obličeje.

Pak teprve jsem si uvědomil, že jsem musel zemřít, tak jsem se jich zeptal, kam mě to berou. Mluvili jsme spolu skrze myšlenky a informovali mne, že mají za úkol mne vzít do Města toho velikého Krále.

Zacházeli se mnou s velkým respektem, jako kdybych byl syn nějakého krále nebo knížete Izraele. Neviděl jsem tunel ani své rodinné příslušníky, ale byl jsem okamžitě přenesen do Města světla. Byl jsem přinesen před toho Velkého Krále a musím říct, že se ke mně skutečně choval tak, jako kdyby se mu syn vrátil z bitvy. Dal mi najevo své hluboké city a dal mi vědět, **že mne miluje a všechny ty, kteří se hlásí k jeho jménu.** Jeho touha byla, abych tam zůstal, ale moje rozhodnutí bylo vrátit se zpět, jelikož jsem si uvědomil, že pro jeho jméno musím ještě hodně vykonat.

Poté co mi vše kolem ukázal, jsem se vracel s těžkým srdcem. Poctil mne a tehdy jsem tomu nerozuměl, neboť jsem si myslel, že přece jenom já mám Jeho uctít!

Když jsem nakonec po 20 minutách přišel zpět do svého těla, uviděl jsem, jak do mého pokoje vchází žena, srdeční specialista, kterou jsem potkal již předtím. Vysvětlil jsem jí, že jsem ji viděl na jednotce intenzivní péče, když mne oživovala. Myslela si, že je to velmi neobvyklá událost, jelikož jsem byl podle ní mrtvý a nejevil jsem žádné známky života.

Kvůli nedostatku kyslíku jsem měl na mozku nějaké postižení a nemohl jsem proto nic chutnat ani čichat po dobu 3 roků po této události. Tohle všechno se událo kolem vánoc a nakonec mne propustili domů, ale kde byl můj domov? Nevzpomínal jsem si na místa, kde jsem byl předtím a nemohl jsem poznat ani jedno z mých dětí. Vánoční stromeček byl ještě osvětlený na nový rok 1993 a když jsme konečně došli domů, moje manželka mi vysvětlila, že tohle je to místo, kde jsem žil a také že jsem vlastnil i jiný dům a dvě auta! Rozplakal jsem se kvůli Boží milosti, kterou ke mně Bůh má.

Moje manželka byla informována doktorem, že pokud přežiji, skončím na pojízdné židli a nebudu se moci pohybovat. Ale díky jednomu pastorovi v naší církvi, který měl dar slova poznání, mi bylo řečeno, že znovu budu cítit a čichat a také můj mozek bude znovu správně fungovat.

Když se mi to stalo, jsem svědkem, že je mnoho lidí kolem města Božího, kteří čekají na ty, kteří vložili svoji víru v Ježíše, a toho velikého města, které pro ně postavil. On se brzy vrátí pro svůj lid v čase, o kterém my lidé nevíme. On je nadšený z toho, jak nás chce ukázat nebeskému Otcí. Mnoho věcí, které jsem tam viděl, nejsem schopen popsat, jelikož lidská slova nejsou schopna popsat tak nesmírnou krásu. Říkám vám: **Bůh MILUJE svůj lid** a andělé, kteří jsou na příkaz Krále kolem nás, nás považují za odvážné. Tak nezoufej a pozdvihni hlavu, neboť tvoje vysvobození je blíž, než si myslíš!

GERARD SYBERS gesybers@msn.com

VĚDĚL JSEM ŽE TO BYLO NEBE

Jim Wilhelm

Bylo to v létě roku 1991. Po dva roky jsem se snažil prodat svůj dům a tak v létě jednou ráno jsem se rozhodl jít do svého domu a strávit v něm pár hodin úklidem. Všiml jsem si vosího hnízda u stropu v garáži. Zavřel jsem se v garáži a začal jsem toto hnízdo stříkat sprejem, který jsem měl a cítil jsem, jak mi ten sprej zasáhl ramena a obličej, ale rozhodl jsem se stříkat dál, dokud tu láhev nevyprázdním. Opustil jsem místnost a utřel jsem si ruce a obličej nějakými hadry z garáže.

Zabalil jsem si s sebou oběd, ale nevzal jsem si vodu, nemohl jsem si proto před jídlem umýt ruce, jelikož voda byla v domě zastavena. Pamatuji si, jak hořce ten sendvič chutnal kvůli mým špinavým rukám. Po obědě jsem strávil ještě pár hodin úklidem domu a pak jsem se vrátil domů a umyl se.

Během večera jsem dostal horečku a cítil jsem se opravdu nemocný. Myslel jsem si, že to je prostě jen nachlazení, tak jsem se rozhodl osprchovat se a jít do postele o něco dřív. V noci jsem se probudil a cítil se opravdu hodně nemocný. Celé moje tělo se třáslo. Snažil jsem se hýbat a vstát z postele, ale pak jsem si uvědomil, že se mohu stěží pohnout. Cítil jsem se částečně ochrnutý. Pamatuji si, že jsem křičel o pomoc, ale můj hlas byl tak slabý, že ho nikdo nemohl slyšet.

Svalil jsem se z postele, ale když jsem dopadl na zem, nevěděl jsem kde se v tom pokoji nacházím ani kde jsou dveře. Nemohl jsem otevřít oči, abych se podíval. Pamatuji si, že jsem snad do nekonečna křičel o pomoc. Cítil jsem se bezmocný. Nakonec jsem se nějak doplazil ke zdi a nahmatal jsem šatník se zrcadlem, o kterém jsem věděl, že je blízko dveří.

Nějak jsem se vytáhl dostatečně na to, abych tohle zrcadlo vyhákl a pak se s tříštivým zvukem na mne sesypalo. Moje manželka pak přiběhla a rozsvítila. Požádal jsem ji, ať zavolá rychlou pomoc. Další věc, na kterou si pamatuji, byla, že jsem se cítil naprosto lehký, když jsem byl tažen do nádherného a milujícího jasného světla. Čím dál jsem se dostal, začal jsem si uvědomovat, že přede mnou je ještě další osoba. Je těžké popsat tu radost, jakou jsem cítil. Pro slova je to příliš úžasné.

Když jsem skrze to světlo cestoval, ležel jsem natažený na zádech a mohl jsem tuto osobu přede mnou matně vidět, sice jsem jí nerozuměl, ale to, co říkala, mne velice utěšovalo. Moje cesta skrze tohle světlo se mi zdála velmi krátká a pak najednou jsem se ocitl ve vysoké jasně zelené trávě, jakou jsem nikdy neviděl. Když jsem se rozhlížel kolem, všiml jsem si, že všechny barvy byly absolutně čisté a velmi jasné. Ležel jsem na trávě a všiml si, že stébla byla asi metr a čtvrt vysoká a patnáct centimetrů široká.

Vzpomínám, že když jsem se postavil na nohy a odsunul trávu stranou, spatřil jsem přímo před sebou řeku, která proudila zprava doleva a byl jsem udiven, že mohu vidět až na samé dno té nádherné řeky. Ta řeka byla velmi hluboká. Byl jsem udiven, že jsem mohl jasně vidět zářící kameny na dně řeky. Vypadaly jako čisté zářící drahokamy.

Nikdy ve svém životě jsem se necítil tak šťastně a všude kolem hrála hudba a zněla tak nádherně, mimo lidské chápání. **PROSTĚ JSEM VĚDĚL, ŽE TOHLE JE NEBE.**

Všechno, co vidíme na zemi, je mdlé v porovnání s barvami, které jsou v nebi. Hudba je tak překrásná v nebi a já vím, že nejsme schopni se k takovému druhu hudby ani přiblížit, nic se tomu nedá přirovnat. Cítil jsem se v nebi tak šťastný, můj duch byl naprosto plný radosti, lásky a pokoje, což byl ve skutečnosti Duch svatý, který mne plnil svojí naprostou čistotou. Bylo to právě v nebi, kdy jsem si uvědomil ten hluboký význam Boží krásy a lásky. Během celé doby, kdy jsem byl v nebi, jsem měl neustálý pocit, že je mi někdo stále nablízku, když jsem cítil tu intenzivní lásku.

Když jsem hleděl vlevo, odkud řeka proudila, na tom místě byla nádherná kamenná zeď, která byla velmi vysoká. Stál jsem asi 180 metrů od ní, u řeky. Nádherná hudba vycházela za tou zdí. Připomínalo mi to, jako když je vyprodán Yankee stadion při basebalové hře, akorát že za nebeskými zdmi mluvili lidé a také zpívali chvalozpěvy, ale ten zvuk je v nebi daleko čistší. Barvy byly všude tak nádherné, nemohu to dostatečně zdůraznit, mimo lidské chápání. Přiblížil jsem se k té zdi, ale nemohl jsem vidět dovnitř. Znělo to jako tisíce, možná miliony lidí, kteří za těmi zdmi uctívali Pána, tak jsem věděl, že nejsem sám.

Potom jsem se zase vracel skrze to stejné jasné světlo. Nechtěl jsem se vrátit na zem a stále jsem Boha prosil, aby mne zpět neposílal. Nevzpomínám si na slyšitelnou odpověď, ale pocítil jsem skrze tu lásku, pokoj a štěstí, které mne obklopovalo, že je to pro mne pouze zkouška a že Bůh se mnou ještě neskončil. Další věc, na kterou si vzpomínám je, že jsem se probral v sanitním voze se setrou, která volala na někoho: „Šlápni na to, nebo to nepřežije!“ Poté jsem se probral na letišti a zjistil jsem, že mne museli přepravit vzduchem do nemocnice Good Samaritan (Dobrý Samaritán) ve Phoenix, Arizona.

Po celou tu dobu jsem stále cítil ten nebeský pocit absolutní lásky. Pamatuji si, že v letadle mi sestry zkoušely funkčnost životně důležitých orgánů a ta jedna říkala té druhé, že to nepřežijí. Myslely si, že jsem v bezvědomí, ale já jsem vše slyšel. Nemohl jsem jim říct, jak nádherně se cítím.

Jedna z mých dcer je zdravotní sestra a zrovna byla v té nemocnici v práci, ale když mne viděla, tak mne prý nepoznala, protože jsem měl hlavu tak oteklou od toho spreje na vosy. Poznala mne, až když jí řekli, jak se jmenuji.

Za několik dní se můj stav začal lepší. Bylo mi řečeno, že jsem se v nemocnici nikdy nepřestával usmívat. Cítil jsem se tak skvěle z té zkušenosti a věděl jsem, že jsem byl v

nebi. Chvála Pánu a díky Ježíši. Ten pocit radosti, lásky a pokoje mne neopustil a za to jsem byl velmi vděčný.

O týden později mne zavezli zpět tím stejným malým letadlem a já věděl, že jsem se změnil. Cítil jsem se tak čistý a šťastný a měl jsem schopnost milovat, jak nikdy předtím.

Během toho léta jsem se snažil všem říct o mé zkušenosti, ale pokaždé, když jsem se o to pokoušel, byl jsem frustrovaný a sedl si a plakal. Nedokázal jsem tu zkušenost nijak popsat. Nešlo to dát jednoduše do slov.

Před několika lety mne náš pastor pozval na ranní shromáždění, abych tam promluvil. Moc se mi do toho nechtělo popisovat lidem jaké nebe je a ještě teď, po 17 letech se tak cítím. Ale s Pánovou pomocí jsem to nějak toho rána zvládl, ale cítil jsem, že to není ono.

Jednoho nedělního rána pastor mluvil o knize Dona Pipera 90 minut v nebi. Okamžitě jsem projevil zájem. Po bohoslužbě mne kontaktovala jedna mladá žena a chtěla vědět o nebi, ale když jsem začal mluvit, byl jsem zase naprosto frustrovaný a zasekl jsem se a proto jsem začal Pána prosit, aby mi dal slova, tak abych mohl tuto zkušenost sdílet s ostatními.

Když jsem přečetl několik prvních kapitol knihy Dona Pipera, plakal jsem radostí. Věděl jsem, že Bůh odpověděl na moji modlitbu. Naše zkušenosti byly velmi podobné a za nejlepší část považuji, když John mluví o tom, jak roky nemohl o této zkušenosti mluvit. Jediný rozdíl je v tom, že Don se v nebi spojil se svými zesnulými příbuznými, se kterými mluvil a viděl je. Já ne, ale také viděl ty barvy, které jen ztěžka dovedl popsat. Jeho kniha naprosto potvrdila moji zkušenost nebe a i když je stále těžké o tom mluvit, cítím že mne teď při sdílení s ostatními vede Bůh.

Ano, opravdu existuje nebe, vím to, a povzbuzuji vás, abyste se na to připravili. Je to vskutku autentické a reálné, stejně tak, jak to popisuje naše svatá Bible. Mám pro vás radostnou novinu: Bible říká, že Bůh tak miloval tento svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby každý, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Co to znamená, je jednoduše tohle: Bůh tě tak miloval, že učinil cestu, aby tvoje hříchy byly odpuštěny – obmyty. Takže když se naposledy nadechneš a postavíš se před Boha, svého Stvořitele, tak tě nezavrhně na místo zvané peklo. Ale Bůh tě uvede do své svaté přítomnosti na věky. Na místo zvané nebe.

Neváhej se svým rozhodnutím pro Pána – **PODÍVEJ** – Bůh zná tvoje srdce a nezajímá se ani tak o to co říkáš, jako spíše o postoj tvého srdce. Víím, že mne sem Bůh poslal pro určitý záměr. Modlím se, abys se naučil věřit v Boha, který poslal svého jednorozeného Syna, aby za tebe zemřel na kříži, protože tě miluje. Modlím se, abys očekával na nebe způsobem, který je znatelný skrze osobní společenství s Ježíšem Kristem. Bůh ti žehnej. Rád bych ti dal příležitost přijmout Ježíše jako svého Pána a Spasitele. Tak právě teď, prosím, skloň svoji hlavu a modli se po mně:

Pane Ježíši, chci tě znát osobně. Děkuji, že jsi za mne umíral na kříži, za moje hříchy. Teď otvírám dveře svého života a přijímám Tě jako svého Spasitele a Pána. Děkuji, Ježíši, že odpouštíš mé hříchy a dáváš mi věčný život. Převezmi kontrolu nad trůnem mého života a udělej ze mne člověka, jakého chceš mít Ty sám. O to Tě prosím skrze vzácné jméno Ježíš. Amen.

Pokud ses tohle upřímně modlil se mnou, BLAHOPŘEJI!!! Jsi novým občanem nebe a můžeš je teď s očekáváním vyhlížet.

Pokud bys mne rád kontaktoval, jmenuji se Jim Wilhelm.

Můj email je: delljim@gmail.com

Moje adresa je:

17200 W. Bell Rd.
Lot 2185
Surprise, AZ 85374

a můj telefon je: 623 – 229 – 7642.

Pokud jsi dnes přijal Ježíše jako svého Pána a Spasitele, prosím, kontaktuj mne. Rád bych od tebe něco slyšel a modlil se s tebou. Pokud jsi měl podobnou zkušenost jako já nebo se rád zeptal na nějaké otázky, pak bych je také rád od tebe slyšel. Modlím se, aby ti Bůh požehnal. Očekávám ten den, kdy budeš moci projít skrze brány nebe. Je to opravdu ohromná věc, na kterou očekáváme, Bůh ti žehnej!!

MOJE ZKUŠENOST, KDYŽ MI BYLO 12

Whitney T. Vanwells

Byl jsem velmi slabé a nemocné dítě a začal jsem mít astmatické záchvaty již od 3 roků. Zatímco ostatní děti si hrály venku, já jsem zápasil o přežití.

Maminka říkala, že když jsem takto sípal, tak jsem prý „hrál svůj orchestr“. Takové bylo mé dětství. Jen jsem se snažil přežít. Tohle bylo vše, co jsem znal.

Ve věku 12 let mi zkolabovala pravá plíce a musel jsem být hospitalizován.

O dva týdny později můj nový doktor, kardiolog a plicní specialista naplánovali operaci, při které mi odstraní pravou plíci.

Měřil jsem 170 cm, 40 kg, byl jsem dlouhý a hubený a velmi slabý. Když nový doktor mluvil se mnou a s mojí matkou o této operaci, měl jsem z toho špatný pocit. Byl jsem velmi nemocný, ustrašený a měl jsem pochybnosti o své budoucnosti.

Když nastal den operace, hned z rána mne vykoupali a dali mi malý skořicově červený prášek. Nějaký černoš v světlezelené uniformě mne zavezl na studený operační sál. Byl opatrný, aby toho moc neřekl, ale já jsem stejně vytušil situaci.

Na operačním sále jedna sestra sarkasticky řekla „ahoj“ takovým tvrdým tonem a poté udělala několik hloupých poznámek o tom, jak pohubele a nemocně vypadám.

Byl jsem při vědomí a díval se přímo na ni, když to řekla, ale jednala tak, jako kdybych tam ani nebyl. Muž, který mi dával anestetikum, se mne zeptal, kolik vážím. Bylo mi to jedno.

V té chvíli ta červená pilulka začala účinkovat a nejsem si jist, jestli jsem ještě něco říkal. Slyšel jsem jeho, ale ne sebe. Začali jsme počítat pozpátku od 100, nebo vlastně on počítal.

Uprostřed operace jsem zemřel na operačním stole. Moje srdce se zastavilo na deset sekund, jak mi později řekli. Moje srdce přestalo tlouct jako nějaké staré hodiny, kterým došla energie. Příliš moc anestetika a málo tělesné váhy.

Během té doby, co jsem byl mrtvý, což se mi zdálo jako celá hodina, jsem měl zkušenost, při které jsem vyšel ze svého těla.

Byla to ta nejlepší věc, jaká se mi kdy přihodila. Byla to ta nejkrásnější, nejduchovnější zkušenost, jakou si dovedete představit - já jsem šel do nebe.

Vyjití z těla byla taková normální skutečnost. Jako když přejdete přes ulici, vyšel jsem ze svého těla a šel jsem někam jinam.

Když jsem opustil své studené tělo na operačním stole, vznášel jsem se vysoko nad operačním stolem, sestrami a chirurgy. Když jsem se tak vznášel u stropu na operačním sále, pomyslel jsem si: „Tady se nic neděje.“

Okamžitě jsem prošel stropem a vznášel se ve vesmíru mezi hvězdami. Díval jsem se na Zemi jako na malý modrý a zelený fotbalový míč visící v prostoru, zavěšený na nějakých neviditelných nitích..

Znovu jsem si zcela jasně a zřetelně pomyslel: „Tady se nic neděje.“

Najednou se znovu moje vědomí přeneslo a já jsem se ocitl v nádherném Svatém městě s jemnou zlatou září všude kolem.

Tohle město, do kterého jsem vešel, vypadalo tak trochu jako Betlém před 2000 roky, ale to Světlo, které na tomto Božském místě pulsovalo, bylo něžné a posvátné.

Necítil jsem žádnou bolest. Necítil jsem žádný strach. Byl jsem dokonale pokojný a naprosto spokojený.

Dospělý lev klidně kolem mne prošel, zatímco jsem seděl na teplém zlatém prachu. Byl ode mne jen malý kousek a já se ho vůbec nebál.

Zastavil jsem se a přemýšlel jsem o svém postavení na tomto místě. Doslova jsem měl na vybranou. Jít zpět do svého fyzického života a nebo zůstat. Na chvíli jsem o tom uvažoval. Bylo mi pouze 12 roků a věděl jsem, že jsem svůj život ještě nežil.

Poté jsem se postavil a šel jsem dolů k řece. Po mé pravé straně asi 15 metrů ode mne stál malý asi 10letý chlapec na břehu řeky. Na někoho čekal, čekal na své rodinné příslušníky, až přejdou k němu přes tuto řeku. Nechtěl jsem ho rušit.

Sedl jsem si na břeh řeky a svoji pravou nohu jsem ponořil do řeky. Najednou jsem cítil, jak mne něco za tu nohu tahá. A okamžitě jsem znovu vstoupil do svého studeného bolestivého těla na operačním stole. Moje hrud' byla otevřená. Můj doktor byl nade mnou, masíroval mi srdce a znovu ho nastartoval. Ta bolest byla nepředstavitelná a přece jsem si plně uvědomoval, co se mi přihodilo a kde to jsem teď.

Ta sarkastická sestra byla po mé pravé straně, kousek od mé hlavy. Záměrně jsem tedy zašilhal a udělal jsem na ni groteskní obličej. Když zakřičela, opět jsem upadl do bezvědomí. Myslel jsem si v tu chvíli: „A to máš za to!“

Později, když jsem se vzbudil, tak si vše pamatuji jasně a zřetelně. Tato zkušenost, při které jsem vystoupil z těla, byla pro mne životně proměňující zkušenost.

Když se to tehdy stalo, bylo jen velmi málo informací ohledně posmrtných zážitků. Když jsem tuto zkušenost řekl své matce, řekla mi: „Nikomu to neříkej.“

A tím mi vlastně řekla, abych byl úplně zticha. A to i když viděla, že ta zkušenost změnila směr mého života.

A strávil jsem dalších 20 let přemýšlením o této zkušenosti a snažil jsem se tohle místo znovu najít.

Teď jsem dostal druhou šanci v životě. Ale zoufale jsem se snažil zjistit, co tahle zkušenost znamenala a co mám konat jinak.

Tímto nádherným zážitkem, který jsem prožil, jsem byl naprosto proměněn.

Když jsem se vrátil do svého fyzického těla na operačním stole, věděl jsem, že můj život již nebude nikdy stejný.

Věděl jsem, že jsem existoval mimo své lidské tělo a existoval jsem i po smrti.

Whitney T. Vanwells

„Amen, amen, pravím vám, od nynějška uvidíte nebe otevřené“ J an 1:51

Co je potřeba k tomu abychom viděli nebe otevřené? Plnost Ducha svatého!

„Ale on, plný Ducha Svatého, upřeně pohlédl k nebi a spatřil Boží slávu a Ježíše, jak stojí po pravici Boží, a řekl: „Hle, vidím nebesa rozevřená“. Skutky 7:55,56

UCHVÁCEN DO NEBE PŘI MODLITBĚ

John Fenn

Následuje rozhovor s kazatelem Johnem Fennem, převzatý z „Its Supernatural“.

zdroj: <http://www.sidroth.org>

<http://www.retahmcpherson.com>

SID: Dobrý den, tady Sid Roth s Johnem Fennem. Můj host John měl prožitek, kdy odešel do nebe. Provokuje mě to k žárlivosti. Některé věci, které viděl, vás budou fascinovat. Řekni mi o tom zážitku z roku 1991.

JOHN: Hleděl jsem si jen své práce, když jsem se jako obvykle modlil v církvi. Byl jsem tam sám, vlastně na kolenou. Měl jsem pozdvížené ruce a vtom jsem uviděl paži anděla visící ve vzduchu a on mi řekl: „Chyť se mé ruky.“ Když jsem tak učinil, uviděl jsem, jak moje levá paže vyšla z mého těla a pak jsme najednou byli pryč..... skutečně...

SID: Neměl jsi trochu strach? Vždyť to byl pro tebe naprosto neznámý zážitek.

JOHN: Bylo to pro mne nové.

SID: Neprozkoumané vody.

JOHN: Víš, přítomnost Páně je taková, že i když ti přináší špatnou zprávu, tak s tím jde pokoj.

SID: Aha...chápu..

JOHN: Takže jsem se modlil...a trochu jsem se podíval tomu, co se to se mnou děje. Ale letěli jsme takovou rychlostí, že ve chvíli, kdy jsem se ohlédl zpět, abych se podíval na naši malou církev, nemohl jsem tu naši zemi už ani vidět. Letěli jsme vesmírem. Ty vzdálenosti byly ohromné. Rozhlížel jsem se kolem, zdálo se, že už se to přibližuje, ale stále to byla ohromná vzdálenost a vtom jsem pocítil, jak jsme zrychlili. Vzhlédl jsem vzhůru, zatímco

jsem se stále držel jeho ruky, a najednou jsem spatřil obrovskou zeď. Letěli jsme vzhůru k té zdi téměř k rohu, asi 20-22 pater vysoko. Když jsme se dostali na okraj této zdi, uviděl jsem na druhé straně všechny možné budovy, všelijaký druh architektury z celého světa, od všech různých věků, široké i úzké ulice a přistáli jsme. Prostě jsem jenom vkročil dolů na trávu vysokou asi tak do půli mé holeně.

SID: Jaký to byl pocit?

JOHN: Nevím už, jestli v tom byl nějaký pocit, prostě jsem to všechno vstřebával do sebe najednou. Bylo to jak povzbudivé, tak fascinující a udivující ve stejnou dobu. Po naší pravé straně byla nízká zeď a domy a podobné věci. A přímo před námi byla, jak bych to nazval, přítok anebo řeka života samotná. Asi 15 metrů široká a po březích porostlá trávou, ta tráva rostla přímo až k vodě a v dále jsem uviděl nějaké kopce, stromy atd. A co bylo na tom fascinující, bylo to, že celé to místo doslova vibrovalo Boží přítomností. A zjistil jsem, že můj zrak je naprosto dokonalý. Pamatuji si, že jsem se díval na asi čtvrt míle vzdálený strom a byl jsem zvědavý ohledně jeho listů, protože byly trochu jiné než na Zemi. A jakmile mě ta myšlenka napadla, můj zrak byl trochu jako teleskop, ale mnohem víc než to, zajímal mě ten zvuk a nádherná hudba, která ze stromu vycházela a byl jsem schopen vidět jeho buněčnou strukturu a viděl jsem jeho molekuly, jak vibrují. A uvědomil jsem si, že každá rostlinka, všechny možné druhy rostlin, každá má jinou vibraci, téměř frekvenci, zvuk, který dohromady je jako celý orchestr nádherného zvuku, který proniká vším kolem.

SID: Je to jako symfonie?

JOHN: Ano, bylo to jako symfonie. Dokonce tráva vydávala určitý druh hudby, všechny možné květiny, stromy, prostě vše vydávalo zvuk.

SID: Zajímalo by mne něco o těch domácích zvířatech, které jsi viděl. Tohle je pro mne opravdu kuriózní.

JOHN: Lidé někdy chtějí vědět, jestli jsou v nebi zvířata. Připomínám jim, že Eliáš byl vzat do nebe ohnivým kočárem taženým koňmi a také o Ježíši je napsáno, že se vrátí s armádou na koních. Měli jsme psa, zlatého retrievera jménem Abby. Omlouvám se všem lidem, kteří se tak jmenují. Ale náš zlatý retriever se jmenoval Abby a byl sražen třetího ledna roku 1989 školním autobusem.

A modlili jsme se, naše děti byly tehdy mladší, aby ta fenka byla v nebi. Dívali jsme se na to tak, že pokud tam mohou být koně, tak proč ne i psi. Tak tedy tam tak stojíme a najednou slyším, jak něco šustí v trávě. A nemohl jsem dost dobře vidět co to je, protože ta tráva byla celkem vysoká. Ale najednou se u břehu řeky života objevil náš zlatý retriever spolu s mojí malou domácí opičkou, kterou jsem měl, když mi bylo 14 let a která se jmenovala Tilly.

A obě zvířata k nám přiskočila. Ve skutečnosti se Tilly vezla na hřbetu Abby, obě přeskočily jediným skokem tu řeku a posadily se. Abby měla svůj jazyk vyplazený, ne proto, že by byla unavená, ale jednoduše proto, že to je pes. Podívala se na mne a najednou jsem uslyšel její myšlenky, řekla mi: „Kde je Bart a kluci?“

SID: Takže v nebi mohou komunikovat.

JOHN: Ano, řekl jsem to. Pohleděl jsem na svého anděla a jakmile jsem na něho pohleděl, tak mi řekl: „V nebi je ti dán přístup k neomezenému poznání Otce tak jak potřebuješ, jelikož je to ovládáno zákonem.“ A také jsem se dozvěděl, že ve spisech židovského historika Josephuse se píše: „Zvířata mohla mluvit s Adamem a s Evou, byla tam komunikace.“ Věřím, že když Adam chodil v nadpřirozené moci Boží, měl slova poznání a měl přístup k Božímu poznání.

SID: Co mne také fascinuje je, že někdy když John mluví, tak se otevře okno a to okno je okno do nebe. Řekni mi, když se to otevřelo, co se stalo?

JOHN: Stává se mi to velmi často, když sloužím lidem a zvláště v tomto období. Byla tam jedna dáma, která ztratila svého manžela před rokem. A najednou jsem uviděl svého anděla, jak stojí vedle ní. A tak jsem řekl: „Co tady děláš?“ A on mi řekl: „Otec chce, aby něco věděla.“ A najednou se v tom obývacím pokoji ukázalo obrovské okno. Vypadalo to jako obrovská obrazovka televize a já skrze to mohl vidět do nebe. A uviděl jsem tam jejího manžela, kterého jsem kdysi jednou potkal, jak se tam prochází. Byl ke mne otočený zády. Procházel se tam s někým starším, o kom jsem věděl, že je jeho otec. A procházeli se podél řeky života. Zeptal jsem se svého anděla koho to vidím a on mi řekl jméno toho muže. A já jsem řekl: „Kdo je ten druhý muž?“ A on řekl: „Jeho otec“. A já jsem řekl: „Dobře, o čem to mluví?“ A on řekl: „To není tvoje věc. Ale mohu ti říct, že mluvili o věcech, které se staly již dříve v jejich životech, usmířují se a mají příležitost probrat si spolu některé ty věci.“

Konec příběhu

„Amen, amen, pravím vám, od nynějška uvidíte nebe otevřené“ J an 1:51

POSELSTVÍ OD BOHA

Retha Mc Pherson

zdroj: <http://www.sidroth.org>

Měla to být smrtelná autonehoda, ale byl to ve skutečnosti zázrak za zázrakem.

Uslyšíte, jak mladý chlapec zemřel a šel do nebe v tu noc, kdy se ta autonehoda stala a také uvidíte ten nádherný dar od Boha, který Aldo a jeho matka sdílejí se světem.

Sid: Dobrý den, tady Sid Roth. Mám tady hosta z Jižní Afriky, tato matka měla šťastné manželství, nádherné děti, úžasnou kariéru, všechno perfektní. A pak jedné noci, kdy její manžel vezl celou rodinu v autě, se vše roztránilo na kousky. Prosím, vysvětli nám to.

Retha: Ano, byla to velmi škaredá autonehoda a po této nehodě jsme všichni z auta vypadli ven a spolu s manželem jsme pak hledali naše děti, protože v autě již nebyly. Tak jsem tam pobíhala ve tmě kolem dokola a hledala své děti. Byl to nejhorší den mého života, když jsem zjistila, že v autě již nejsou. Nejdříve jsme našli našeho nejmenšího a byl naštěstí jenom pohmožděn a trochu pořezán, a později nám řekl, že ho Ježíš chytil. Pak jsme našli mého syna až na opačném konci dálnice.

Sid: Byla tma, jak jsi ho tam našla?

Retha: Pobíhala jsem dokola a všichni jsme volali jeho jméno, i lidé, kteří zastavili, ho hledali, volali jeho jméno, ale žádná odpověď. A když jsem tam tak pobíhala, poprosila jsem Pána o pomoc: „Pane, Ty mi pomoz!“

A další věc, o které vím, je ta, že mne Duch svatý vedl na druhou stranu dálnice, i když mi manžel říkal, že tam být nemůže, protože to je příliš daleko. Ale já jsem tam běžela a zakopla jsem o jeho tělo. Promluvila jsem k němu, ale nereagoval, byl v kómatu, tak jsem si myslela, že je mrtvý.

Sid: Ale také jsi měla starost, aby do tebe nenarazilo další auto, blížilo se k tobě a byla noc. Co se v ten moment odehrálo?

Retha: Zatímco jsem se snažila zjistit jestli je naživu nebo ne, nějaké auto se snažilo vyhnout se té nehodě a tak vjelo do křoví přesně na místo, kde jsme byli. Tak jsem vyskočila, jelikož jsem si uvědomila, že nás přejede. A když jsem vyskočila, podívala jsem se přímo do reflektorů auta a přihodila se zvláštní věc, celé mé tělo se začalo třást. Ale bylo to jiné třesení než když je vám zima, opravdu jsem se celá hodně začala třást. A hned po třesení jsem ucítila veliké teplo, něco jako oheň procházel celým mým tělem a já jsem dostala hluboký pokoj v té nejhroší situaci.

Sid: To je skoro nemožné si to představit.

Retha: To je jen díky Boží přítomnosti.

Sid: A samozřejmě jsi viděla, že tvůj syn je mrtvý a později jsi zjistila, že během toho, co jsi prožívala ten pokoj, se něco dělo s tvým synem.

Retha: Když jsem prožívala ten pokoj, tak on byl v nebi s Ježíšem. Když se probral po několika měsících z kómatu, nemohl mluvit, ale mohl psát a napsal nám, co se té noci stalo. Pohleděl Ježíši do očí a On ho vzal a odnesl do nebe, kde byl po celou tu dobu a Bůh ho vyučoval Bibli a to Slovo Boží je v něm až dodnes.

Sid: Neznal Bibli?

Retha: Ne, vůbec ji neznal, byl to normální 12letý chlapec.

Sid: Takže zatímco byl v nebi, celá Bible se do něho jakoby vtiskla?

Retha: Absolutně, dnes vám může říct kteroukoliv část Bible. Když píše, prostě ty biblické citáty píše z paměti. A také mi sdělil: „Kdybys mě, mami, tehdy neodevzdala Ježíši, tak bych byl mrtvý.“

...

Sid: Jak věděl, že jsi ho odevzdala Ježíši?

Retha: To bylo pro mne velmi podivné, protože nijak to nemohl vědět, protože byl v kómatu a byl napojen na přístroje. Oznamili mi, že ty přístroje vypnou... postavila jsem se proti tomu, vběhla jsem do toho pokoje a udělala jsem věc, která se mi zdála být podivná, sundala jsem si bundu, dala jsem si ji přes obličej, a tehdy jsem to nevěděla, ale dnes vím, že to je něco jako modlitba ve skrytu, v pokojíku, a volala jsem k Pánu.

A pak ke mně Bůh promluvil slyšitelným hlasem a řekl mi: „Jsi ochotná mi ho dát?“
Ve skutečnosti jsem připravená nebyla, ale Bůh to požádal od Abrahama a také to žádá od nás všech, protože Aldo byl pro mne modlou v mém životě, ale Bůh nechce, abychom měli modly. On chce být naší láskou na prvním místě, a proto jsem ho musela vydat Ježíši. A on mi v tom dopise napsal, „kdybys mne nevydala, byl bych mrtvý.“

Pozn překladatele: podávám zde podrobnější zprávu o tomto incidentu z vlastní webové stránky Rethy Mc Phersonové: <http://www.retahmcperson.com>, *pojednává se zde o tom, co se stalo ve chvíli, kdy byl Aldo ještě na jednotce intenzivní péče a nemohl jak mluvit tak ani psát!!!*

Toho sobotního večera jsem měla sen. Viděla jsem v něm prsty mého dítěte, jak se zmenšují, smršťují. Zčernaly a smršťily se, a viděla jsem jeho rty, jak se smršťují a černají. To byl hrozný sen, v duchu jsem vnímala, že vidím své dítě umírat. Řekla jsem: „Aldo, proč umíráš? Ale víš co, já jsem tě tak dlouho držela, že už déle nemohu – bude pro tebe lepší být s Ježíšem.“ „Pamatuješ,“ zeptala jsem se ho v tom snu, „jak jsem ti vždy říkala, že nestačí znát Ježíše, ale také aby Ježíš znal tebe?“ „Mami, věz že ty jsi přijala Ježíše do svého srdce, ale věz, že já tě teď musím nechat jít.“ V tom snu mi také Aldo odpověděl: „Mami, mluv život nade mnou! Mluv život!“ Udělala jsem tak okamžitě: „Ve jménu Ježíše budeš žít, a budeš mít život v hojnosti.“ Řekla jsem to (ve snu) a v té chvíli jsem uviděla, jak ty prsty zase rostou zpět a vrátila se i barva rtům. Úplně to se mnou otráslo.

Další věc, kterou jsem ve svém snu viděla, byla ta, že začal plakat, což ve skutečnosti nemohl, protože byl v kómatu. Vzbudila jsem se vystrašená a divila jsem se, co se mi to děje. A řekla jsem Pánu: „Pro matku, která prochází takovými těžkostmi, tohle byl hrozný sen.“ Ale z toho snu jsem si potom uvědomila, že život i smrt leží v moci jazyka, jak nás to učí Přísloví 18:21: „*Jazyk má moc nad smrtí i životem, kdo rádi mluví, jedí jeho ovoce.*“ B21 Každý, kdo používá jazyk, bude sklízet jeho ovoce. Neříká se tam, že může, ale určitě bude! Viděla jsem, že v minutě, kdy jsem začala mluvit život do jeho těla, jeho prsty začaly růst. Jan 10:10 to říká nádherně: „*Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a ničil; já jsem přišel, aby měly život - život v plnosti.*“

Další ráno v nemocnici mi Thinus řekl: „Retho, málem nám v noci zemřel. Bylo to o vous...“ Řekla jsem mu, že o tom vím, že jsem to viděla ve svém duchu. Můžete říct, že spousta lidí má takové sny v době traumatu, ale Boží Slovo nás učí, že Bůh k nám mluví skrze sny, vize a Jeho Slovo. On mluví!

Řekla jsem Thinusovi o tom snu. A tak jsme začali pochodovat kolem dokola nemocniční postele a mluvili jsme život do jeho těla.

Sid: Ta věc, která je pro mne těžká na pochopení, je ta, když se dívám na tvoji knihu „A Message From God“. Říká se tam, že věnuješ tuto knihu Duane a Antonovi v nebi, co to znamená?

Retha: Po celou tu dobu, co byl v nebi, mu Bůh celé to místo ukazoval, viděl ty příbytky a děti a všechno. A když se vrátil, tak jednoho dne začal psát o dvou dětech, které viděl v nebi a dal mi i adresy jejich rodičů. Dozvěděl se v nebi o narozených dětech, jak moc jsou v nebi šťastné, tak moc, že se nechtějí na zem vrátit. Ale ty děti si dělají starost o své rodiče,

jestli vůbec někdy odevzdají svůj život Ježíši. A tak napsal krátký dopis „Tvůj syn je šťastný, je uzdravený, je vcelku, ale co ty?“

Ty dopisy pak byly opravdu doručeny jejich rodičům. Nejdřív jsem se ale zdráhala a myslela, že to slovo je trochu tvrdé. Ale Aldino napsal: „Moje matka neposlouchá Boží hlas.“

Sid: Když přišel zpět k životu a ty jsi ho krmila, co s ním nebylo v pořádku?

Retha: Měl vážné zranění uprostřed mozku, mozkového kmene a nemohl chodit, nemohl mluvit, nemohl jíst, prostě nic. Vzali jsme si ho domů, protože jsem věděla, co mi Bůh řekl: „Já toto dítě uzdravím a toto dítě řekne světu, že Ježíš žije.“

Po několik měsíců jsme ho měli doma, nemohl ani vidět, ale zatímco jsme do něho mluvili život, Bůh ho den ode dne uzdravoval.

A nakonec se jedno oko otevřelo, ale to druhé bylo stále slepé. Poté co zdravotní sestry odešly, spal u mé postele a tu noc mne probudil, nemohl mluvit, probudil mne a naznačil, že chce něco napsat, psal: „Viděla jsi Ježíše?“ Řekla jsem, že ne. Napsal mi, že byl v našem pokoji. Řekla jsem mu, že jsem ho neviděla, ale měla jsem sen a ve snu jsem k němu mluvila. On napsal: ne mami, byl tady a dotkl se mého oka. A první věc, kterou jsem mu řekla, byla: „A teď můžeš vidět?“ A on napsal, že ne. Tak jsem volala k Pánu, řekla jsem: „Pane, já teď potřebuji zázrak.“ On odpověděl: „Ne, teď potřebuješ víru.“ O dva týdny později jsem se vrátila až pozdě večer, to slepé oko bylo otevřené, protože jsme do něho museli dávat kapky, aby se zavřelo, tak jsem klečela, modlila se uvnitř v duchu a po chvíli jsem ho políbila. To slepé oko bylo otevřené a to normální spalo a zeptala jsem se ho: „Miláčku, můžeš mě vidět?“ a on mi naznačil, že může. A napsal mi: „Já jsem ti říkal, že On byl tady a dotkl se mého oka.“

A pak jsem si uvědomila, že Boží načasování je jiné než to naše, ale to, co Bůh započal v našich životech, On to i dokončí.

Sid: Teď on vlastně přijímá poselství od Boha a ty je píšeš do knihy. Dej nám jedno poselství.

Retha: Před několika měsíci mne ráno probudil a napsal: „Mami, Ježíš ke mně minulou noc promluvil o Jeho slově a o tom, že se vrátí zpět.“ A ty dopisy jsme dali na webovou stránku, můžete si je přečíst (<http://www.rethamcpherson.co.za/tabid/356/Default.aspx>)

„A bude to velmi, velmi, velmi brzo, víš to, mami?“ A potom psal o nevěstě, že Ježíš chce přijít a vytrhnout svoji nevěstu, ale jeho nevěsta není připravena.

Sid: Řekni mi o tom, když Aldo plakal kvůli tomu zlatému mostu, myslím, že to je obdivuhodné.

Retha: Ano, nemůže plakat normálně, vydával ze sebe jen takové zvuky, měl hlavu opřenou o ruce a plakal. Zeptala jsem se ho proč pláče. A on mi napsal, že v nebi je zlatý most a za tímto zlatým mostem jsou obrovské dveře posázené perlami všude dokola. A pokračoval: „Ale jsou tam lidé, kteří stojí venku a pláčou.“ Řekla jsem: „A proč pláčou?“ Odpověděl: „Protože nemohou dovnitř.“ A já řekla: „Kam nemohou vejít?“ a on napsal: „Neříkej mi, že nevíš.“ Řekla jsem: „Ne, nejsem si jistá.“ Odpověděl: „Na svatební hostinu dovnitř, každý není připraven.“ Téměř každý den si dělal zápisky skoro na celou stránku, ale ten den napsal jen krátkou zprávu. Napsal Matouš 25 a odešel do školy. Vzala jsem si Bibli a bylo to o těch deseti pannách. Pět bylo moudrých a pět bláznivých, pět bylo připravených a pět

nebylo. A tohle je obrázek dnešní nevěsty, všichni jsme v církvi, ale Ježíš nepřišel, aby nám dal náboženství, přišel abychom měli intimní, osobní vztah s Králem.

Můj celý život se díky této události změnil, když se mi dal Bůh poznat, zjistila jsem, jak moc mne miluje a všechno je to o lásce. A když se tlačíme takto do Jeho přítomnosti, tam najdeme zázraky a znamení, zlomená srdce uzdravená a vše, co potřebujeme zde na zemi.

Sid: Ale ty jsi měla Boží navštívení ohledně této knihy.

Retha: Ano, řekla jsem Pánu, že si ohledně té knihy nejsem jistá, že o něm nechci pochybovat, ale že chci vědět, jestli je to opravdu to, co On chce, abych udělala a plakala jsem. Tu noc Ježíš přišel do mého pokoje a ta sláva Boží „shekinah“ naplnila místnost a já s Ním mluvila. Řekla jsem: „Ježíši, jsi to ty?“ On odpověděl: „Ano.“ Úplně jsem najednou na tu knihu zapomněla, řekla jsem: „Řekni mi, proč jsi ke mně tak dobrý?“ A On mi odpověděl: „Protože mne tolik miluješ.“ A potom řekl: „Dej mi tu knihu,“ viděla jsem se, jak Ježíši tu knihu dávám a On ji takto vzal a vdechl do ní svého Ducha, protože my všichni potřebujeme Jeho dech, a když to udělal, vrátil mi ji a řekl: „Každý, kdo bude číst tuto knihu, bude cítit mého Ducha, Duch pravdy jim tuto pravdu otevře.“

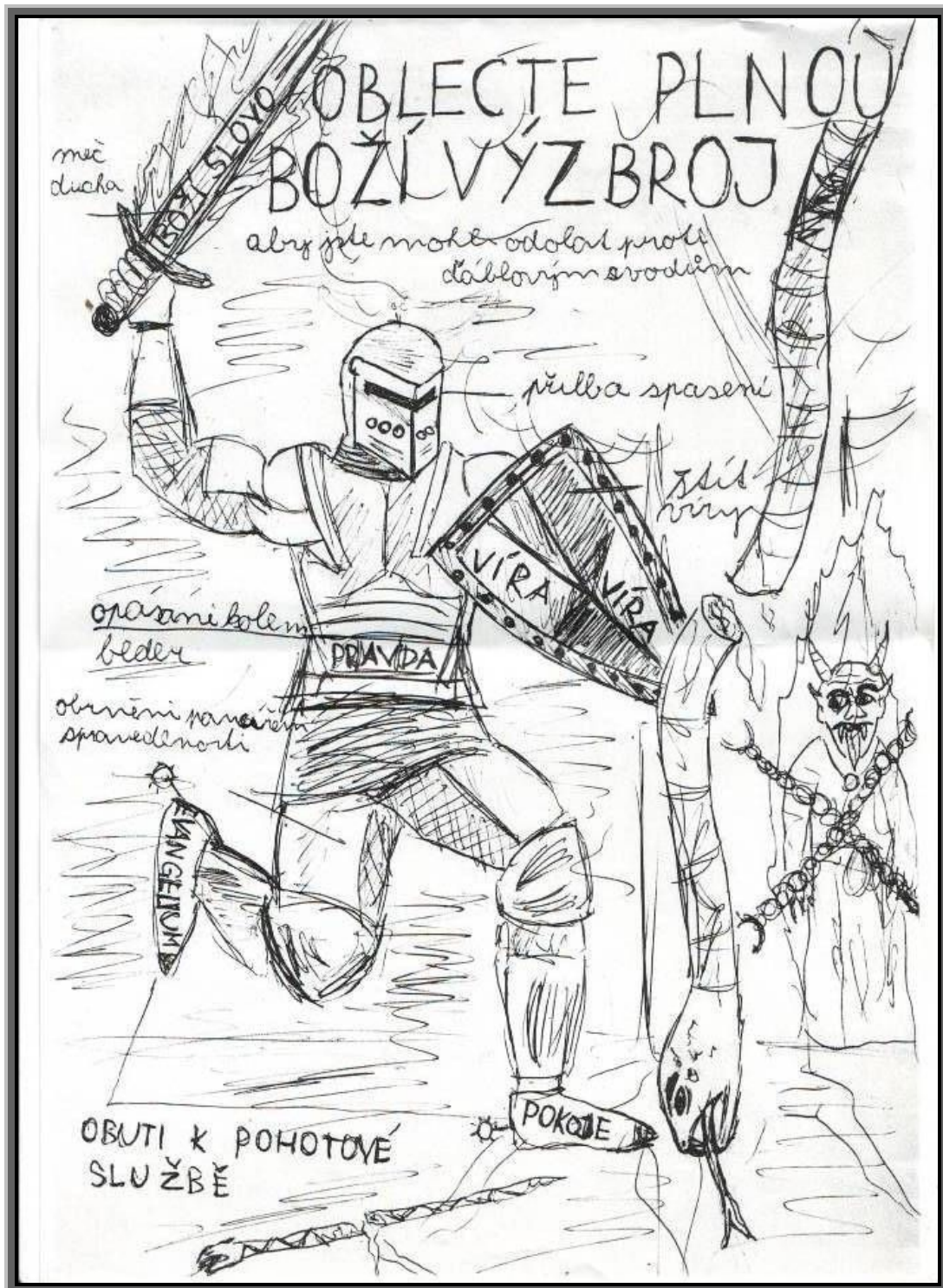
Sid: Můžu vám říct, že když jsem tu knihu četl, mohl jsem doslova cítit přítomnost Boží, jak mne vtahuje do ještě hlubšího vztahu s Ním. Ta kniha je celkem nová, ale dostali jste již zprávy od jiných lidí?

Retha: Ano, lidé z celého světa mluví o tom, že se od té knihy nemohli odtrhnout a Duch Boží k nim mluvil celý den a cítili Boží přítomnost. A je to přesně tak, jak mi Ježíš řekl.

Sid: V jednom poselství mluvil tvůj syn o knize Zjevení a o tom, že jsme Laodikejská církev.

Retha: Ano, jednoho rána napsal: „Mami, musíš jít a říct světu, že Ježíš říká: „Tohle je Laodikejská církev,“ a to je poslední církev v knize Zjevení a Bůh jim říká, kdybyste byli studení nebo horcí, ale protože jste vlažní, vyplivnu vás ze svých úst. Je mnohem víc než být pouze znovuzrozený, je zde oheň Boží a hojný život, o kterém mluví v Janovi 10:10.“

**MILOST PÁNA JEŽÍŠE KRISTA
SE VŠEMI SVATÝMI.
AMEN**

Kresba: Davidek Zimmer ve věku 14 let.

Závěrem, posilněte se v Pánu a v jeho nesmírné moci. Oblečte si celou Boží zbroj, abyste se mohli postavit d'áblovým úkladům. Náš zápas totiž není proti krvi a tělu, ale proti vládám, mocnostem a světovládcům přítomné temnoty, proti duchovním silám zla v nebeských sférách. Vezměte si celou Boží zbroj, abyste ve zlý den mohli odolat, všechno splnit a zůstat stát. Stůjte přepásáni na bedrech pravdou, oblečení pancířem spravedlnosti a obuti připraveností kázat evangelium pokoje. Nadto vždy trítejte štít víry, jímž budete moci uhasit všechny ohnivé šípy toho zlého. Vezměte si také přilbu spasení a meč Ducha, jímž je Boží slovo. Za všech okolností se modlete v Duchu; proto vždy vytrvale bděte a v každé své modlitbě a prosbě se modlete za všechny svaté. Ef. 6:10-18 B21